ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

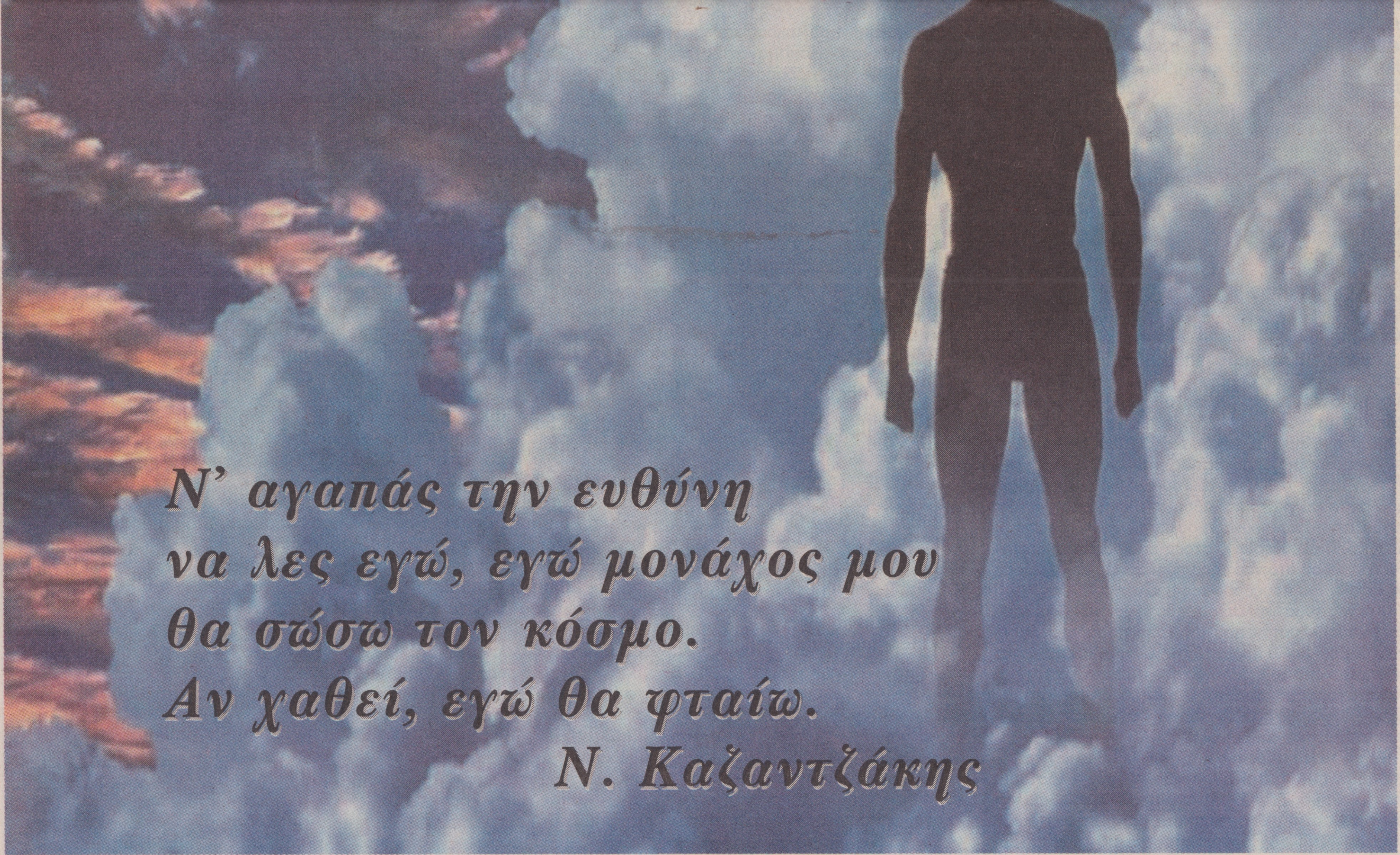
Αριθμ. Φύλλου 131

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ




Ν' αγαπάς την ευθύνη
να λες εγώ, εγώ μονάχος μου
θα σώσω τον κόσμο.



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η «κάθαρση» του κοινοβουλίου εν εξελίξει. Το πολιτικό σύστημα εμφανίζεται έτοιμο να συντρίψει τους «αντισυστημικούς» νεοναζί, που εισέβαλαν στον ιερό χώρο της δημοκρατίας. Και όλα τα άλλα περασμένα-ξεχασμένα. Μνημονιακές και αντιμνημονιακές δυνάμεις επανιδρύουν το πολιτικό σύστημα, συμφωνώντας στην ανηλεή πάταξη των «ακραίων». Λίγο πριν ψευτοκαυγάδιζαν, για το ποιος μπορεί να εξυπηρετήσει λειτουργικότερα τον ορθό λόγο, την πολιτική σταθερότητα και βέβαια να εξασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη.

Η επιχείρηση εξάρθρωσης της Χ.Α. έρχεται εσπευσμένα να επανακαθορίσει, όχι γενικά και αόριστα το πολιτικό σύστημα στην μεταμνημονιακή εποχή, αλλά τον χαρακτήρα της αναδίπλωσής του μετά την λήξη των λεγομένων αντιμνημονιακών αγώνων. Άδικα και κακότεχνα προσπαθούσε σε πρόσφατη ομιλία του ο Τσίπρας να πείσει, ότι οι τελευταίες εξελίξεις επιβλήθηκαν στην κυβέρνηση «εξαιτίας της οργής για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα». Ούτε η αριστερά μπόρεσε να «απαντήσει» κινηματικά, ούτε, το πιο σημαντικό, ήθελε να εκφραστούν δυναμικές κινητοποιήσεις. Αντίθετα, οι μόνες ανεξέλεγκτες αντιδράσεις εκφράστηκαν από νεαρούς, που αυθόρμητα συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή του Κερατσινίου. Το μορατόριουμ που έχει συμφωνηθεί ανάμεσα σε μνημονιακούς και «αντι»μνημονιακούς εταίρους άφησε στην άκρη με περίσσια βιασύνη τις εμφυλιοπολεμικές κορώνες ή τις υποσχέσεις για «θερμό» απεργιακό φθινόπωρο.

Η άνευ προηγουμένου επικοινωνιακή διαχείριση των συλλήψεων βουλευτών και μελών της Χ.Α., δεκάδων ερευνών σε σπίτια, η προαναγγελθείσα σύλληψη δεκάδων αστυνομικών που σχετίζονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μ' αυτήν, μοιάζει πλέον με τις πλέον πολυδάπανες χολλυγουντιανές παραγωγές που καθηλώνουν τους θεατές στους οποίους απευθύνονται, υποσχόμενες όλο και μεγαλύτερο θέαμα για κατανάλωση, φθάνει να πάψει κάποιος να έχει την παραμι-



Περνάμε αντιφασιστική φάση

Τα όσα ακολούθησαν τον φόνο ενός αριστερού και αντιφασίστα μουσικού από έναν χρυσαυγίτη και δραστήριο μέλος των «ταγμάτων εφόδου» της Χρυσής Αυγής είναι γεγονός ότι έχουν προκαλέσει σε αρκετούς περισσότερη οργή και αποστροφή και από τον ίδιο τον φόνο.

Μιά παράταξη σαν και αυτή που ίδρυσε και την διοικεί με σιδηρά πυγμή έως τώρα ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ο ενας από τους δύο μεταμεληθέντες ακροδεξιούς βομβιστές που συνεργάστηκαν με τις αρχές, τα τέλη της δεκαετίας του 1970, δεν θα μπορούσε να είναι κάτι περισσότερο από μία οργανωμένη συμμορία με πλοκάμια στις μυστικές υπηρεσίες, στην αστυνομία και στο οργανωμένο έγκλημα.

Δεν είναι καθόλου δύσκολο να καταλάβει κάποιος γιατί πριμοδοτήθηκε η Χρυσή Αυγή από τις αρχές του 2009, από οικονομικούς πολιτικούς και επιχειρηματικούς μεγαλοπαράγοντες της χώρας. Μεθοδικά, προσπάθησε να καταλάβει τον τεράστιο, πράγματι, χώρο που άφησε η υποχώρηση στο κοινωνικό πεδίο, τόσο των λεγόμενων «μεγάλων» κομμάτων όσο και των αριστερών δυνάμεων. Με δεδομένη την ολική ανικανότητα και αδυναμία των αντιεξουσιαστικών και αναρχικών δυνάμεων όντας για δεκαετίες δέσμιες της νεκρής αριστερής και κομμουνιστικής θεολογίας (έστω ως αίρεση), το πεδίο δρά-

πολίτευσης. Στην πράξη η παρουσία στο δρόμο αυτού του κομματιού της αριστεράς που φιλοδοξεί να έχει και τα σκήπτρα του κινήματος είναι το λιγότερο αξιοθρήνητη. Οι κινητοποιήσεις και οι «καυτοί σεπτέμβρηδες» τελείωσαν πριν καν αρχίσουν και οι ξεπεσμένοι συνδικαλιστές έχουν χάσει κάθε μάχη κατα κράτος, από την αρχή, σχεδόν του εκλογικού θριάμβου του ΣΥΡΙΖΑ. Που είναι, λοιπόν, τα σχεδόν δυο εκατομμύρια ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ; Δεν συζητάμε φυσικά για το ΚΚΕ που στηρίζει τον Σαμαρά ανοιχτά καταγγέλοντας τον «σάπιο καπιταλισμό» για το φόνο και τρία πουλάκια κάθονται.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, στη Χρυσή Αυγή. Όχι μόνο δεν έδειρε τον Βενιζέλο, αλλά καβάλησε εντελώς το καλάμι, μπήκε με αναίδεια στα «χωράφια» άλλων μηχανισμών, πήρε φόρα με τις «προστασίες» και τους εκβιασμούς, ξεκίνησε τις σαχλές παρελάσεις, μόστραρε αγκυλωτούς σταυρούς και μοίραζε τρόφιμα, επιτείνοντας τον εξευτελισμό ταν αναγκεμένων που στέκονταν στην ουρά για να παραλάβουν μια σακούλα πατάτες.

Είναι αλήθεια ότι η ΧΑ στρατολογούσε κατά κόρον μέλη από διάφορα κοινωνικά στρώματα. Επομένως μια κομματική συμμορία μπορεί να είναι το ίδιο επικίνδυνη, είτε απαρτίζεται από έμμισθα μέλη είτε από φανατικούς. Η ιστορία έχει δείξει ότι, υπο τις κατάλληλες συνθήκες, ακόμα και μια εντελώς περιθωριακή σέχτα μπορεί να βρεθεί στην εξουσία. Όμως, η προσπάθεια ανάδειξης της ΧΑ ως «λαϊκής δύναμης» και ειδικά όταν καλλιεργείται τόσο από ένα τμήμα της πολιτικής και καθεστηκυίας τάξης, είναι φανερό ότι έχει άλλες σκοπιμότητες που θα δούμε παρακάτω.

Όση οργή προκαλεί ο φόνος του συ-

τρόικα συμφώνησαν για το πλεόνασμα!». Ούτε αιδώς υπάρχει, αλλά ούτε και Αργείοι!!!

Είναι δυνατόν οι εγχώριοι υπάλληλοι και οι ξένοι προστάτες τους, που ευθύνονται για την εξαθλίωση μιας ολόκληρης κοινωνίας, οι ηθικοί αυτουργοί τόσων αυτοκτονιών, οι καταστροφείς ό,τι δημιουργικού και ζωτικού στοιχείου σε αυτή τη χώρα, αυτοί που τέλος πάντων παρέδωσαν «αμετάκλητα και άνευ όρων την εθνική κυριαρχία» να σκίζουν τα ρούχα τους για τον «φασιστικό κίνδυνο»; Και όμως είναι!

Ο Σαμαράς που έχει υπογράψει 19 Αναγκαστικούς Νόμους σε ένα χρόνο ξεπερνώντας και τις τρεις κατοχικές κυβερνήσεις είναι αντιφασίστας. Και ο Βορίδης με το τσεκούρι του είναι. Και ο Βενιζέλος με τον Κουβέλη. Και ο Μπόμπολας και ο Ψυχάρης και η Πρεσβεία. Και φυσικά δεν μπορεί να λείπει ο Κουτσούμπας και ο Τσίπρας από το «συνταγματικό τόξο».

Είναι φανερό, πως τέτοιες προσπάθειες, εκτός από στενά εκλογικά κέρδη αποσκοπούν, –αφού είναι γνωστό ότι οι ψήφοι δεν είναι από μόνες τους ικανό κριτήριο για τον έλεγχο της κοινωνίας– μαζί με άλλες παράλληλες κινήσεις στην σταθεροποίηση και νομιμοποίηση του υπάρχοντος ολοκληρωτικού καθεστώτος και την επιβολή ακόμα πιο ολοκληρωτικών νομοθεσιών που θα καταλύουν και τις τελευταίες «τυπικές ελευθερίες», μέσα στα πλαίσια ενός ενιαίου απολυταρχικού ευρωπαϊκού υπερκράτους. Ο Φαήλος Κρανιδιώτης, ο εξ απορρήτων του Σαμαρά, έρχεται να μας θυμίσει την πιο γνήσια ολοκληρωτική διακήρυξη διατυπωμένη από τον Καρλ Σμιτ, τον συνταγματολόγο των ΝΑΖΙ και πρωτύτερα από τον Μαξ Βέμπερ: **μόνο το κράτος θα μονοπωλεί τη βία.**

Και ιστορικά, ο δρόμος για την νομιμοποίηση της βίας του περνά και μέσα από διαδικασίες **εμφυλίου πολέμου**, είτε μέσα από τον λεγόμενο κοινωνικό αυτοματισμό, είτε με την ανάσυρση ψυχροπολεμικών διχαστικών κυρηγμάτων από το παρελθόν. Δεν είναι τίποτα

τους «αντισυστημικούς» νεοναζί, που εισέβαλαν στον ιερό χώρο της δημοκρατίας. Και όλα τα άλλα περασμένα-ξεχασμένα. Μνημονιακές και αντιμνημονιακές δυνάμεις επανιδρύουν το πολιτικό σύστημα, συμφωνώντας στην ανηλεή πάταξη των «ακραίων». Λίγο πριν ψευτοκαυγάδιζαν, για το ποιος μπορεί να εξυπηρετήσει λειτουργικότερα τον ορθό λόγο, την πολιτική σταθερότητα και βέβαια να εξασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη.

Η επιχείρηση εξάρθρωσης της Χ.Α. έρχεται εσπευσμένα να επανακαθορίσει, όχι γενικά και αόριστα το πολιτικό σύστημα στην μεταμνημονιακή εποχή, αλλά τον χαρακτήρα της αναδίπλωσής του μετά την λήξη των λεγομένων αντιμνημονιακών αγώνων. Άδικα και κακότεχνα προσπαθούσε σε πρόσφατη ομιλία του ο Τσίπρας να πείσει, ότι οι τελευταίες εξελίξεις επιβλήθηκαν στην κυβέρνηση «εξαιτίας της οργής για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα». Ούτε η αριστερά μπόρεσε να «απαντήσει» κινηματικά, ούτε, το πιο σημαντικό, ήθελε να εκφραστούν δυναμικές κινητοποιήσεις. Αντίθετα, οι μόνες ανεξέλεγκτες αντιδράσεις εκφράστηκαν από νεαρούς, που αυθόρμητα συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή του Κερατσινίου. Το μορατόριουμ που έχει συμφωνηθεί ανάμεσα σε μνημονιακούς και «αντι»μνημονιακούς εταίρους άφησε στην άκρη με περίσσια βιασύνη τις εμφυλιοπολεμικές κορώνες ή τις υποσχέσεις για «θερμό» απεργιακό φθινόπωρο.

Η άνευ προηγουμένου επικοινωνιακή διαχείριση των συλλήψεων βουλευτών και μελών της Χ.Α., δεκάδων ερευνών σε σπίτια, η προαναγγελθείσα σύλληψη δεκάδων αστυνομικών που σχετίζονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μ' αυτήν, μοιάζει πλέον με τις πλέον πολυδάπανες χολλυγουντιανές παραγωγές που καθηλώνουν τους θεατές στους οποίους απευθύνονται, υποσχόμενες όλο και μεγαλύτερο θέαμα για κατανάλωση, φθάνει να πάψει κάποιος να έχει την παραμικρή διάθεση να σκεφτεί έστω κάτι παραπάνω από τα τετριμμένα που του προσφέρουν σαν έτοιμο φαγητό…

Μακριά, λοιπόν, οι αντιπαραθέσεις που γίνονται στο επάρατο «πεζοδρόμιο», μακριά και από τους βίαιους διαδηλωτές, μακριά από οδοφράγματα και φωτιές, η πολιτική, μάς διαβεβαιώνουν, επιστρέφει για να ασχοληθεί με τα «δύσκολα». Την αναστύλωση των θεσμών της δημοκρατίας, την αναθεώρηση του Συντάγματος, την λύση του δύσκολου σταυρόλεξου που αποτελεί για το κοινοβούλιο η συμμετοχή σ' αυτό φυλακισμένων νεοναζί βουλευτών, αλλά και των υπόλοιπων «ελεύθερων», στους οποίους απαγορεύεται η είσοδος στο ναό της δημοκρατίας με προφορική εντολή του προέδρου της βουλής…

Και το ακόμα «καλύτερο» που έχουν να λύσουν, είναι το προβληματάκι που και οι ίδιοι παραδέχονται: ότι τα δημοσκοπικά ποσοστά της Χ.Α. δεν πέφτουν στο ελάχιστον από τα εκλογικά τους ποσοστά, όπως αυτά καταγράφηκαν το 2012. Και ένα σχόλιο για όσους χάρηκαν για τις διώξεις και τις επικείμενες φυλακί-

Περνάμε αντιφασιστική φάση

Τα όσα ακολούθησαν τον φόνο ενός αριστερού και αντιφασίστα μουσικού από έναν χρυσαυγίτη και δραστήριο μέλος των «ταγμάτων εφόδου» της Χρυσής Αυγής είναι γεγονός ότι έχουν προκαλέσει σε αρκετούς περισσότερη οργή και αποστροφή και από τον ίδιο τον φόνο.

Μιά παράταξη σαν και αυτή που ίδρυσε και την διοικεί με σιδηρά πυγμή έως τώρα ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ο ένας από τους δύο μεταμεληθέντες ακροδεξιούς βομβιστές που συνεργάστηκαν με τις αρχές, τα τέλη της δεκαετίας του 1970, δεν θα μπορούσε να είναι κάτι περισσότερο από μία οργανωμένη συμμορία με πλοκάμια στις μυστικές υπηρεσίες, στην αστυνομία και στο οργανωμένο έγκλημα.

Δεν είναι καθόλου δύσκολο να καταλάβει κάποιος γιατί χρηματοδοτήθηκε η Χρυσή Αυγή από τις αρχές του 2009, από οικονομικούς πολιτικούς και επιχειρηματικούς μεγαλοπαράγοντες της χώρας. Μεθοδικά, προσπάθησε να καταλάβει τον τεράστιο, πράγματι, χώρο που άφησε η υποχώρηση στο κοινωνικό πεδίο, τόσο των λεγόμενων «μεγάλων» κομμάτων όσο και των αριστερών δυνάμεων. Με δεδομένη την ολική ανικανότητα και αδυναμία των αντιεξουσιαστικών και αναρχικών δυνάμεων, όντας για δεκαετίες δέσμιες της νεκρής αριστερής και κομμουνιστικής θεολογίας (έστω ως αίρεση), το πεδίο δράσης έμοιαζε ιδανικό για τη Χρυσή Αυγή, η οποία έχει πλέον αποκτήσει «αντισυστημικό» προφίλ και παράλληλα εμφανίζεται να διαθέτει αρκετή ισχύ ώστε να εμπνέει ασφάλεια σε επικίνδυνες γειτονίες που οι κατασταλτικές δυνάμεις έχουν (σκόπιμα ή λόγω αδυναμίας) αποσυρθεί.

Ως πρόσκαιρο αποτέλεσμα αυτής της υπερπροβολής είναι και το αποτέλεσμα των εκλογών του Μαΐου-Ιουνίου 2012, όπου η Χ.Α. συγκέντρωσε σχεδόν μισό εκατομμύριο ψηφοφόρους και μπήκε στη βουλή με 18 βουλευτές. Και λέμε πρόσκαιρο γιατί ένα χρόνο μετά η κατάσταση στον κοινωνικό χώρο παραμένει ιδιαίτερα ρευστή. Όσοι μπήκαν στην ούτως ή άλλως εξευτελιστική διαδικασία να ψηφίσουν και προτίμησαν την Χρυσή Αυγή δεν το έκαναν όλοι από ιδεολογικά κριτήρια, αλλά γιατί

σαν του εκλογικού θριάμβου του ΣΥΡΙΖΑ. Που είναι, λοιπόν, τα σχεδόν δυο εκατομμύρια ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ; Δεν συζητάμε φυσικά για το ΚΚΕ που στηρίζει τον Σαμαρά ανοιχτά καταγγέλοντας τον «σάπιο καπιταλισμό» για το φόνο και τρία πουλάκια κάθονται.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, στη Χρυσή Αυγή. Όχι μόνο δεν έδειρε τον Βενιζέλο, αλλά καβάλησε εντελώς το καλάμι, μπήκε με αναίδεια στα «χωράφια» άλλων μηχανισμών, πήρε φόρα με τις «προστασίες» και τους εκβιασμούς, ξεκίνησε τις σαχλές παρελάσεις, μόστραρε αγκυλωτούς σταυρούς και μοίραζε τρόφιμα, επιτείνοντας τον εξευτελισμό των αναγκεμένων που στέκονταν στην ουρά για να παραλάβουν μια σακούλα πατάτες.

Είναι αλήθεια ότι η ΧΑ στρατολογούσε κατά κόρον μέλη από διάφορα κοινωνικά στρώματα. Επομένως μια κομματική συμμορία μπορεί να είναι το ίδιο επικίνδυνη, είτε απαρτίζεται από έμμισθα μέλη είτε από φανατικούς. Η ιστορία έχει δείξει ότι, υπο τις κατάλληλες συνθήκες, ακόμα και μια εντελώς περιθωριακή σέχτα μπορεί να βρεθεί στην εξουσία. Όμως, η προσπάθεια ανάδειξης της ΧΑ ως «λαϊκής δύναμης» και ειδικά όταν καλλιεργείται τόσο από ένα τμήμα της πολιτικής και καθεστηκυίας τάξης, είναι φανερό ότι έχει άλλες σκοπιμότητες που θα δούμε παρακάτω.

Όση οργή προκαλεί ο φόνος του συγκεκριμένου ανθρώπου από οπαδό της νεοναζιστικής συμμορίας, άλλη τόση οργή προξενεί η καθιερωμένη αριστερή τυμβωρυχία, αλλά κυρίως το «αντιφασιστικό μέτωπο» που συγκροτήθηκε αμέσως από τις πολιτικές, δικαστικές, επιχειρηματικές και εκδοτικές μαφίες υπό την υψηλή καθοδήγηση των ξένων παραγόντων. Και αν η φύση και το εύρος των αντιδράσεων από τα αριστερά απο-κόμματα είναι λίγο-πολύ αναμενόμενα, το δεύτερο στοιχείο στην υπόθεση είναι που ξαφνιάζει κάπως. Στην πράξη ο κρατικός «αντιφασισμός» έχει ξεπεράσει κατά πολύ τις αντιφασιστικές συντροφιές (άν τις ονομάζαμε κίνημα, θα υπερβάλλαμε ασυγχώρητα).

Αλλά, ας μην περάσει απαρατήρητο το ότι την ίδια στιγμή που οι Χρυσαυγίτες οδηγούνταν σιδεροδέσμιοι στην ΓΑΔΑ, η τρόικα (η οποία είχε ευρυσκο-

Ο Σαμαράς που έχει υπογράψει 13 Αναγκαστικούς Νόμους σε ένα χρόνο ξεπερνώντας και τις τρεις κατοχικές κυβερνήσεις είναι αντιφασίστας. Και ο Βορίδης με το τσεκούρι του είναι. Και ο Βενιζέλος με τον Κουβέλη. Και ο Μπόμπολας και ο Ψυχάρης και η Πρεσβεία. Και φυσικά δεν μπορεί να λείπει ο Κουτσούμπας και ο Τσίπρας από το «συνταγματικό τόξο».

Είναι φανερό, πως τέτοιες προσπάθειες, εκτός από στενά εκλογικά κέρδη αποσκοπούν, –αφού είναι γνωστό ότι οι ψήφοι δεν είναι από μόνες τους ικανό κριτήριο για τον έλεγχο της κοινωνίας– μαζί με άλλες παράλληλες κινήσεις στην σταθεροποίηση και νομιμοποίηση του υπάρχοντος ολοκληρωτικού καθεστώτος και την επιβολή ακόμα πιο ολοκληρωτικών νομοθεσιών που θα καταλύουν και τις τελευταίες «τυπικές ελευθερίες», μέσα στα πλαίσια ενός ενιαίου απολυταρχικού ευρωπαϊκού υπερκράτους. Ο Φαήλος Κρανιδιώτης, ο εξ απορρήτων του Σαμαρά, έρχεται να μας θυμίσει την πιο γνήσια ολοκληρωτική διακήρυξη διατυπωμένη από τον Καρλ Σμιτ, τον συνταγματολόγο των ΝΑΖΙ και πρωτύτερα από τον Μαξ Βέμπερ: **μόνο το κράτος θα μονοπωλεί τη βία.**

Και ιστορικά, ο δρόμος για την νομιμοποίηση της βίας του περνά και μέσα από διαδικασίες **εμφυλίου πολέμου**, είτε μέσα από τον λεγόμενο κοινωνικό αυτοματισμό, είτε με την ανάσυρση ψυχροπολεμικών διχαστικών κυρηγμάτων από το παρελθόν. Δεν είναι τίποτα περισσότερο από την πρακτική που εφήρμοσαν οι αποικιοκράτες στις αποικίες τους αξιοποιώντας και εντείνοντας υπάρχουσες αντιθέσεις ή κατασκευάζοντας νέες.

Ωστόσο, ειναι αξιοθαύμαστη η ψυχραιμία που επιδεικνύει προς το παρόν ο κόσμος μπροστά στο μπαράζ προκλήσεων και παρά την οικτρή κατάσταση, κοινωνική και οικονομική, των περισσοτέρων. Τα κουφάρια των «μεγάλων» ιδεολογιών του περασμένου αιώνα, ο φασισμός, ο κομμουνισμός και η σοσιαλδημοκρατία δεν είναι γοητευτικά, ούτε μυρίζουν ωραία.

Ας μην βιαστούν, όμως, κάποιοι να βγάλουν συμπεράσματα για «κόντυμα» της Χρυσής Αυγής από τις κρατικές πρωτοβουλίες. Είναι τόσο αποκρουστικό το πρόσωπο των «διωκτών» του φασισμού που πιθανότερο φαίνεται τα

ριοχή του Κερατσινίου. Το μορατόριουμ που έχει συμφωνηθεί ανάμεσα σε μνημονιακούς και «αντι»μνημονιακούς εταίρους άφησε στην άκρη με περίσσια βιασύνη τις εμφυλιοπολεμικές κορώνες ή τις υποσχέσεις για «θερμό» απεργιακό φθινόπωρο.

Η άνευ προηγουμένου επικοινωνιακή διαχείριση των συλλήψεων βουλευτών και μελών της Χ.Α., δεκάδων ερευνών σε σπίτια, η προαναγγελθείσα σύλληψη δεκάδων αστυνομικών που σχετίζονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μ' αυτήν, μοιάζει πλέον με τις πλέον πολυδάπανες χολλυγουντιανές παραγωγές που καθηλώνουν τους θεατές στους οποίους απευθύνονται, υποσχόμενες όλο και μεγαλύτερο θέαμα για κατανάλωση, φθάνει να πάψει κάποιος να έχει την παραμικρή διάθεση να σκεφτεί έστω κάτι παραπάνω από τα τετριμμένα που του προσφέρουν σαν έτοιμο φαγητό...

Μακριά, λοιπόν, οι αντιπαραθέσεις που γίνονται στο επάρατο «πεζοδρόμιο», μακριά και από τους βίαιους διαδηλωτές, μακριά από οδοφράγματα και φωτιές, η πολιτική, μάς διαβεβαιώνουν, επιστρέφει για να ασχοληθεί με τα «δύσκολα». Την αναστύλωση των θεσμών της δημοκρατίας, την αναθεώρηση του Συντάγματος, την λύση του δύσκολου σταυρόλεξου που αποτελεί για το κοινοβούλιο η συμμετοχή σ' αυτό φυλακισμένων νεοναζί βουλευτών, αλλά και των υπόλοιπων «ελεύθερων», στους οποίους απαγορεύεται η είσοδος στο ναό της δημοκρατίας με προφορική εντολή του προέδρου της βουλής...

Και το ακόμα «καλύτερο» που έχουν να λύσουν, είναι το προβληματάκι που και οι ίδιοι παραδέχονται: ότι τα δημοσκοπικά ποσοστά της Χ.Α. δεν πέφτουν στο ελάχιστον από τα εκλογικά τους ποσοστά, όπως αυτά καταγράφηκαν το 2012. Και ένα σχόλιο για όσους χάρηκαν για τις διώξεις και τις επικείμενες φυλακίσεις βουλευτών και μελών της Χ.Α.

Αν οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων επιφυλάσσουν αυτήν την αντιμετώπιση στα βλαστάρια τους, ποια νομίζουν θα είναι η ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής οποιουδήποτε βαπτίζεται ακραίος και επικίνδυνος, όχι βέβαια μόνο για τις πράξεις του, αλλά και για τον λόγο και για οποιαδήποτε έκφραση δεν θα είναι ανεκτή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο;

Αλλά, ξεχάσαμε, η αγκαλιά του Συριζα αλλά και της αριστεράς γενικότερα, παραμένει μεγάλη, φθάνει κανείς να είναι έτοιμος για τους απαραίτητους συμβιβασμούς για να βρει την θέση του σ' αυτήν...

Οκτώβριος 2013

Χρυσή Αυγή από τις αρχές του 2009, από οικονομικούς πολιτικούς και επιχειρηματικούς μεγαλοπαράγοντες της χώρας. Μεθοδικά, προσπάθησε να καταλάβει τον τεράστιο, πράγματι, χώρο που άφησε η υποχώρηση στο κοινωνικό πεδίο, τόσο των λεγόμενων «μεγάλων» κομμάτων όσο και των αριστερών δυνάμεων. Με δεδομένη την ολική ανικανότητα και αδυναμία των αντιεξουσιαστικών και αναρχικών δυνάμεων, όντας για δεκαετίες δέσμιες της νεκρής αριστερής και κομμουνιστικής θεολογίας (έστω ως αίρεση), το πεδίο δράσης έμοιαζε ιδανικό για τη Χρυσή Αυγή, η οποία έχει πλέον αποκτήσει «αντισυστημικό» προφίλ και παράλληλα εμφανίζεται να διαθέτει αρκετή ισχύ ώστε να εμπνέει ασφάλεια σε επικίνδυνες γειτονίες που οι κατασταλτικές δυνάμεις έχουν (σκόπιμα ή λόγω αδυναμίας) αποσυρθεί.

Ως πρόσκαιρο αποτέλεσμα αυτής της υπερπροβολής είναι και το αποτέλεσμα των εκλογών του Μαΐου-Ιουνίου 2012, όπου η Χ.Α. συγκέντρωσε σχεδόν μισό εκατομμύριο ψηφοφόρους και μπήκε στη βουλή με 18 βουλευτές. Και λέμε πρόσκαιρο γιατί ένα χρόνο μετά η κατάσταση στον κοινωνικό χώρο παραμένει ιδιαίτερα ρευστή. Όσοι μπήκαν στην ούτως ή άλλως εξευτελιστική διαδικασία να ψηφίσουν και προτίμησαν την Χρυσή Αυγή δεν το έκαναν όλοι από ιδεολογικά κριτήρια, αλλά γιατί, λόγου χάρη, ήθελαν να δουν τους χρυσαυγίτες να δέρνουν τον Βενιζέλο. Η λογική της ανάθεσης, λογική που καλλιεργήθηκε συστηματικά τα τελευταία 40 χρόνια από όλο το πολιτικό φάσμα, θριάμβευσε ξανά. Απόδειξη αυτής της ρευστότητας, που φτάνει να γίνεται κινούμενη άμμος για ολόκληρο το κομματικό κατεστημένο, είναι η σημαντική μετατόπιση του εκλογικού σώματος προς τον Συριζα, γεγονός που τον έστειλε στην θέση της αξιωματικής αντι-

κομματική συμμορία μπορεί να είναι το ίδιο επικίνδυνη, είτε απαρτίζεται από έμμισθα μέλη είτε από φανατικούς. Η ιστορία έχει δείξει ότι, υπο τις κατάλληλες συνθήκες, ακόμα και μια εντελώς περιθωριακή σέχτα μπορεί να βρεθεί στην εξουσία. Όμως, η προσπάθεια ανάδειξης της ΧΑ ως «λαϊκής δύναμης» και ειδικά όταν καλλιεργείται τόσο από ένα τμήμα της πολιτικής και καθεστηκυίας τάξης, είναι φανερό ότι έχει άλλες σκοπιμότητες που θα δούμε παρακάτω.

Όση οργή προκαλεί ο φόνος του συγκεκριμένου ανθρώπου από οπαδό της νεοναζιστικής συμμορίας, άλλη τόση οργή προξενεί η καθιερωμένη αριστερή τυμβωρυχία, αλλά κυρίως το «αντιφασιστικό μέτωπο» που συγκροτήθηκε αμέσως από τις πολιτικές, δικαστικές, επιχειρηματικές και εκδοτικές μαφίες υπό την υψηλή καθοδήγηση των ξένων παραγόντων. Και αν η φύση και το εύρος των αντιδράσεων από τα αριστερά απο-κόμματα είναι λίγο-πολύ αναμενόμενα, το δεύτερο στοιχείο στην υπόθεση είναι που ξαφνιάζει κάπως. Στην πράξη ο κρατικός «αντιφασισμός» έχει ξεπεράσει κατά πολύ τις αντιφασιστικές συντροφιές (αν τις ονομάζαμε κίνημα, θα υπερβάλλαμε ασυγχώρητα).

Αλλά, ας μην περάσει απαρατήρητο το ότι την ίδια στιγμή που οι Χρυσαυγίτες οδηγούνταν σιδηροδέσμιοι στην ΓΑΔΑ, η τρόικα (η οποία είχε ενημερωθεί και είχε εκφράσει την ικανοποίησή της για τους χειρισμούς της κυβέρνησης), πετούσε περιφρονητικά στα σκουπίδια το Σαξές Στόρυ των κυβερνώντων. Η «συμφωνία» κατέληξε στο ότι το πλεόνασμα δεν ήταν 2,8 δισεκατομμύρια, όπως ψευδώς διαλαλούσε ο «απόλυτος άρχων» Σαμαράς, αλλά μόλις 100 εκατομύρια. Κι όμως όλων η προσοχή ήταν στραμμένη στις τηλεοράσεις όπου κάποιοι τηλεπαρουσιαστές ψέλλισαν πως «κυβέρνηση και

τους. Ο Φαήλος Κρανιδιώτης, ο εξ απορρήτων του Σαμαρά, έρχεται να μας θυμίσει την πιο γνήσια ολοκληρωτική διακήρυξη διατυπωμένη από τον Καρλ Σμιτ, τον συνταγματολόγο των ΝΑΖΙ και πρωτύτερα από τον Μαξ Βέμπερ: **μόνο το κράτος θα μονοπωλεί τη βία.**

Και ιστορικά, ο δρόμος για την νομιμοποίηση της βίας του περνά και μέσα από διαδικασίες **εμφυλίου πολέμου**, είτε μέσα από τον λεγόμενο κοινωνικό αυτοματισμό, είτε με την ανάσυρση ψυχροπολεμικών διχαστικών κυρηγμάτων από το παρελθόν. Δεν είναι τίποτα περισσότερο από την πρακτική που εφήρμοσαν οι αποικιοκράτες στις αποικίες τους αξιοποιώντας και εντείνοντας υπάρχουσες αντιθέσεις ή κατασκευάζοντας νέες.

Ωστόσο, ειναι αξιοθαύμαστη η ψυχραιμία που επιδεικνύει προς το παρόν ο κόσμος μπροστά στο μπαράζ προκλήσεων και παρά την οικτρή κατάσταση, κοινωνική και οικονομική, των περισσοτέρων. Τα κουφάρια των «μεγάλων» ιδεολογιών του περασμένου αιώνα, ο φασισμός, ο κομμουνισμός και η σοσιαλδημοκρατία δεν είναι γοητευτικά, ούτε μυρίζουν ωραία.

Ας μην βιαστούν, όμως, κάποιοι να βγάλουν συμπεράσματα για «κόντυμα» της Χρυσής Αυγής από τις κρατικές πρωτοβουλίες. Είναι τόσο απροκουστικό το πρόσωπο των «διωκτών» του φασισμού που πιθανότερο φαίνεται να εισπράξει συμπάθειες η Χρυσή Αυγή, όντας «διωκόμενη» και ελεύθερη να κραυγάζει «ότι την πολεμά το σύστημα». Οι φωτογραφίες των «Πέντε» (Σαμαράς-Βενιζέλος-Τσίπρας-Κουβέλης-Κουτσούμπας) που συγκροτούν το «συνταγματικό τόξο» υπό τον πηχιαίο τίτλο «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» στο Βήμα της Κυριακής (πλην Πάνου Καμμένου) πλάι-πλάι είναι η οικογενειακή φωτογραφία αυτών που συνέστησαν την πιο αιμοσταγή, την πιο κτη-

Η μάχη «μέχρις εσχάτων» της δημοκρατίας, ξεκίνησε. Να δούμε πως θα τελειώσει...

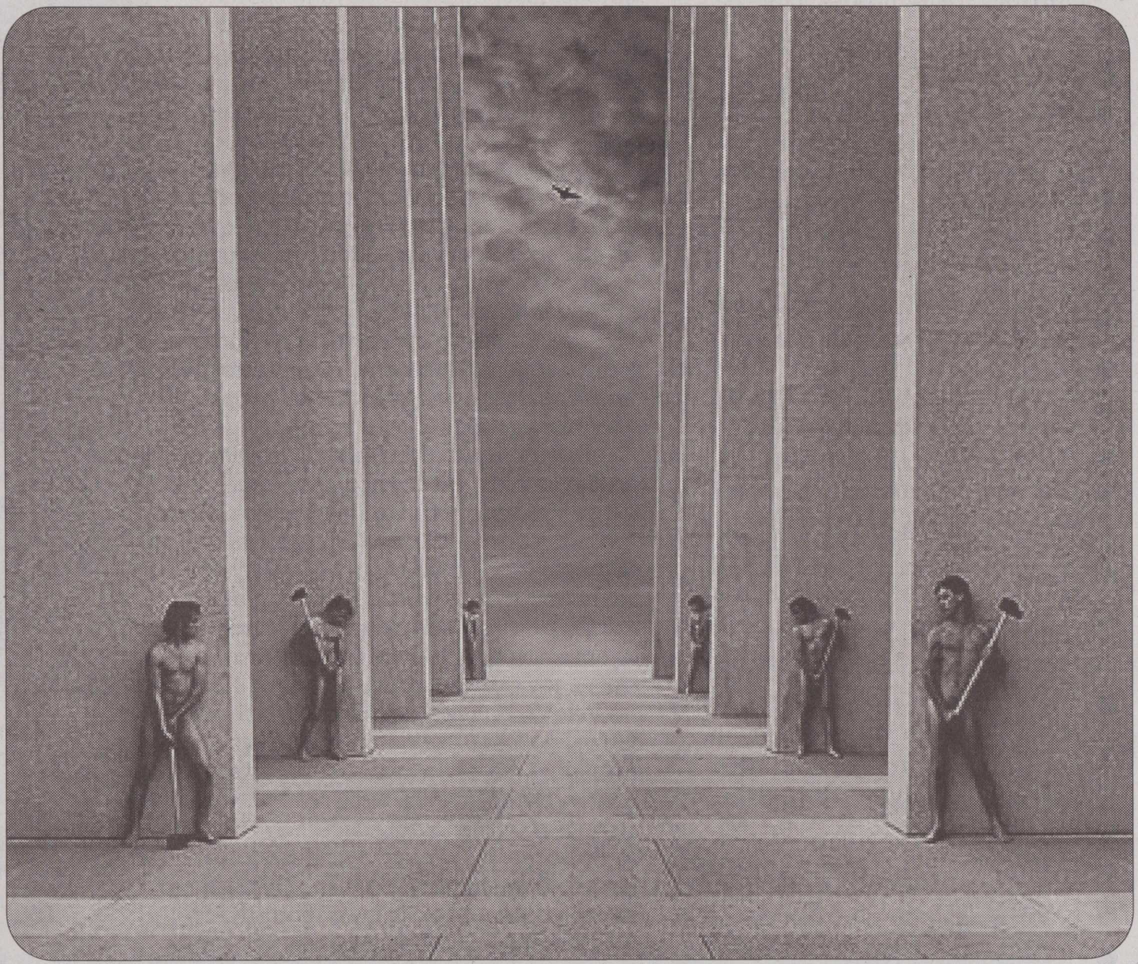
Έσπευσαν ορισμένοι διαπρύσιοι υποστηρικτές της «τελικής λύσης» κατά της Χ.Α., να ξεκαθαρίσουν μετά τις συλλήψεις έξι βουλευτών και δεκάδων μελών της (για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, ανθρωποκτονίες, απόπειρες ανθρωποκτονιών, εκρήξεις, ξέπλυμα μαύρου χρήματος κα), ότι «*εκεί που έφθασαν τα πράγματα, **ο πόλεμος κατά της Χ.Α. θα είναι μέχρις εσχάτων***», προσθέτοντας ότι «*δεν υπήρχε θέμα συμβιβασμού*», αφού «*ή η κοινοβουλευτική δημοκρατία θα νικήσει και επιβιώσει ή οι νεοναζιστές θα υπερισχύσουν και θα την καταλύσουν.*» [1]

Η «***τελική λύση***» δεν συνιστά, όπως επίσης, τονίζουν παρά εκείνον τον σχεδιασμό, ώστε η αντιμετώπιση της Χ.Α. να αποφέρει την «***εξαφάνισή της***»...

Η «***μάχη***», λοιπόν, «***μέχρις εσχάτων***» έχει ήδη ξεκινήσει. Χωρίς καμία «σκιά», χωρίς την παραμικρή υποψία ενός αβέβαιου μέλλοντος; Οι διευκρινήσεις έρχονται χωρίς μασημένα λόγια. Έτσι ένα από τα πολεμικά ανακοινωθέντα της «κρίσιμης» εκστρατείας της δημοκρατίας, μάς πληροφορεί, ότι το μεγάλο πρόβλημα στο άμεσο μέλλον είναι τόσο η «*ουσιαστική εξουδετέρωση της διείσδυσης στην ελληνική κοινωνία, όπως και η διάλυση των κοινωνικών δικτύων, που κατάφερε να δημιουργήσει*» η Χ.Α., αλλά και «*ταυτοχρόνως **η ανελέητη πάταξη της βίας από όπου και αν προέρχεται με την συναίνεση όλων των κομμάτων του λεγόμενου συνταγματικού τόξου***».[2]

«***Η Δημοκρατία σαρώνει τους νεοναζί***», θριαμβολογούσε το κυριακάτικο πρωτοσέλιδο του Βήματος, στο ίδιο μήκος κύματος μην αφήνοντας το παραμικρό περιθώριο παρανόησης για τον θαυμασμό, που οφείλουμε όλοι να νιώσουμε για την επίδειξη των «συντριπτικών» δυνάμεων, πού έχει στην διάθεση της και ενεργοποιεί η δημοφυγόκεντρα από μια πραγματική λαίλαπα «πληροφόρησης», πολεμικών ανακοινωθέντων, εντυπωσιακών πλάνων στις οθόνες των τηλεοράσεων και των υπολογιστών ή φωτογραφιών, που κοσμούν πλήθος πρωτοσέλιδων στις εφημερίδες.

Δεν είναι, όμως, και αδύνατον. Επειδή, **άλλο τόσο δύσκολο παραμένει να ξεφύγει όλη αυτή η δημοκρατική παρλαπίπα των ημερών από εκείνο που πρώτα απ' όλα την χαρακτηρίζει: *από έναν ανέμπνευστο ολοκληρωτισμό.***



Μέσα στον ορυμαγδό ειδήσεων και «ειδήσεων», αποκαλύψεων και «αποκαλύψεων», σκοπός είναι πρώτα απ' όλα να αναιρεθεί πλήρως η δυνητική ικανότητα να σκεφτόμαστε. Καλείται, λοιπόν, σύσσωμη η κοινωνία να δεχθεί να συστρατευτεί στην εξαφάνιση της Χ.Α., αφού «*η επίθεση κατά της Χ.Α. θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης*».[3] Η υπέρβαση, λοιπόν, της εθνικής κρίσης βρίσκει «ανέλπιστο»(;) εφαλτήριο την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α.: «*επαναφέροντας την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α. στο προσκήνιο, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα υποχρεώνει τα κόμματα να επανατοποθετηθούν, γεγονός που ήδη γίνεται, αλλά οι αλ-*

προερχομένων μάλιστα από το πάλαι ποτέ «σκληροπυρηνικό» Συνδικάτο του Μετάλλου, προηγείται της χρυσαυγίτικης «δοξολογίας» στο καθιερωμένο ετήσιο μνημόσυνο στον Μελιγαλά, όπου επιχειρεί να εμφανιστεί ως ο αποκλειστικός εκφραστής πλέον ολόκληρης της δεξιάς.[5]

Πράγματι οποία «επανατοποθέτηση»

μαστε και αυτοί άλλωστε το ίδιο, επειδή μάλλον βάρυνε λίγο απότομα η ατμόσφαιρα...

Αλλά ας πανηγυρίσομεν!. Η δημοκρατία σαρώνει, η δημοκρατία θα νικήσει, ανηλεής, αδυσώπητη απέναντι στο «κακό», στο οποίο οφείλονται όλα τα πολιτικά και κοινωνικά δεινά την περίοδο αυτή. Οφείλει, λοι-

Να δούμε πώς θα τελειώσει...

Εσπευσαν ορισμένοι διαπρύσιοι υποστηρικτές της «τελικής λύσης» κατά της Χ.Α., να ξεκαθαρίσουν μετά τις συλλήψεις έξι βουλευτών και δεκάδων μελών της (για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, ανθρωποκτονίες, απόπειρες ανθρωποκτονιών, εκρήξεις, ξέπλυμα μαύρου χρήματος κα), ότι «*εκεί που έφθασαν τα πράγματα,* ***ο πόλεμος κατά της Χ.Α. θα είναι μέχρις εσχάτων***», προσθέτοντας ότι «*δεν υπήρχε θέμα συμβιβασμού*», αφού «*ή η κοινοβουλευτική δημοκρατία θα νικήσει και επιβιώσει ή οι νεοναζιστές θα υπερισχύσουν και θα την καταλύσουν.*[1]

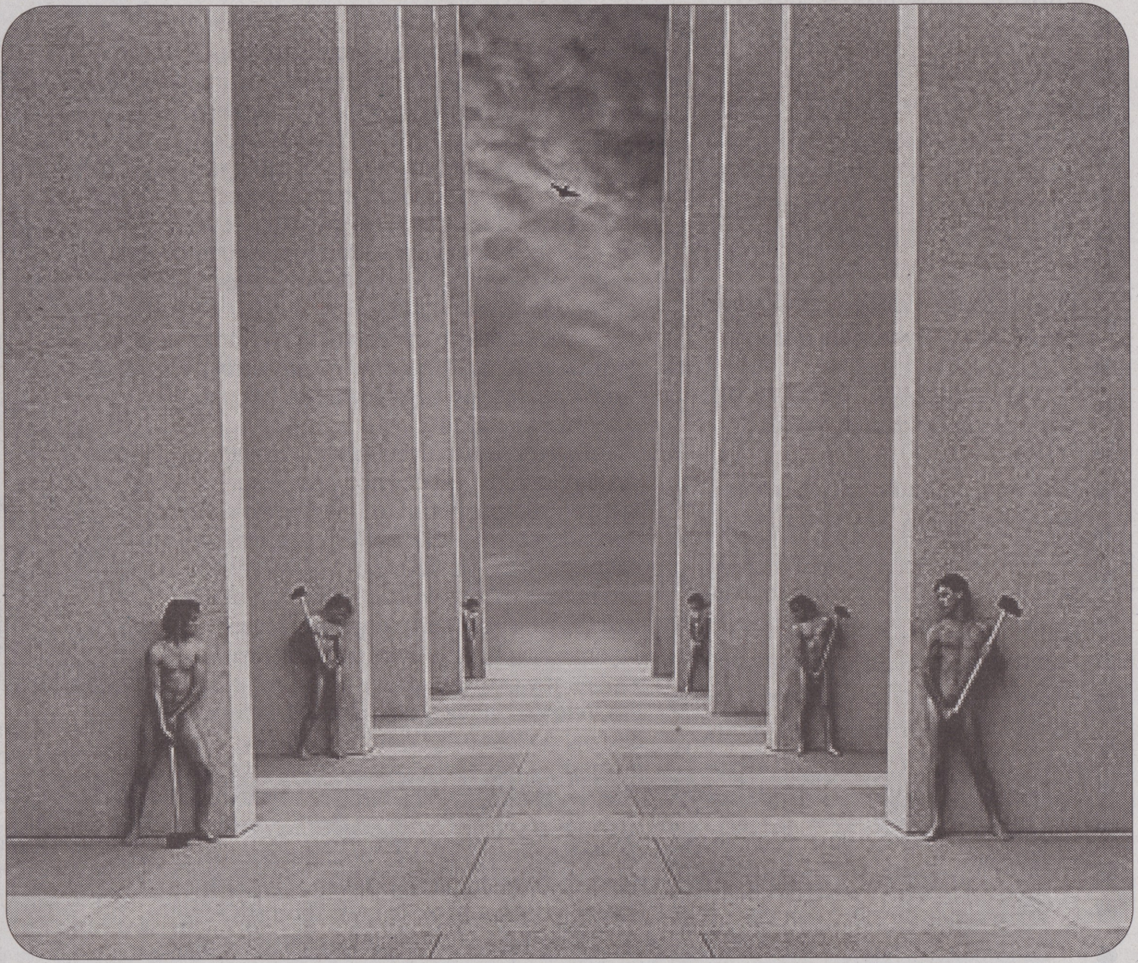
Η «***τελική λύση***» δεν συνιστά, όπως επίσης, τονίζουν παρά εκείνον τον σχεδιασμό, ώστε η αντιμετώπιση της Χ.Α. να αποφέρει την «***εξαφάνισή της***»...

Η «***μάχη***», λοιπόν, «***μέχρις εσχάτων***» έχει ήδη ξεκινήσει. Χωρίς καμία «σκιά», χωρίς την παραμικρή υποψία ενός αβέβαιου μέλλοντος; Οι διευκρινήσεις έρχονται χωρίς μασημένα λόγια. Έτσι ένα από τα πολεμικά ανακοινωθέντα της «κρίσιμης» εκστρατείας της δημοκρατίας, μάς πληροφορεί, ότι το μεγάλο πρόβλημα στο άμεσο μέλλον είναι τόσο η «*ουσιαστική εξουδετέρωση της διείσδυσης στην ελληνική κοινωνία, όπως και η διάλυση των κοινωνικών δικτύων, που κατάφερε να δημιουργήσει*» η Χ.Α., αλλά και «*ταυτοχρόνως* ***η ανελέητη πάταξη της βίας από όπου και αν προέρχεται με την συναίνεση όλων των κομμάτων του λεγόμενου συνταγματικού τόξου***».[2]

«***Η Δημοκρατία σαρώνει τους νεοναζί***», θριαμβολογούσε το κυριακάτικο πρωτοσέλιδο του Βήματος, στο ίδιο μήκος κύματος μην αφήνοντας το παραμικρό περιθώριο παρανόησης για τον θαυμασμό, που οφείλουμε όλοι να νιώσουμε για την επίδειξη των «συντριπτικών» δυνάμεων, πού έχει στην διάθεση της και ενεργοποιεί η δημοκρατία.

Κατά την γνώμη μας δεν είναι εύκολο, να διακρίνει κανείς ορισμένα πράγματα, όταν ένα πυκνό νέφος παραποιήσεων και ψευδολογιών, προσπαθεί να σκεπάσει οποιαδήποτε γνώμη, άποψη ή κρίση κινείται έστω φυγόκεντρα από μια πραγματική λαίλαπα «πληροφόρησης», πολεμικών ανακοινωθέντων, εντυπωσιακών πλάνων στις οθόνες των τηλεοράσεων και των υπολογιστών ή φωτογραφιών, που κοσμούν πλήθος πρωτοσέλιδων στις εφημερίδες.

Δεν είναι, όμως, και αδύνατον. Επειδή, **άλλο τόσο δύσκολο παραμένει να ξεφύγει όλη αυτή η δημοκρατική παρλαπίπα των ημερών από εκείνο που πρώτα απ' όλα την χαρακτηρίζει:** ***από έναν ανέμπνευστο ολοκληρωτισμό***.



Μέσα στον ορυμαγδό ειδήσεων και «ειδήσεων», αποκαλύψεων και «αποκαλύψεων», σκοπός είναι πρώτα απ' όλα να αναιρεθεί πλήρως η δυνητική ικανότητα να σκεφτόμαστε. Καλείται, λοιπόν, σύσσωμη η κοινωνία να δεχθεί να συστρατευτεί στην εξαφάνιση της Χ.Α., αφού «*η επίθεση κατά της Χ.Α. θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης*».[3] Η υπέρβαση, λοιπόν, της εθνικής κρίσης βρίσκει «ανέλπιστο»(;) εφαλτήριο την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α.: «*επαναφέροντας την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α. στο προσκήνιο, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα υποχρεώνει τα κόμματα να επανατοποθετηθούν, γεγονός που ήδη γίνεται, αλλά οι αλλαγές τακτικής θα είναι ουσιαστικότερες και πιο μακροχρόνιες*».[4]

Ας σταθούμε, όμως, σε ορισμένες πτυχές αυτής της «επανατοποθέτησης» των κομμάτων.

Ο ξυλοδαρμός συνδικαλιστών του ΚΚΕ προερχομένων μάλιστα από το πάλαι ποτέ «σκληροπυρηνικό» Συνδικάτο του Μετάλλου, προηγείται της χρυσαυγίτικης «δοξολογίας» στο καθιερωμένο ετήσιο μνημόσυνο στον Μελιγαλά, όπου επιχειρεί να εμφανιστεί ως ο αποκλειστικός εκφραστής πλέον ολόκληρης της δεξιάς.[5]

Πράγματι οποία «επανατοποθέτηση» χρήζει η σχέση ΝΔ και ΚΚΕ! Ή μήπως στα αλήθεια άρχιζαν να τρίζουν τα ξύλινα ποδάρια της εθνικής συμφιλίωσης, έτσι όπως αυτή ορίστηκε από το καλοπληρωμένο συμβόλαιο που υπέγραψε το ΚΚΕ στην ανατολή της μεταπολίτευσης;... Αστειευόμαστε και αυτοί άλλωστε το ίδιο, επειδή μάλλον βάρυνε λίγο απότομα η ατμόσφαιρα...

Αλλά ας πανηγυρίσομεν!. Η δημοκρατία σαρώνει, η δημοκρατία θα νικήσει, ανηλεής, αδυσώπητη απέναντι στο «κακό», στο οποίο οφείλονται όλα τα πολιτικά και κοινωνικά δεινά την περίοδο αυτή. Οφείλει, λοιπόν, ο καθένας να κραυγάσει: Απεταξάμην τα «άκρα», να πολεμήσει μέχρις εξοντώσεως και του τελευταίου «ακραίου», να συναινέσει στο κυνήγι δίχως κανόνες και νό-

συνέχεια στη σελίδα 4

νώδη εγκληματική συμμορία που γνώρισε ποτέ αυτός ο τόπος, ακολουθώντας εντολές από τα εξωχώρια αφεντικά τους. Αυτός

και εφοπλιστές, δεν θα έχει την ίδια ροή που λέγεται ότι είχε έως τώρα. Και τούτο γιατί δεν έχουν συνηθίσει να συναναστρέ-

να φωνάζουν υπέρ της Χρυσής Αυγής και να αισχρολογούν κατ' επανάληψη στο όνομά μου». Αν και επι της ουσίας η άνανδρη

μουσάτοι πενηντάρηδες ντυμένοι φαντάροι στις μεγαλειώδεις μαζώξεις των 50 επαγγελματιών συνδικαλιστών στο Σύνταγ-



και η διάλυση των κοινωνικών δικτύων, που κατάφερε να δημιουργήσει» η Χ.Α., αλλά και «*ταυτοχρόνως* ***η ανελέητη πάταξη της βίας από όπου και αν προέρχεται με την συναίνεση όλων των κομμάτων του λεγόμενου συνταγματικού τόξου***».[2]

«***Η Δημοκρατία σαρώνει τους νεοναζί***», θριαμβολογούσε το κυριακάτικο πρωτοσέλιδο του Βήματος, στο ίδιο μήκος κύματος μην αφήνοντας το παραμικρό περιθώριο παρανόησης για τον θαυμασμό, που οφείλουμε όλοι να νιώσουμε για την επίδειξη των «συντριπτικών» δυνάμεων, πού έχει στην διάθεση της και ενεργοποιεί η δημοκρατία.

Κατά την γνώμη μας δεν είναι εύκολο, να διακρίνει κανείς ορισμένα πράγματα, όταν ένα πυκνό νέφος παραποιήσεων και ψευδολογιών, προσπαθεί να σκεπάσει οποιαδήποτε γνώμη, άποψη ή κρίση κινείται έστω φτόμαστε. Καλείται, λοιπόν, σύσσωμη η κοινωνία να δεχθεί να συστρατευτεί στην εξαφάνιση της Χ.Α., αφού «*η επίθεση κατά της Χ.Α. θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης*».[3] Η υπέρβαση, λοιπόν, της εθνικής κρίσης βρίσκει «ανέλπιστο»(;) εφαλτήριο την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α.: «*επαναφέροντας την «εξαιρετικότητα» της Χ.Α. στο προσκήνιο, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα υποχρεώνει τα κόμματα να επανατοποθετηθούν, γεγονός που ήδη γίνεται, αλλά οι αλλαγές τακτικής θα είναι ουσιαστικότερες και πιο μακροχρόνιες*».[4]

Ας σταθούμε, όμως, σε ορισμένες πτυχές αυτής της «επανατοποθέτησης» των κομμάτων.

Ο ξυλοδαρμός συνδικαλιστών του ΚΚΕ προερχομένων μάλιστα από το πάλαι ποτέ «σκληροπυρηνικό» Συνδικάτο του Μετάλλου, προηγείται της χρυσαυγίτικης «δοξολογίας» στο καθιερωμένο ετήσιο μνημόσυνο στον Μελιγαλά, όπου επιχειρεί να εμφανιστεί ως ο αποκλειστικός εκφραστής πλέον ολόκληρης της δεξιάς.[5]

Πράγματι οποία «επανατοποθέτηση» χρήζει η σχέση ΝΔ και ΚΚΕ! Ή μήπως στα αλήθεια άρχιζαν να τρίζουν τα ξύλινα ποδάρια της εθνικής συμφιλίωσης, έτσι όπως αυτή ορίστηκε από το καλοπληρωμένο συμβόλαιο που υπέγραψε το ΚΚΕ στην ανατολή της μεταπολίτευσης;... Αστειευόμαστε και αυτοί άλλωστε το ίδιο, επειδή μάλλον βαρύνε λίγο απότομα η ατμόσφαιρα...

Αλλά ας πανηγυρίσομεν!. Η δημοκρατία σαρώνει, η δημοκρατία θα νικήσει, ανηλεής, αδυσώπητη απέναντι στο «κακό», στο οποίο οφείλονται όλα τα πολιτικά και κοινωνικά δεινά την περίοδο αυτή. Οφείλει, λοιπόν, ο καθένας να κραυγάσει: Απεταξάμην τα «άκρα», να πολεμήσει μέχρις εξοντώσεως και του τελευταίου «ακραίου», να συναινέσει στο κυνήγι δίχως κανόνες και νό-

συνέχεια στη σελίδα 4

νώδη εγκληματική συμμορία που γνώρισε ποτέ αυτός ο τόπος, ακολουθώντας εντολές από τα εξωχώρια αφεντικά τους. Αυτός ο συνταγματικός εσμός φασιστών, φιλελεύθερων, νεοφιλελεύθερων, σοσιαλιστών, κεντρώων, αριστεριστών και σταλινορθόδοξων δεν έχει καταλύσει απλώς το ήδη αυταρχικό Σύνταγμα του 1975 (αυτό είναι το λιγότερο), αλλά δολοφονεί ποικιλοτρόπως συστηματικά μέρος του πληθυσμού προκειμένου να ξαναμοιράσει το «οικόπεδο» που λέγεται Ελλάδα και να το παραδώσει στα αφεντικά τους.

Όπως λένε και οι άνθρωποι της υπαίθρου, δεν χρειάζεται να ψάξεις για να βρεις το σώμα ενός σκοτωμένου ανθρώπου. Αρκεί να σηκώσεις τα μάτια ψηλά και να δεις πάνω ποιο σημείο που κόβουν βόλτες οι γύπες...

«Ποτέ ξανα φασισμός» και οι εφοπλιστές

Ε όχι! Δεν έχουν το θεό τους! Ο Βηματοδότης γράφει:

«Το διακύβευμα βέβαια βρίσκεται λίγο πιο βαθιά. Η προοπτική δηλαδή χρηματοδότησης από εκάποιους, που θέλουν να ονομάζονται ευυπόληπτοι επιχειρηματίες και εφοπλιστές, δεν θα έχει την ίδια ροή που λέγεται ότι είχε έως τώρα. Και τούτο γιατί δεν έχουν συνηθίσει να συναναστρέφονται με μαχαιροβγάλτες, μπράβους, προστάτες νυκτερινών κέντρων και λοιπά... στοιχεία.»

Και τη Φωτεινή Πιπιλή ρε κτήνη!;

Τα εγκλήματα των παλιανθρώπων της Χρυσής Αυγής τελειωμό δεν έχουν. Η αγωνίστρια του «συνταγματικού τόξου» βουλευτίς Φωτεινή Πιπιλή κατήγγειλε άνανδρη επίθεση κατά της βουλευτού Φωτεινής Πιπιλή (!) –ο τρίτος ενικός της μεγαλοπρέπειας– από τα γομάρια με τους χοντρούς σβέρκους. Το αχαρακτήριστο αυτό συμβάν έλαβε χώρα το καλοκαίρι στο εξοχικό της Φωτεινής στην φιλήσυχη Ανάβυσσο. Για την ακρίβεια, μόνο το εξοχικό της δέχτηκε και απέκρουσε επιτυχώς την επίθεση αφού η Φωτεινή Πιπιλή απουσίαζε. Ας αφήσουμε όμως τα γεγονότα να μιλήσουν από μόνα τους. «Πρόκειται περί νυχτερινής επιδρομής, οργανωμένης ομάδας πέντε με έξι ατόμων», περιγράφει ασθμαίνουσα η Φωτεινή στην τηλεόραση του STAR. «Αυτοί οι λεβέντες οι άνανδροι, αφού άρχισαν με βροντώδη φωνή σαν παραστρατιωτικό άγημα να φωνάζουν υπέρ της Χρυσής Αυγής και να αισχρολογούν κατ' επανάληψη στο όνομά μου». Αν και επι της ουσίας η άνανδρη επίθεση δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια καντάδα, η Φωτεινή που πληροφορήθηκε τα καθέκαστα από τους «έντρομους γείτονες» ενημέρωσε όλους τους Θεσμούς, πλην όμως, μόνο ο υπουργός ΠΡΟΠΟ Νίκος Δένδιας έδειξε λίγη ανθρωπιά...

Ο «καυτός Σεπτέμβρης» και οι τιράντες του Κοτσυφάκη

Τελικά έγινε αυτό που προβλέψαμε στο προηγούμενο φύλλο. Το ανάλγητο υπουργείο Παιδείας δεν καταδέχτηκε να παίξει «πολιτική επιστράτευση» με τους συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ που δεν βαριούνται κάθε Σεπτέμβρη να ροκανίζουν τη σχολική χρονιά και κατ' επέκταση, την κυβέρνηση. Στην πράξη ούτε καν καταδέχτηκε να ασχοληθεί μαζί τους και με τον ευγενικό αγώνα τους. **Μη σώσουν και ξανανοίξουν τα σχολεία**, παρακαλάνε φωναχτά οι υπεύθυνοι της κυβέρνησης.

Δεν τους έκανε τη χάρη το υπουργείο και τώρα πως θα αλυσοδεθούν τέσσερις-τέσσερις ή να κουβαλάνε το ψεύτικο φέρετρο της «Δημόσιας και Δωρεάν παιδείας» κάτι μουσάτοι πεννηντάρηδες ντυμένοι φαντάροι στις μεγαλειώδεις μαζώξεις των 50 επαγγελματιών συνδικαλιστών στο Σύνταγμα;

Η «πολιτική επιστράτευση» ήταν και αυτή μια λύσις. Τουλάχιστον μέσα από τον καταναγκασμό δινόταν η αίσθηση του «χρήσιμου στο κράτος», μια ιδιότητα με ισχυρή αντικαταθλιπτική δράση για τους εξεπεσμένους «λειτουργούς» της Μέσης Εκπαίδευσης. Οπότε τώρα αδιέξοδο!

Η συνέχεια ήταν αναμενόμενη. Μετά από οκτώ ολόκληρες μέρες απεργίας, ο Θέμης Κοτσυφάκης της ΟΛΜΕ έλυσε την «πολιορκία», μάζεψε τις τιράντες του και αποχώρησε. Και το χειρότερο είναι ότι αφήνει, ο ασυνείδητος, έκθετες τόσες μαθητικές καταλήψεις, αρκετές από τις οποίες στήθηκαν (άκουσον-άκουσον!) για μην χάσουν το μισθό τους αυτοί οι αχρείοι δάσκαλοι...



Λεόν

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώ-**

συνέχεια από τη σελίδα 3

μους κάθε «μυστικής αδελφότητας», στην οποία κρύβονται όλοι αυτοί, που παραμένουν υποχθόνιοι εχθροί της δημοκρατίας. Να αποθέσουμε όλες μας τις ελπίδες σε εκείνους, που προ ολίγου θεωρούσαμε υπεύθυνους για τα κοινωνικά δεινά, να εμφανιστούμε κουρασμένοι, απογοητευμένοι από το «χθες»... Πότε κιόλας έγιναν «παρελθόν» η οργή, ο αγώνας, η κοινωνική βία, οι ελπίδες ή τα οράματα έστω για ένα καλύτερο αύριο, δεν χρειάζεται να το κατανοήσουμε. Έτσι επιτάσσει ο νέος θρίαμβος της δημοκρατίας και οι κρατικοί διαχειριστές που εκστρατεύουν και πάλι για εμάς, αντιρατσιστές, όλοι τους, αντιφασίστες, όλοι τους, λάτρεις της δικαιοσύνης, όλοι τους, τα υπολύματά του Πασοκ, και της ΝΔ, του Συριζα, της Δημαρ και του ΚΚΕ.

Να την χαίρονται την κάθαρση της δημοκρατίας τους. Βρωμάει σαπίλα από οκτακόσια χιλιόμετρα και το ξέρουν. Και δεν μπορούν να το κρύψουν.

Έρχονται να ξεπλύνουν όλοι τους κάθε έγκλημα, από τα χιλιάδες που έχουν διαπράξει στην κολυμπήθρα του αντιφασιστικού μετώπου και της κάθαρσης του κοινοβουλίου από τους νεοναζί. Δεν μας ξεγελούν στο παραμικρό. Ας ψάξουν αλλού για συνένοχους, ας ψάξουν αλλού για υποστηρικτές των σχεδίων τους. Γνωρίζουμε και δεν ξεχνούμε την επανειλημμένη χρήση της σιδηράς μπότας της δημοκρατίας. Γι' αυτό και δεν την φοβόμαστε. Γι' αυτό και δεν έχουμε αυταπάτες για εκείνα που ήδη εφαρμόζονται, για εκείνα που έρχονται, ακόμα και για εκείνα που σχεδιάζονται και δεν λέγονται.[6]

Οι προφάσεις δεν μας αποπροσανατολίζουν. Ο διωγμός δεν άρχισε και δεν θα τελειώσει με αφορμή το ζήτημα και της Χ.Α.

Ήδη ένας πολυπλόκαμος αστυνομικός, δικαστικός, στρατιωτικός μηχανισμός φέρεται να είναι πλέον σε μια συνεχή επαγρύπνηση υπό το δρακόντειο πάντα βλέμμα των μυστικών υπηρεσιών, έτοιμος να επέμβει με κάθε αφορμή. Πάνω από 80.000 μετανάστες έχουν προσαχθεί από την έναρξη των γνωστών επιχειρήσεων «φιλοξενίας», που παρείχαν αφειδώς οι αστυνομικές αρχές στους «ξένους», παρά την επίδειξη της



πλά στην αρχή. Και ας μετρούμε χιλιάδες αυτοκτονίες, και ας μετρούμε ή μάλλον δεν μπορούμε να κατανοήσουμε ακόμα και τις απλούστερες συνέπειες σε «πράγματα» που χάνονται και δεν αποτελούν πράγματα, αλλά ανθρώπινες ζωές που διαλύονται.

Η νέα εποχή για τους κυρίαρχους δεν έρχεται, είναι ήδη εδώ. Και όπως πάντα, στηρίζεται και θα στηρίζεται πρώτα απ' όλα στον φόβο και την σύγχυση που γεννά αυτός...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Καθημερινή, 29-9-2013, Μάχη μέχρις εσχάτων, Άγγελος Στάγκος, «Το ίδιο ισχύει και για την ΝΔ, αφού στόχος της Χ.Α., πριν φτάσει στην κατάλυση της δημοκρατίας, ήταν να την

μπορεί να αποτελέσει σημείο στροφής στην εξέλιξη της κρίσης. Η ολοκλήρωσή της, χωρίς νομικές και μιντιακές υπερβολές, μόνο καλό θα κάνει στη δημοκρατία και θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης».

4. ό.π. Γιάννης Βούλγαρης.

5. Νέα, 30-9-2013, Επιχείρηση εξάρθρωση, Δ. Μητρόπουλος, «*Η πολιτική προϋποθέτει την διαχείριση των συμβόλων και για την ελληνική δεξιά, η εκδήλωση του Μελιγαλά έχει την σημασία της*».

6. Νέα, 30-9-2013, «*Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Είμαστε από τις λίγες χώρες που δεν έχουμε μηχανισμό απαγόρευσης*», επισημαίνει ο κ. Ανθόπουλος, διευκρινίζοντας πως «*αυτό μπορεί να το κρίνει ο Άρειος Πάγος*». «*Το ποινικό σκέλος είναι η πρώτη αντιμετώπιση, μετά πρέπει να εξεταστεί και η πολιτική*

με ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης

(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)

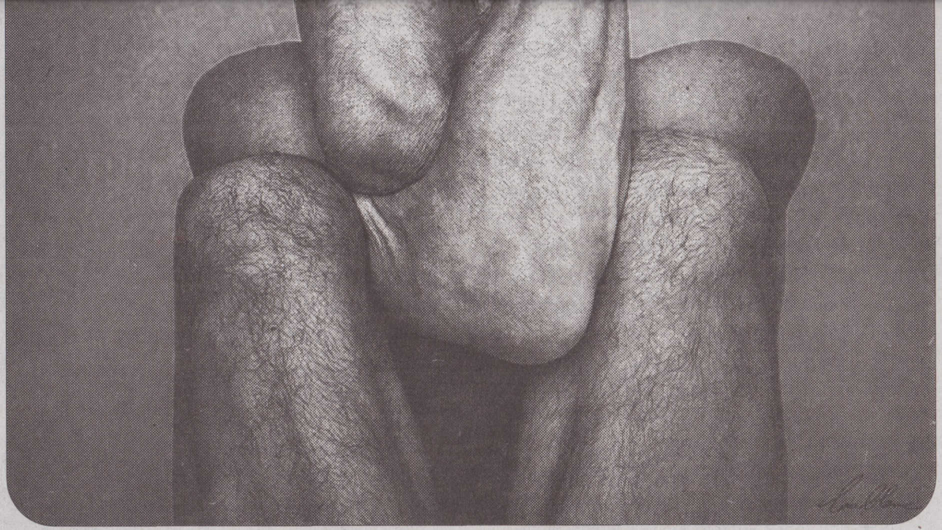
μοκρατίας και οι κρατικοί διαχειριστές που εκστρατεύουν και πάλι για εμάς, αντιρατσιστές, όλοι τους, αντιφασίστες, όλοι τους, λάτρεις της δικαιοσύνης, όλοι τους, τα υπολύματα του Πασοκ, και της ΝΔ, του Συριζα, της Δημαρ και του ΚΚΕ.

Να την χαίρονται την κάθαρση της δημοκρατίας τους. Βρωμάει σαπίλα από οκτακόσια χιλιόμετρα και το ξέρουν. Και δεν μπορούν να το κρύψουν.

Έρχονται να ξεπλύνουν όλοι τους κάθε έγκλημα, από τα χιλιάδες που έχουν διαπράξει στην κολυμπήθρα του αντιφασιστικού μετώπου και της κάθαρσης του κοινοβουλίου από τους νεοναζί. Δεν μας ξεγελούν στο παραμικρό. Ας ψάξουν αλλού για συνένοχους, ας ψάξουν αλλού για υποστηρικτές των σχεδίων τους. Γνωρίζουμε και δεν ξεχνούμε την επανειλημμένη χρήση της σιδηράς μπότας της δημοκρατίας. Γι' αυτό και δεν την φοβόμαστε. Γι' αυτό και δεν έχουμε αυταπάτες για εκείνα που ήδη εφαρμόζονται, για εκείνα που έρχονται, ακόμα και για εκείνα που σχεδιάζονται και δεν λέγονται.[6] **Οι προφάσεις δεν μας αποπροσανατολίζουν. Ο διωγμός δεν άρχισε και δεν θα τελειώσει με αφορμή το ζήτημα και τη Χ.Α.**

Ήδη ένας πολυπλόκαμος αστυνομικός, δικαστικός, στρατιωτικός μηχανισμός φέρεται να είναι πλέον σε μια συνεχή επαγρύπνηση υπό το δρακόντειο πάντα βλέμμα των μυστικών υπηρεσιών, έτοιμος να επέμβει με κάθε αφορμή. Πάνω από 80.000 μετανάστες έχουν προσαχθεί από την έναρξη των γνωστών επιχειρήσεων «φιλοξενίας», που παρείχαν αφειδώς οι αστυνομικές αρχές στους «ξένους», παρά την επίδειξη της πλειονότητας από τους προσαχθέντες των νομιμοποιητικών εγγράφων που κατείχαν. Δεκάδες επεμβάσεις με πρόσχημα την εγκληματικότητα και την καταπολέμηση του εμπορίου ναρκωτικών σε καταυλισμούς τσιγγάνων. Δεκάδες εισβολές έχουν πραγματοποιηθεί σε κατειλημμένους χώρους, ανηλεής καταστολή αντιμνημονιακών διαδηλώσεων, ολοένα και συχνότερες απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και πορειών. Όσο για τις συνέπειες στην ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων του οικονομικού στραγγαλισμού που έχει συμφωνηθεί από τους κυρίαρχους να επιβληθεί, είναι προφανές ότι είμαστε απλά στην αρχή. Και ας μετρούμε χιλιάδες αυτοκτονίες, και ας μετρούμε ή μάλλον δεν μπορούμε να κατανοήσουμε ακόμα και τις απλούστερες συνέπειες σε «πράγματα» που χάνονται και δεν αποτελούν πράγματα, αλλά ανθρώπινες ζωές που διαλύονται.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους



Η νέα εποχή για τους κυρίαρχους δεν έρχεται, είναι ήδη εδώ. Και όπως πάντα, στηρίζεται και θα στηρίζεται πρώτα απ' όλα στον φόβο και την σύγχυση που γεννά αυτός…

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Καθημερινή, 29-9-2013, Μάχη μέχρις εσχάτων, Άγγελος Στάγκος, «Το ίδιο ισχύει και για την ΝΔ, αφού στόχος της Χ.Α., πριν φτάσει στην κατάλυση της δημοκρατίας, ήταν να την υποκαταστήσει ως κυρίαρχη δύναμη στον χώρο της δεξιάς. Αυτό ήταν το νόημα των γεγονότων στον Μελιγαλά, όπου οι χρυσαυγίτες εφάρμοσαν στην πράξη ένα μέρος της ρητορικής τους».

2. ό.π. Άγγελος Στάγκος.

3. Τα Νέα, 29-9-2013, Γιάννης Βούλγαρης, Σημείο Πολιτικής Στροφής, «Η πολιτική και δικαστική επίθεση της πολιτείας κατά της Χ.Α. μπορεί να αποτελέσει σημείο στροφής στην εξέλιξη της κρίσης. Η ολοκλήρωσή της, χωρίς νομικές και μιντιακές υπερβολές, μόνο καλό θα κάνει στη δημοκρατία και θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης».

4. ό.π. Γιάννης Βούλγαρης.

5. Νέα, 30-9-2013, Επιχείρηση εξάρθρωση, Δ. Μητρόπουλος, «*Η πολιτική προϋποθέτει την διαχείριση των συμβόλων και για την ελληνική δεξιά, η εκδήλωση του Μελιγαλά έχει την σημασία της*».

6. Νέα, 30-9-2013, «*Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Είμαστε από τις λίγες χώρες που δεν έχουμε μηχανισμό απαγόρευσης*», επισημαίνει ο κ. Ανθόπουλος, διευκρινίζοντας πως «*αυτό μπορεί να το κρίνει ο Άρειος Πάγος*». «*Το ποινικό σκέλος είναι η πρώτη αντιμετώπιση, μετά πρέπει να εξεταστεί και η πολιτική διάσταση*», υπογραμμίζει και ο κ. Μποτόπουλος (σ.σ. συνταγματολόγος) και αναφέρει πως ένα κόμμα με παραστρατιωτικό χαρακτήρα δεν μπορεί να ανήκει στο σώμα της Δημοκρατίας. «**Το Σύνταγμα δεν δέχεται την απαγόρευση κομμάτων, αλλά όχι και οργανώσεων οι οποίες πίσω από το μανδύα κόμματος αντιτίθενται στις δημοκρατικές αξίες**».

Γνωστοποίηση

Σας κάνουμε γνωστό πως τα e-mail (ηλεκτρονικές ταχυδρομικές διευθύνσεις) άλλαξαν.
Προκειμένου να απευθυνθείτε σε κάποια από τις ομάδες ή συλλογικότητες θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσετε τις ακόλουθες:

ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

****

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

****

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

εκείνα που σχεδιάζονται και δεν λέγονται.[6] **Οι προφάσεις δεν μας αποπροσανατολίζουν. Ο διωγμός δεν άρχισε και δεν θα τελειώσει με αφορμή το ζήτημα και της Χ.Α.**

Ήδη ένας πολυπλόκαμος αστυνομικός, δικαστικός, στρατιωτικός μηχανισμός φέρεται να είναι πλέον σε μια συνεχή επαγρύπνηση υπό το δρακόντειο πάντα βλέμμα των μυστικών υπηρεσιών, έτοιμος να επέμβει με κάθε αφορμή. Πάνω από 80.000 μετανάστες έχουν προσαχθεί από την έναρξη των γνωστών επιχειρήσεων «φιλοξενίας», που παρείχαν αφειδώς οι αστυνομικές αρχές στους «ξένους», παρά την επίδειξη της πλειονότητας από τους προσαχθέντες των νομιμοποιητικών εγγράφων που κατείχαν. Δεκάδες επεμβάσεις με πρόσχημα την εγκληματικότητα και την καταπολέμηση του εμπορίου ναρκωτικών σε καταυλισμούς τσιγγάνων. Δεκάδες εισβολές έχουν πραγματοποιηθεί σε κατειλημμένους χώρους, ανηλεής καταστολή αντιμνημονιακών διαδηλώσεων, ολοένα και συχνότερες απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και πορειών. Όσο για τις συνέπειες στην ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων του οικονομικού στραγγαλισμού που έχει συμφωνηθεί από τους κυρίαρχους να επιβληθεί, είναι προφανές ότι είμαστε α-

απλούστερες συνέπειες σε «πράγματα» που χάνονται και δεν αποτελούν πράγματα, αλλά ανθρώπινες ζωές που διαλύονται.

Η νέα εποχή για τους κυρίαρχους δεν έρχεται, είναι ήδη εδώ. Και όπως πάντα, στηρίζεται και θα στηρίζεται πρώτα απ' όλα στον φόβο και την σύγχυση που γεννά αυτός...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Καθημερινή, 29-9-2013, Μάχη μέχρις εσχάτων, Άγγελος Στάγκος, «Το ίδιο ισχύει και για την ΝΔ, αφού στόχος της Χ.Α., πριν φτάσει στην κατάλυση της δημοκρατίας, ήταν να την υποκαταστήσει ως κυρίαρχη δύναμη στον χώρο της δεξιάς. Αυτό ήταν το νόημα των γεγονότων στον Μελιγαλά, όπου οι χρυσαυγίτες εφάρμοσαν στην πράξη ένα μέρος της ρητορικής τους».

2. ό.π. Άγγελος Στάγκος.

3. Τα Νέα, 29-9-2013, Γιάννης Βούλγαρης, Σημείο Πολιτικής Στροφής, «Η πολιτική και δικαστική επίθεση της πολιτείας κατά της Χ.Α θα κάνει στη δημοκρατία και θα διευκολύνει την υπέρβαση της εθνικής κρίσης».

4. ό.π. Γιάννης Βούλγαρης.

5. Νέα, 30-9-2013, Επιχείρηση εξάρθρωση, Δ. Μητρόπουλος, «*Η πολιτική προϋποθέτει την διαχείριση των συμβόλων και για την ελληνική δεξιά, η εκδήλωση του Μελιγαλά έχει την σημασία της*».

6. Νέα, 30-9-2013, «*Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Είμαστε από τις λίγες χώρες που δεν έχουμε μηχανισμό απαγόρευσης*», επισημαίνει ο κ. Ανθόπουλος, διευκρινίζοντας πως «*αυτό μπορεί να το κρίνει ο Άρειος Πάγος*». «*Το ποινικό σκέλος είναι η πρώτη αντιμετώπιση, μετά πρέπει να εξεταστεί και η πολιτική διάσταση*», υπογραμμίζει και ο κ. Μποτόπουλος (σ.σ. συνταγματολόγος) και αναφέρει πως ένα κόμμα με παραστατιωτικό χαρακτήρα δεν μπορεί να ανήκει στο σώμα της Δημοκρατίας. **«Το Σύνταγμα δεν δέχεται την απαγόρευση κομμάτων, αλλά όχι και οργανώσεων οι οποίες πίσω από το μανδύα κόμματος αντιτίθενται στις δημοκρατικές αξίες».**

Γνωστοποίηση

Σας κάνουμε γνωστό πως τα e-mail (ηλεκτρονικές ταχυδρομικές διευθύνσεις) άλλαξαν.
Προκειμένου να απευθυνθείτε σε κάποια από τις ομάδες ή συλλογικότητες θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσετε τις ακόλουθες:

Συσπείρωση Αναρχικών: **anarchy@anarchy.gr**
Συλλογικότητα anarchypress.gr: **anarchypress@anarchy.gr**
Εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ: **diadromi@anarchy.gr**
Αναρχική Αρχειοθήκη: **anarxiki_arxeiothiki@anarchy.gr**
www.anarchy.gr: **revolution@anarchy.gr**

Προκειμένου να υπάρξει μία ομαλή μετάβαση στις νέες ταχυδρομικές διευθύνσεις, οι προηγούμενες:
anarchy@vip.gr,
diadromi@revolution.gr και
anarchypress@revolution.gr
θα εξακολουθήσουν να είναι ενεργές μέχρι τις 31-12-2013.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

Τα γεγονότα στο Πέραμα, οι μωρές παρθένες του συνδικαλισμού και το λαμπρό πεδίο δόξης του αντιφασισμού

Ομάδα χρυσαυγιτών πραγματοποιεί οργανωμένη επίθεση εναντίον μελών του ΚΚΕ που έκαναν αφισοκόλληση το βράδυ της 12ης Σεπτέμβρη προς το ξημέρωμα της 13ης, στο Πέραμα. Είναι ξεκάθαρο πως η πράξη αυτή αποτελεί μέρος της εξουσιαστικής διαμάχης των δυο αυτών κομμάτων για τον έλεγχο της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης της περιοχής. Στις 8 Αυγούστου, είχε προηγηθεί επίσκεψη ομάδας 40 χρυσαυγιτών με επικεφαλείς τρείς βουλευτές τους σε χώρο των ναυπηγείων, οι οποίοι αναφέρθηκαν στην *«κατάντια της ζώνης του περάματος»* και δήλωσαν πως *«θα είναι στο πλευρό των εργαζομένων, η ζώνη θα κερδηθεί, θα επιστρέψουν τα πλοία, οι εφοπλιστές και ότι οι λακέδες του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ θα εξαφανιστούν»*. Μία ακόμη παράμετρος αυτής της επίδειξης δύναμης από μεριάς της χρυσής αυγής, είναι πως έλαβε χώρα, λίγες μέρες πριν την στρατιωτικού τύπου παρουσία της στον Μελιγαλά –όπου τραμπούκισαν παρευρισκόμενους– δείχνοντας ότι είναι ο κυρίως εκφραστής του αντικομουνισμού, στη βάση της κατοχύρωσης της πρωτοκαθεδρίας αυτών των επετείων. Στην ίδια λογική ήταν και η παρουσία τους στο μνημόσυνο για τους πεσόντες του εμφυλίου στο Γράμμο και Βίτσι, οπού εκδίωξαν την βουλευτή Καστοριάς της ΝΔ Μαρία Αντωνίου. Ο εκπρόσωπος της Χ.Α. Ηλίας Κασιδιάρης δήλωσε πως *«καταδικάζει την βία ως μέσο πολιτικής»* και στη συνέχεια αναφέρθηκε στον Πουλικόγιαννη, λέγοντας ότι *«αυτός που πα-*



να παίξουμε το παιχνίδι που επιθυμούν οι θιασώτες του ναζισμού, ώστε να φαίνονται τα μόνιμα θύματα του συστήματος και να ενισχύουν το δήθεν αντισυστημικό τους προφίλ. Για όσους διαπράττουν εγκληματικές πράξεις, υπάρχει η ποινική νομοθεσία».

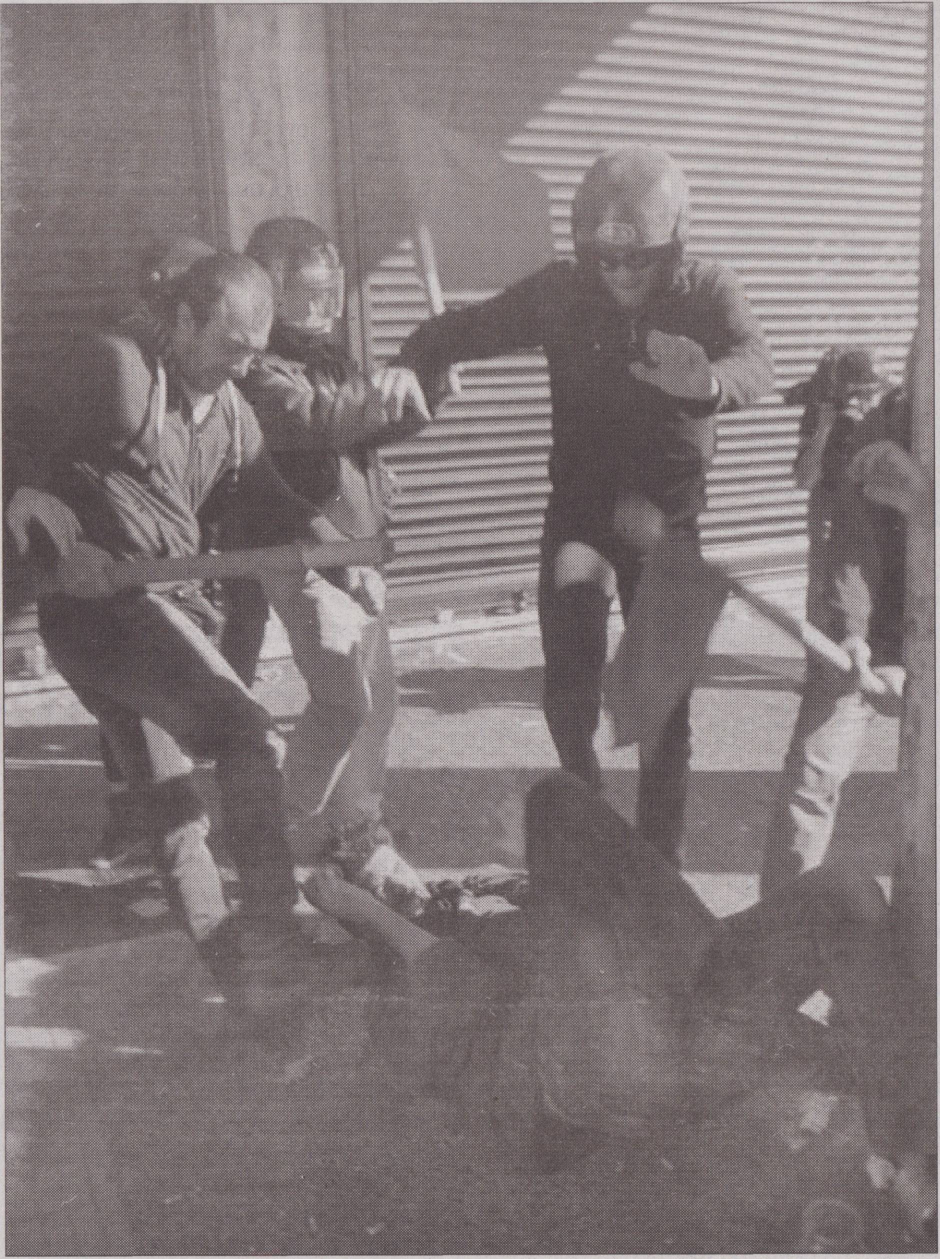
Πρόκειται για μία τυπική ανακοίνωση από μεριάς της ΝΔ, που προωθεί «στεγνά» τη λογική του νόμου και της τάξης, δίχως να αφήνει ιδεολογικό στίγμα.

Τι συμβαίνει, όμως, με το κόμμα του Περισσού; Ξεθώριασε το νταηλίκι του ή δρα επιλεκτικά ανάλογα με την συγκυρία; Μάλλον και τα δύο. Οι συσχετισμοί έχουν αλλάξει και είναι δεδομένο ότι το ΚΚΕ έχει αποδυναμωθεί αρκετά, ενώ στις λεγόμενες κόκκινες εργατικές γειτονιές του Πειραιά υπάρχουν πλέον ισχυρές φωλιές χρυσαυγιτών και ο κίνδυνος απώλειας του ελέγχου της ζώνης του Περάματος είναι ορατός. Μίας ζώνης όπου είναι γνωστό τοις πάσι πως τα όποια μεροκάματα κατανέμονται από το κόμμα, όπως και η εμπλοκή των εργατοπατέρων του στα ζητήματα της ανάληψης έργων-επισκευών από τους εκεί επιχειρηματίες. Έχουμε συναντήσει πολλές περιπτώσεις στις οποίες τα περιβόητα ΚΝΑΤ τραμπούκισαν ή επιτέθηκαν σε αναρχικούς-αντιεξουσιαστές και ανυπότακτους αγωνιστές με τρομερή λύσσα και μανία. Αντιθέτως, στο γεγονός της επίθεσης προς τους αφισοκολλητές του ΚΚΕ καθώς και στα χαστούκια που δέχθηκε η Κανέλλη από τον Κασιδιάρη, οι «απαντήσεις» που δόθηκαν ήταν πολύ ήπιες.

Αλήθεια, πού ήταν οι «ηρωικοί» παλου-

και το λαμπρό πεδίο δόξης του αντιφασισμού

Ομάδα χρυσαυγιτών πραγματοποιεί οργανωμένη επίθεση εναντίον μελών του ΚΚΕ που έκαναν αφισοκόλληση το βράδυ της 12ης Σεπτέμβρη προς το ξημέρωμα της 13ης, στο Πέραμα. Είναι ξεκάθαρο πως η πράξη αυτή αποτελεί μέρος της εξουσιαστικής διαμάχης των δυο αυτών κομμάτων για τον έλεγχο της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης της περιοχής. Στις 8 Αυγούστου, είχε προηγηθεί επίσκεψη ομάδας 40 χρυσαυγιτών με επικεφαλείς τρείς βουλευτές τους σε χώρο των ναυπηγείων, οι οποίοι αναφέρθηκαν στην *«κατάντια της ζώνης του περάματος»* και δήλωσαν πως *«θα είναι στο πλευρό των εργαζομένων, η ζώνη θα κερδηθεί, θα επιστρέψουν τα πλοία, οι εφοπλιστές και ότι οι λακέδες του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ θα εξαφανιστούν»*. Μία ακόμη παράμετρος αυτής της επίδειξης δύναμης από μεριάς της χρυσής αυγής, είναι πως έλαβε χώρα, λίγες μέρες πριν την στρατιωτικού τύπου παρουσία της στον Μελιγαλά –όπου τραμπούκισαν παρευρισκόμενους– δείχνοντας ότι είναι ο κυρίως εκφραστής του αντικομουνισμού, στη βάση της κατοχύρωσης της πρωτοκαθεδρίας αυτών των επετείων. Στην ίδια λογική ήταν και η παρουσία τους στο μνημόσυνο για τους πεσόντες του εμφυλίου στο Γράμμο και Βίτσι, οπού εκδίωξαν την βουλευτή Καστοριάς της ΝΔ Μαρία Αντωνίου. Ο εκπρόσωπος της Χ.Α. Ηλίας Κασιδιάρης δήλωσε πως *«καταδικάζει την βία ως μέσο πολιτικής»* και στη συνέχεια αναφέρθηκε στον Πουλικόγιαννη, λέγοντας ότι *«αυτός που παρουσιάζεται στα ΜΜΕ ως θύμα είναι αρχιτραμπούκος που ξυλοκοπεί πολίτες»*, θέλοντας έτσι να καλύψει την επίθεση στο Πέραμα. Στο ίδιο μοτίβο ήταν και η ανακοίνωση της Χ.Α. που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της με τίτλο *«Η χρυσή αυγή καταγγέλλει τους συκοφάντες επαγγελματίες εργατοπατέρες του ΚΚΕ»*, αναφέροντας μεταξύ άλλων: *Άλλωστε οι κνίτες προστάτευαν τη βουλή στα πρώτα μνημόνια, συντασσόμενοι με τις δυνάμεις καταστολής ενάντια στους αγανακτισμένους συμπολίτες μας»*. Για το ζήτημα αυτό και με μια μέρα καθυστέρηση τοποθετήθηκε η ΝΔ μέσω του γραμματέα πολιτικής επιτροπής Ανδρέα Παπαμιμίκου κάνοντας την ακόλουθη δήλωση: *«Η ωμή βία και η μισαλλοδοξία που καλλιεργούν ορισμένοι τις τελευταίες ημέρες, προκειμένου να τραφούν από αυτή στη συνέχεια, δεν πρέπει να αποτελεί για κανέναν αντικείμενο επικοινωνιακών χειρισμών. Αντίθετα, είναι ζήτημα ουσίας που απασχολεί τις αρμό-*



να παίξουμε το παιχνίδι που επιθυμούν οι θιασώτες του ναζισμού, ώστε να φαίνονται τα μόνιμα θύματα του συστήματος και να ενισχύουν το δήθεν αντισυστημικό τους προφίλ. Για όσους διαπράττουν εγκληματικές πράξεις, υπάρχει η ποινική νομοθεσία».

Πρόκειται για μία τυπική ανακοίνωση από μεριάς της ΝΔ, που προωθεί «στεγνά» τη λογική του νόμου και της τάξης, δίχως να αφήνει ιδεολογικό στίγμα.

Τι συμβαίνει, όμως, με το κόμμα του Περισσού; Ξεθώριασε το νταηλίκι του ή δρα επιλεκτικά ανάλογα με την συγκυρία; Μάλλον και τα δύο. Οι συσχετισμοί έχουν αλλάξει και είναι δεδομένο ότι το ΚΚΕ έχει αποδυναμωθεί αρκετά, ενώ στις λεγόμενες κόκκινες εργατικές γειτονιές του Πειραιά υπάρχουν πλέον ισχυρές φωλιές χρυσαυγιτών και ο κίνδυνος απώλειας του ελέγχου της ζώνης του Περάματος είναι ορατός. Μίας ζώνης όπου είναι γνωστό τοις πάσι πως τα όποια μεροκάματα κατανέμονται από το κόμμα, όπως και η εμπλοκή των εργατοπατέρων του στα ζητήματα της ανάληψης έργων-επισκευών από τους εκεί επιχειρηματίες. Έχουμε συναντήσει πολλές περιπτώσεις στις οποίες τα περιβόητα ΚΝΑΤ τραμπούκισαν ή επιτέθηκαν σε αναρχικούς-αντιεξουσιαστές και ανυπότακτους αγωνιστές με τρομερή λύσσα και μανία. Αντιθέτως, στο γεγονός της επίθεσης προς τους αφισοκολλητές του ΚΚΕ καθώς και στα χαστούκια που δέχθηκε η Κανέλλη από τον Κασιδιάρη, οι «απαντήσεις» που δόθηκαν ήταν πολύ ήπιες.

Αλήθεια, πού ήταν οι «ηρωικοί» παλουκοφόροι εκεί που συχνά-πυκνά ευαγγελίζεται το κώμα του λαού πως δίνονται οι μάχες, δηλαδή στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, κατά τις επισκέψεις των χρυσαυγιτών στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη και στην χαλυβουργία ελλάδος για να συντρίψουν τον φασισμό; Μάλιστα, στην χαλυβουργία οι συνδικαλιστές υποδέχθηκαν τους χρυσαυγίτες «μετά φανών και λαμπάδων».

Απλά η «λαϊκή απάντηση» ήταν κάποιες ελεγχόμενες κινητοποιήσεις –όπως πάντα– με αριθμητικά περιορισμένη συμμετοχή και όσο για τις διαθέσεις, καλύτερα

παρουσία της στον Μελιγαλά –όπου τραμπούκισαν παρευρισκόμενους– δείχνοντας ότι είναι ο κυρίως εκφραστής του αντικομουνισμού, στη βάση της κατοχύρωσης της πρωτοκαθεδρίας αυτών των επετείων. Στην ίδια λογική ήταν και η παρουσία τους στο μνημόσυνο για τους πεσόντες του εμφυλίου στο Γράμμο και Βίτσι, οπού εκδίωξαν την βουλευτή Καστοριάς της ΝΔ Μαρία Αντωνίου. Ο εκπρόσωπος της Χ.Α. Ηλίας Κασιδιάρης δήλωσε πως «*καταδικάζει την βία ως μέσο πολιτικής*» και στη συνέχεια αναφέρθηκε στον Πουλικόγιαννη, λέγοντας ότι «*αυτός που παρουσιάζεται στα ΜΜΕ ως θύμα είναι αρχιτραμπούκος που ξυλοκοπεί πολίτες*», θέλοντας έτσι να καλύψει την επίθεση στο Πέραμα. Στο ίδιο μοτίβο ήταν και η ανακοίνωση της Χ.Α. που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της με τίτλο «*Η χρυσή αυγή καταγγέλλει τους συκοφάντες επαγγελματίες εργατοπατέρες του ΚΚΕ*», αναφέροντας μεταξύ άλλων: *Άλλωστε οι κνίτες προστάτευαν τη βουλή στα πρώτα μνημόνια, συντασσόμενοι με τις δυνάμεις καταστολής ενάντια στους αγανακτισμένους συμπολίτες μας*». Για το ζήτημα αυτό και με μια μέρα καθυστέρηση τοποθετήθηκε η ΝΔ μέσω του γραμματέα πολιτικής επιτροπής Ανδρέα Παπαμιμίκου κάνοντας την ακόλουθη δήλωση: «*Η ωμή βία και η μισαλλοδοξία που καλλιεργούν ορισμένοι τις τελευταίες ημέρες, προκειμένου να τραφούν από αυτή στη συνέχεια, δεν πρέπει να αποτελεί για κανέναν αντικείμενο επικοινωνιακών χειρισμών. Αντίθετα, είναι ζήτημα ουσίας που απασχολεί τις αρμόδιες Αρχές, οι οποίες θα πρέπει να τους αντιμετωπίσουν με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζουν συμμορίες του κοινού εγκλήματος. Ως Νέα Δημοκρατία δεν πρόκειται*



ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 131
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Αιόλιος

νέμονται από το κόμμα, όπως και η εμπλοκή των εργατοπατέρων του στα ζητήματα της ανάληψης έργων-επισκευών από τους εκεί επιχειρηματίες. Έχουμε συναντήσει πολλές περιπτώσεις στις οποίες τα περιβόητα ΚΝΑΤ τραμπούκισαν ή επιτέθηκαν σε αναρχικούς-αντιεξουσιαστές και ανυπότακτους αγωνιστές με τρομερή λύσσα και μανία. Αντιθέτως, στο γεγονός της επίθεσης προς τους αφισοκολλητές του ΚΚΕ καθώς και στα χαστούκια που δέχθηκε η Κανέλλη από τον Κασιδιάρη, οι «απαντήσεις» που δόθηκαν ήταν πολύ ήπιες.

Αλήθεια, πού ήταν οι «ηρωικοί» παλουκοφόροι εκεί που συχνά-πυκνά ευαγγελίζεται το κώμα του λαού πως δίνονται οι μάχες, δηλαδή στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, κατά τις επισκέψεις των χρυσαυγιτών στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη και στην χαλυβουργία ελλάδος για να συντρίψουν τον φασισμό; Μάλιστα, στην χαλυβουργία οι συνδικαλιστές υποδέχθηκαν τους χρυσαυγίτες «μετά φανών και λαμπάδων».

Απλά η «λαϊκή απάντηση» ήταν κάποιες ελεγχόμενες κινητοποιήσεις –όπως πάντα– με αριθμητικά περιορισμένη συμμετοχή και όσο για τις διαθέσεις, καλύτερα ας μην γίνει λόγος. Θέτουν εαυτόν σε ένα ευρύτερο αντιφασιστικό μέτωπο και επιλέγουν το πολιτικάντικο επικοινωνιακό παιχνίδι, προβαίνοντας σε δηλώσεις «μαχητικού τύπου» από τη μία, και από την άλλη παίζουν τον ρόλο του «καλού παιδιού» από τη θέση του καταγγέλλοντος που πλασάρει νομιμότητα. Μια νομιμότητα, η οποία είναι ηλίου φαεινότερον ποιόν θα χτυπήσει το κρατικό κατασταλτικό της χέρι. Ας μην ξεχνάμε και την δήλωση, στις 13-9-2013, του προέδρου συνδικάτου μετάλλου Πειραιά Σ. Πουλικόγιαννη: «*20 Οκτώβρη του 2011 δεχθήκαμε μια παρόμοια αλλά ευρείας κλίμακας δολοφονική επίθεση από* ***ίδιες παρακρατικές ομάδες*** *σαν αυτές που μας επιτέθηκαν χτες. Ήταν παρόμοιο περιστατικό. Και βεβαίως προσπαθήσαμε να αμυνθούμε και να σώσουμε τα*

συνέχεια στη σελίδα 6

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

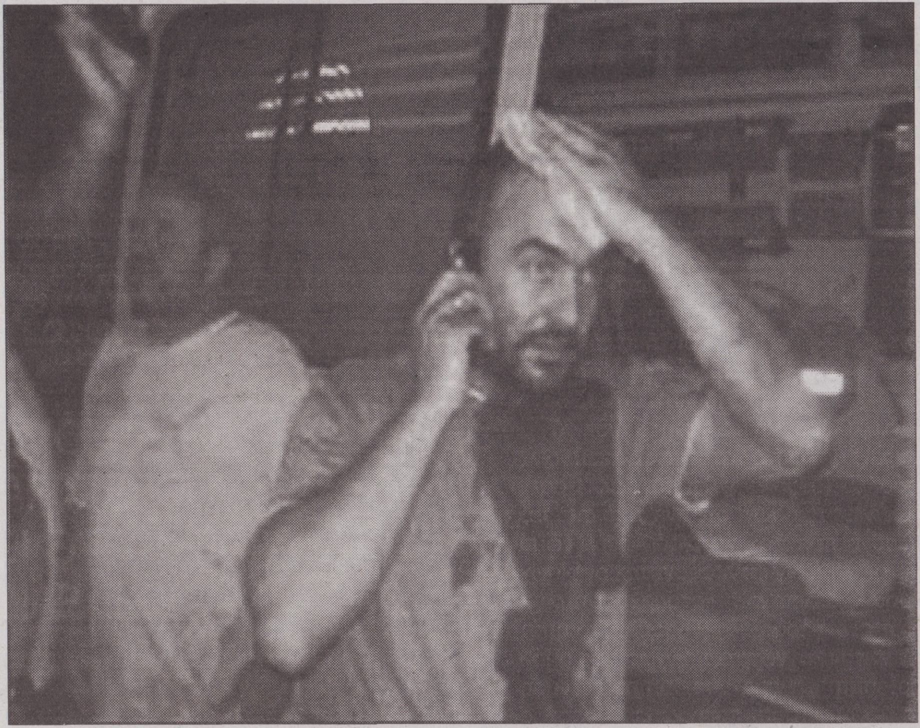
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

συνέχεια από τη σελίδα 5

γυναικόπαιδα που δέχονταν βροχή τις μολότοφ και τις πέτρες».



Μολαταύτα, ενδιαφέρον προκαλούν διάφορα σχόλια σε συζήτηση που έχει ανοίξει για τα γεγονότα του Περάματος στην διαδικτυακή σελίδα indymedia, τα οποία προτρέπουν τους αναρχικούς(;) σε αλληλεγγύη στα μέλη του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ και ονειρεύονται ένα ευρύτερο αντιφασιστικό μέτωπο ακόμα και με τους σταλινικούς. Οι αναρχικοί δεν έχουμε καμία θέση να τασσόμαστε υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς σε μια εξουσιαστική διαμάχη. Δεν είμαστε κομμάτι καμίας αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή μη, δεν επιθυμούμε να συμμετέχουμε σε κανέναν σχεδιασμό της, να ενεργούμε ως η ουρά της, και επ' ουδενί να συνδιαλεγόμαστε με αυτήν. Εκτός, όμως, από τις ανώνυμες τοποθετήσεις, υπάρχουν και υπογε-

τόσο ο πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά όσο και άλλα μέλη της διοίκησης φανερώνει πως στο Πέραμα η στοχευμένη επίθεση της Χρυσής Αυγής είχε ξεκάθαρα ταξική διάσταση. Τα φασιστικά τσιράκια του Κεφαλαίου έκαναν επίθεση σε ένα κομμάτι της εργατικής τάξης γιατί πολύ απλά αυτός είναι ο ρόλος τους. Το περιστατικό του Περάματος οφείλει να προσεγγιστεί από αυτή την σκοπιά. Η επίθεση των νεοναζί σε ένα τμήμα της εργατικής τάξης πρέπει να απαντηθεί από το εργατικό κίνημα συνολικά. Σε μια περίοδο οξυμένης ταξικής αντιπαράθεσης, η κυριαρχία δείχνει τα δόντια της με κάθε πιθανό τρόπο και αποδεικνύει πως όπου δεν μπορούν να φτάσουν οι επίσημες μονάδες καταστολής της θα χτυπήσουν τα ανεπίσημα τάγματα εφόδου της. Άλλωστε, δεν είναι πολύ μακρινές οι δηλώσεις μεγαλοστελεχών της Χρυσής Αυγής, τα οποία «υπόσχονταν» πως «η ζώνη του Πε-

ξεχάσει, ούτε βέβαια κανείς άλλος, αφού οι πρόσφατες συγκρούσεις στο Σύνταγμα, –όταν το ΚΚΕ περιφρουρούσε την Βουλή από τους συνήθεις «προβοκάτορες»– είναι γνωστές σε όλους, όπως και ο ρόλος του συγκεκριμένου στελέχους του ΚΚΕ, ο οποίος και «τυγχάνει» και πρόεδρος του Συνδικάτου του Μετάλλου. Οι συντάκτες της ανακοίνωσης δεν είναι «προκλητικοί», απλά θέλουν και το πετυχαίνουν απόλυτα, να είναι ξεκάθαρο σε όλους που βαδίζουν (προφανώς εδώ και καιρό) χωρίς να υπάρχει κάποια αμφιβολία ή σύγχυση που ως τώρα εξασφαλιζόταν με τα γνωστά τερτίπια της πολιτικής.

Το γνωστό σύνθημα «όλοι μαζί να φύγουν οι ναζί» αναδεικνύει σε μεγάλο βαθμό την μορφή του αντιφασιστικού αγώνα. Όταν οι αναρχικοί συμμετέχουν σε αγώνες με τέτοιου είδους προτάγματα, αφήνοντας στην άκρη τις απόψεις τους, είτε ένα μεγάλο μέρος αυτών χάριν «ζυμώσεων», δυσχεραίνεται απλά η δυνατότητα ανάδειξης τους, αλλά δυστυχώς η κατάληξη είναι να ενδυναμώνουμε αυτό που αντιμαχόμαστε. Ο αντιφασισμός με τέτοιου είδους χαρακτηριστικά, συντελεί στην ανασύσταση της κοινωνικής ενότητας γύρω από την δημοκρατία, και εν τέλει στην ισχυροποίηση του κρατισμού. Αυτό είναι ολοφάνερο, έπειτα από το γεγονός του φόνου του Π. Φύσσα στο Κερατσίνι, αφού ολόκληρος ο εξουσιαστικός συρφετός επιτίθεται στο κόμμα της χρυσής αυγής. Η δημοκρατία, ο φασισμός και ο κομμουνισμός, είναι μορφές επιβολής και διαχείρισης του κρατισμού και επιβολής της εξουσίας επάνω στους ανθρώπους.

Ως αναρχικοί, οφείλουμε να καταστρέψουμε τους γενεσιουργούς παράγοντες κάθε εξουσιαστικής έκφανσης και όχι να αναλωνόμαστε ενάντια σε μια εξ αυτών. Όσο για τους «συντρόφους-συντρόφισσες» που αναζητούν αντιφασιστικές –και όχι μόνο– συμμαχίες και μέτωπα με το ΚΚΕ και με τον ΣΥΡΙΖΑ, ας μην λησμονούν πως η εξουσία δεν έχει μονάχα ένα χρώμα, ούτε και μια μόνον όψη…

ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΟΥΤΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Π.Α.

Σχέδιο εκτάκτου ανάγκης

Στις 19 Σεπτέμβρη, την επομένη του φονικού στην Αμφιάλη, συνήλθε το υπουργικό συμβούλιο και ενέκρινε σχέδιο μέτρων έκτακτης ανάγκης για την αντιμετώπιση σοβαρών διαταραχών του εφοδιασμού σε πετρέλαιο ή/και πετρελαιοειδή με την υπ' αριθμόν απόφαση ΠΥΣ 27/ 19.9.2013/ΦΕΚ Α196/20.09.2013.

Δεν είναι βέβαιη η συσχέτιση του σχεδίου εκτάκτου ανάγκης με τις εξελίξεις που δρομολογούνται μετά το φόνο και τις συλλήψεις αρχηγού κόμματος και βουλευτών του «Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή», ούτε σκοπεύουμε να επιχειρήσουμε ακροβασίες που μπορεί να οδηγήσουν στο κενό. Τα σενά-

δυσχεραίνεται απλά η δυνατότητα ανάδειξης τους, αλλά δυστυχώς η κατάληξη είναι να ενδυναμώνουμε αυτό που αντιμαχόμαστε. Ο αντιφασισμός με τέτοιου είδους χαρακτηριστικά, συντελεί στην ανασύσταση της κοινωνικής ενότητας γύρω από την δημοκρατία, και εν τέλει στην ισχυροποίη-

ΟΥΤΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Π.Α.



Μολαταύτα, ενδιαφέρον προκαλούν διάφορα σχόλια σε συζήτηση που έχει ανοίξει για τα γεγονότα του Περάματος στην διαδικτυακή σελίδα indymedia, τα οποία προτρέπουν τους αναρχικούς(;) σε αλληλεγγύη στα μέλη του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ και ονειρεύονται ένα ευρύτερο αντιφασιστικό μέτωπο ακόμα και με τους σταλινικούς. Οι αναρχικοί δεν έχουμε καμία θέση να τασσόμαστε υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς σε μια εξουσιαστική διαμάχη. Δεν είμαστε κομμάτι καμίας αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή μη, δεν επιθυμούμε να συμμετέχουμε σε κανέναν σχεδιασμό της, να ενεργούμε ως η ουρά της, και επ' ουδενί να συνδιαλεγόμαστε με αυτήν. Εκτός, όμως, από τις ανώνυμες τοποθετήσεις, υπάρχουν και υπογεγραμμένα κείμενα, όπου μέρος ενός εξ αυτών αναφέρει: «*Το γεγονός ότι ανάμεσα στους τραυματίες της επίθεσης είναι ξεκάθαρα ταξική διάσταση. Τα φασιστικά τσιράκια του Κεφαλαίου έκαναν επίθεση σε ένα κομμάτι της εργατικής τάξης γιατί πολύ απλά αυτός είναι ο ρόλος τους. Το περιστατικό του Περάματος οφείλει να προσεγγιστεί από αυτή την σκοπιά. Η επίθεση των νεοναζί σε ένα τμήμα της εργατικής τάξης πρέπει να απαντηθεί από το εργατικό κίνημα συνολικά. Σε μια περίοδο οξυμένης ταξικής αντιπαράθεσης, η κυριαρχία δείχνει τα δόντια της με κάθε πιθανό τρόπο και αποδεικνύει πως όπου δεν μπορούν να φτάσουν οι επίσημες μονάδες καταστολής της θα χτυπήσουν τα ανεπίσημα τάγματα εφόδου της. Άλλωστε, δεν είναι πολύ μακρινές οι δηλώσεις μεγαλοστελεχών της Χρυσής Αυγής, τα οποία «υπόσχονταν» πως «η ζώνη του Περάματος θα κερδηθεί και οι λακέδες του ΠΑΜΕ θα εξαφανιστούν»*». (14-9-2013, Ανακοίνωση της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Ροσινάντε για την επίθεση της Χρυσής Αυγής σε μέλη του ΚΚΕ)

Ο πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά και άλλα μέλη της διοίκησης αποτελούν κομμάτι της εργατικής τάξης κατά τους φωστήρες του αναρχοσυνδικαλισμού (τρομάρα τους...), άρα η επίθεση της Χρυσής Αυγής ενάντια τους είχε «ξεκάθαρα ταξική διάσταση» και «πρέπει να απαντηθεί από το εργατικό κίνημα συνολικά»... Τώρα γιατί να «απαντήσει» το «εργατικό κίνημα» συνολικά, για να επιλέξει εν τέλει το ΠΑΜΕ ως καταλληλότερο νταβατζή της ζώνης του Περάματος δεν μπαίνουν στον κόπο να μας το εξηγήσουν οι συντάκτες της εν λόγω περισπούδαστης ανακοίνωσης. Αλλά ας είναι. Είναι περιττό βέβαια κατά την γνώμη μας να αναφέρουμε τον βίο και την πο-

Σχέδιο εκτάκτου ανάγκης

Στις 19 Σεπτέμβρη, την επομένη του φονικού στην Αμφιάλη, συνήλθε το υπουργικό συμβούλιο και ενέκρινε σχέδιο μέτρων έκτακτης ανάγκης για την αντιμετώπιση σοβαρών διαταραχών του εφοδιασμού σε πετρέλαιο ή/και πετρελαιοειδή με την υπ' αριθμόν απόφαση ΠΥΣ 27/ 19.9.2013/ΦΕΚ Α196/20.09.2013.

Δεν είναι βέβαιη η συσχέτιση του σχεδίου εκτάκτου ανάγκης με τις εξελίξεις που δρομολογούνται μετά το φόνο και τις συλλήψεις αρχηγού κόμματος και βουλευτών του «Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή», ούτε σκοπεύουμε να επιχειρήσουμε ακροβασίες που μπορεί να οδηγήσουν στο κενό. Τα σενάρια είναι πολλά και φαίνονται αρκετά δελεαστικά, τόσο σε σχέση με τις εσωτερικές εξελίξεις όσο και με την ευρύτερη διαμάχη στην λεκάνη της ανατολικής Μεσογείου.

Θα μείνουμε στην καταγραφή της κατάστασης που περιγράφει το «σχέδιο», γιατί σκιαγραφείται συνθήκη ολοκληρωτικού ελέγχου που μπορεί να επιβληθεί με απλή υπουργική απόφαση σε περίπτωση: [εσωτερικών] «καταστροφών ή για οποιονδήποτε λόγο διακοπή λειτουργίας εγκαταστάσεων διυλιστηρίου, αποθηκών ή αγωγών μεταφοράς πετρελαίου ή δυσχέρειες στη διακίνηση ή στη μεταφορά πετρελαίου ή πετρελαιοειδών λόγω ακραίων καιρικών συνθηκών, θεομηνιών, ατυχημάτων, περιβαλλοντικών καταστροφών, απεργιών ή συρράξεων.» (αρθρο 2, παρ. 2)

Ή από έκτακτη κατάσταση που προκαλείται από διεθνή γεγονότα, όπως «εμπόλεμες καταστάσεις, απεργίες, φυσικές καταστροφές ή αποφάσεις πετρελαιοπαραγωγών χωρών να διακόψουν προσωρινά ή μόνιμα την τροφοδοσία καταναλωτριών χωρών, τα οποία περιορίζουν ή αναμένεται να περιορίσουν σημαντικά την παραγωγή ή τη διακίνηση πετρελαίου προς τις διεθνείς αγορές ή γενικά την προσφορά πετρελαίου ή πετρελαιοειδών.» (άρθρο 2, παρ. 3)

Η αντιμετώπιση εγκρίνει μέτρα εθελοντικής εξοικονόμησης καυσίμων κατόπιν διαφημιστικής καμπάνιας από τις αρχές αλλά και υποχρεωτικά μέτρα.

Ειδικότερα: Επιβάλλονται μέτρα περιορισμού της κίνησης μέσων μεταφοράς, χρονικά και χωρικά, απαγόρευση κίνησης ειδικών οχημάτων, ακυρώσεις ή συγχωνεύσεις πτήσεων και ακτοπλοϊκών δρομολογίων, περιορισμοί στην κατανάλωση ενέργειας όπως συσκοτίσεις περιοχών, καθιέρωση δελτίου καυσίμων για τους καταναλωτές, αναστολή ή περιορισμός ενεργοβόρων βιομηχανικών δραστηριοτήτων και επιβολή ανωτάτου ορίου στον εφοδιασμό πρατηρίων πετρελαιοειδών προϊόντων. Το σχέδιο ορίζει ότι προτεραιότητα στην

οποία προτρέπουν τους αναρχικούς(;) σε αλληλεγγύη στα μέλη του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ και ονειρεύονται ένα ευρύτερο αντιφασιστικό μέτωπο ακόμα και με τους σταλινικούς. Οι αναρχικοί δεν έχουμε καμία θέση να τασσόμαστε υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς σε μια εξουσιαστική διαμάχη. Δεν είμαστε κομμάτι καμίας αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή μη, δεν επιθυμούμε να συμμετέχουμε σε κανέναν σχεδιασμό της, να ενεργούμε ως η ουρά της, και επ' ουδενί να συνδιαλεγόμαστε με αυτήν. Εκτός, όμως, από τις ανώνυμες τοποθετήσεις, υπάρχουν και υπογεγραμμένα κείμενα, όπου μέρος ενός εξ αυτών αναφέρει: «*Το γεγονός ότι άμεσα στους τραυματίες της επίθεσης είναι περιστατικό του Περάματος οφείλει να προσεγγιστεί από αυτή την σκοπιά. Η επίθεση των νεοναζί σε ένα τμήμα της εργατικής τάξης πρέπει να απαντηθεί από το εργατικό κίνημα συνολικά. Σε μια περίοδο οξυμένης ταξικής αντιπαράθεσης, η κυριαρχία δείχνει τα δόντια της με κάθε πιθανό τρόπο και αποδεικνύει πως όπου δεν μπορούν να φτάσουν οι επίσημες μονάδες καταστολής της θα χτυπήσουν τα ανεπίσημα τάγματα εφόδου της. Άλλωστε, δεν είναι πολύ μακρινές οι δηλώσεις μεγαλοστελεχών της Χρυσής Αυγής, τα οποία «υπόσχονταν» πως «η ζώνη του Περάματος θα κερδηθεί και οι λακέδες του ΠΑΜΕ θα εξαφανιστούν»*». (14-9-2013, Ανακοίνωση της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Ροσινάντε για την επίθεση της Χρυσής Αυγής σε μέλη του ΚΚΕ)

Ο πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά και άλλα μέλη της διοίκησης αποτελούν κομμάτι της εργατικής τάξης κατά τους φωστήρες του αναρχοσυνδικαλισμού (τρομάρα τους...), άρα η επίθεση της Χρυσής Αυγής ενάντια τους είχε «ξεκάθαρα ταξική διάσταση» και «πρέπει να απαντηθεί από το εργατικό κίνημα συνολικά»... Τώρα γιατί να «απαντήσει» το «εργατικό κίνημα» συνολικά, για να επιλέξει εν τέλει το ΠΑΜΕ ως καταλληλότερο νταβατζή της ζώνης του Περάματος δεν μπαίνουν στον κόπο να μας το εξηγήσουν οι συντάκτες της εν λόγω περισπούδαστης ανακοίνωσης. Αλλά ας είναι. Είναι περιττό βέβαια κατά την γνώμη μας να αναφέρουμε τον βίο και την πολιτεία τόσο του περιώνυμου προέδρου του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά, όσο και τις διαχρονικές συμπλοκές συντρόφων σε πορείες με μέλη του ΚΚΕ. Και ο λόγος είναι απλός. Ούτε οι συντάκτες της ανακοίνωσης έχουν

Σχέδιο εκτάκτου ανάγκης

Στις 19 Σεπτέμβρη, την επομένη του φονικού στην Αμφιάλη, συνήλθε το υπουργικό συμβούλιο και ενέκρινε σχέδιο μέτρων έκτακτης ανάγκης για την αντιμετώπιση σοβαρών διαταραχών του εφοδιασμού σε πετρέλαιο ή/και πετρελαιοειδή με την υπ' αριθμόν απόφαση ΠΥΣ 27/ 19.9.2013/ΦΕΚ Α196/20.09.2013.

Δεν είναι βέβαιη η συσχέτιση του σχεδίου εκτάκτου ανάγκης με τις εξελίξεις που δρομολογούνται μετά το φόνο και τις συλλήψεις αρχηγού κόμματος και βουλευτών του «Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή», ούτε σκοπεύουμε να επιχειρήσουμε ακροβασίες που μπορεί να οδηγήσουν στο κενό. Τα σενάρια είναι πολλά και φαίνονται αρκετά δελεαστικά, τόσο σε σχέση με τις εσωτερικές εξελίξεις όσο και με την ευρύτερη διαμάχη στην λεκάνη της ανατολικής Μεσογείου.

Θα μείνουμε στην καταγραφή της κατάστασης που περιγράφει το «σχέδιο», γιατί σκιαγραφείται συνθήκη ολοκληρωτικού ελέγχου που μπορεί να επιβληθεί με απλή υπουργική απόφαση σε περίπτωση: [εσωτερικών] «καταστροφών ή για οποιονδήποτε λόγο διακοπή λειτουργίας εγκαταστάσεων διυλιστηρίου, αποθηκών ή αγωγών μεταφοράς πετρελαίου ή δυσχέρειες στη διακίνηση ή στη μεταφορά πετρελαίου ή πετρελαιοειδών λόγω ακραίων καιρικών συνθηκών, θεομηνιών, ατυχημάτων, περιβαλλοντικών καταστροφών, απεργιών ή συρράξεων.» (άρθρο 2, παρ. 2)

Ή από έκτακτη κατάσταση που προκαλείται από διεθνή γεγονότα, όπως «εμπόλεμες καταστάσεις, απεργίες, φυσικές καταστροφές ή αποφάσεις πετρελαιοπαραγωγών χωρών να διακόψουν προσωρινά ή μόνιμα την τροφοδοσία καταναλωτριών χωρών, τα οποία περιορίζουν ή αναμένεται να περιορίσουν σημαντικά την παραγωγή ή τη διακίνηση πετρελαίου προς τις διεθνείς αγορές ή γενικά την προσφορά πετρελαίου ή πετρελαιοειδών.» (άρθρο 2, παρ. 3)

Η αντιμετώπιση εγκρίνει μέτρα εθελοντικής εξοικονόμησης καυσίμων κατόπιν διαφημιστικής καμπάνιας από τις αρχές αλλά και υποχρεωτικά μέτρα.

Ειδικότερα: Επιβάλλονται μέτρα περιορισμού της κίνησης μέσων μεταφοράς, χρονικά και χωρικά, απαγόρευση κίνησης ειδικών οχημάτων, ακυρώσεις ή συγχωνεύσεις πτήσεων και ακτοπλοϊκών δρομολογίων, περιορισμοί στην κατανάλωση ενέργειας όπως συσκοτίσεις περιοχών, καθιέρωση δελτίου καυσίμων για τους καταναλωτές, αναστολή ή περιορισμός ενεργοβόρων βιομηχανικών δραστηριοτήτων και επιβολή ανωτάτου ορίου στον εφοδιασμό πρατηρίων πετρελαιοειδών προϊόντων. Το σχέδιο ορίζει ότι προτεραιότητα στην προμήθεια καυσίμων θα έχουν οι υπηρεσίες υγείας, τα σώματα ασφαλείας και οι ένοπλες δυνάμεις.

Είναι βέβαια περιττό να σχολιάσουμε ότι τα παραπάνω αφορούν εμπόλεμη κατάσταση στο εσωτερικό ή και στο εξωτερικό της χώρας...

Ανάγνωσμα περί εγκληματικών συμμοριών και «συνταγματικού τόξου»

Είναι διαπιστωμένο πως, ιδιαίτερα μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές του 2012, το κόμμα της Χρυσής Αυγής κατηγορείται σαν εγκληματική συμμορία. Σ' αυτό το κατηγορητήριο συμμετέχουν (με αρκετές διαβαθμίσεις ως προς την ένταση και την απολυτότητα) τα υπόλοιπα κόμματα του «συνταγματικού τόξου». Ποιός είναι αυτός που θα το αρνηθεί; Μόνο τα μέλη της, καθώς και ένα μέρος των ψηφοφόρων της.

Αν, τώρα, πηγαίνοντας πιο πέρα, αποδοθεί ο ίδιος χαρακτηρισμός στο κάθε ένα από όλα τα υπόλοιπα κόμματα του κοινοβουλίου, η απάντηση από τα μέλη τους και ένα μέρος των οπαδών τους θα είναι επίσης αρνητική. Το ζήτημα που μένει να διερευνηθεί, είναι η πραγματική σχέση του όρου **εγκληματική συμμορία** και μέχρι ποίου σημείου εκτείνεται σ' όλον τον πολιτικό και οικονομικό χώρο αυτό που χαρακτηρίζεται ως **παράνομο κύκλωμα** ή αλλοιώς **συμμορία**.

Εφ' όσον θα ασχοληθούμε με αυτό το θέμα χρήσιμον είναι να έχουμε μία γνώση αναφορικά με την ετυμολογική και ιστορική διάσταση της λέξεως αυτής για να ξέρουμε και σε ποια βάση μιλούμε. Η λέξη σημαίνει συμμετοχή ή «συντροφία». Προέρχεται από την σύνθεση των λέξεων **συν** και **μόρα** (μέρος). Η μόρα ήταν Σπαρτιατικό στρατιωτικό τάγμα στο οποίο ήταν γραμμένοι όσοι Σπαρτιάτες είχαν συμπληρώσει την απαιτούμενη ηλικία για να συμμετάσχουν στο στράτευμα. Στην Αθήνα ο όρος τέθηκε σε χρήση μετά την απογραφή του 377 π.χ. όπου οι 1200 πλουσιώτατοι αθηναίοι διαιρέθηκαν σε 20 συμμορίες (σωματεία) δύο από κάθε φυλή. Η κάθε συμμορία αποτελείτο από 60 μέλη και σε κάθε συμμορία επιβαλλόταν κατά σειράν η πληρωμή έκτακτων πολεμικών δαπανών. Η αρνητική σημασία έλκει την προέλευσή της από τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, που την χρησιμοποίησαν για να χαρακτηρίσουν ομάδες αιρετικών. Στις μέρες μας σημαίνει **οργανωμένο παράνομο κύκλωμα**.

Ας προχωρήσει, όμως, η σκέψη μας, παρά τον κουρνιαχτό που έχει ξεσηκωθεί και την σπέκουλα που γίνεται από τις 18 Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία ένι-

και τα τάγματα εφόδου των βασιλοφρόνων και των Βενιζελοφρόνων, κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου και μετέπειτα.

Τη σκυτάλη των τραμπουκισμών και της κατασκευής συμμοριτικών οργανώσεων παρελάμβαναν τα νεοδημιουργημένα κόμματα ή αυτά που αποτελούσαν τους συνεχιστές των προηγούμενων, ενώ ο κόσμος παρέμενε, στην καλύτερη των περιπτώσεων, στο ίδιο έργο θεατής ή/και υποκείμενο της τρομοκρατίας των κομματικών συμμοριών, δηλαδή των κομμάτων. Δεν θα πρέπει να νομίσει κάποιος, πως η ίδρυση του ΚΚΕ άλλαξε τα πράγματα σ' αυτόν τον τομέα. Το αντίθετο συνέβη. Όχι μόνο το ίδιο χρησιμοποίησε τις ήδη γνωστές πρακτικές, αλλά με αυτή του την δράση ώθησε τα διάφορα εθνικόφρονα και μη κόμματα να εντείνουν την οργάνωση των συμμοριών τους.

Η δράση των κομματικών συμμοριών βρήκε το καταλληλότερο έδαφος κατά την περίοδο της γερμανικής και ιταλικής κατοχής, όπου και κορυφώθηκε σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα. Εκεί, τόσον οι εθνικόφρονες όσον και οι κομμουνιστές, καθώς και τα κάθε είδους παρακλάδια τους –καθώς και πολυποίκιλα αλλά κατακάθια– διέπρεψαν στις βιαιοπραγίες, το πλιάτσικο και τις δολοφονίες αντιφρονούντων και μη. Υπάρχει κάποιος που μπορεί να αμφισβητήσει την ύπαρξη της ΟΠΛΑ (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών) του ΚΚΕ ή τις διάφορες συμμορίες (όπως η Χ του Γεωργίου Γρίβα-»Διγενή») που αποτελούσαν το μακρύ χέρι των υπόλοιπων καθεστωτικών κομμάτων (φιλοβασιλικών ή μη); Σίγουρα όχι.

Η «μετα-εμφυλιακή» περίοδος σημαδεύτηκε από την κατ' εξοχήν πρωτοκαθεδρία του κόμματος της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωσις), στην τραμπουκική δράση και τις δολοφονίες. Οι οργανωμένες συμμορίες στις οποίες πρωτοστατούσαν γνωστά ονόματα της μετέπειτα πολιτικής σκηνής (όπως ο Μιλτιάδης Έβερτ, που αργότερα έγινε και αρχηγός της ΝΔ) δεν δρούσαν μόνον στις μεγάλες πόλεις, αλλά και στην ύπαιθρο. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η επιδρομή στην Βουλή, τον Ιούλιο του 1964, από 50 άτομα, η οποία οργανώθηκε α-

νας φτάνει ως τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα στην Πάτρα. Δεν έχει σημασία να αναφερθούν τα ονόματα «διαπρεπών» πολιτικών, που συνδέονταν με αυτές τις τραμπουκικές οργανώσεις και οι οποίοι τώρα είναι διασκορπισμένοι στα πολιτικά κόμματα του κυνοβουλίου. Άλλωστε, αν κάποιος ρίξει μια ματιά σε ντοκουμέντα των προηγούμενων δεκαετιών, θα διαπιστώσει πως κάποιοι από τους οργανωτές αυτών των συμμοριών ή αυτουργοί των τραμπουκισμών ανήκουν στην συνομοταξία των βουλευτών, προέδρων βουλής ή αρχηγών κομμάτων (π.χ. Μεϊμαράκης, Καμμένος, Νικολόπουλος).

Στον τομέα των παράνομων κυκλωμάτων (συμμοριών), που αναδύονται μέσα από τον κομματικό μηχανισμό, ενεργότατη ήταν η κομμουνιστική αριστερά. Α-



πό την πρώτη στιγμή της νομιμοποιήσεώς του, το ΚΚΕ

Είναι διαπιστωμένο πως, ιδιαίτερα μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές του 2012, το κόμμα της Χρυσής Αυγής κατηγορείται σαν εγκληματική συμμορία. Σ' αυτό το κατηγορητήριο συμμετέχουν (με αρκετές διαβαθμίσεις ως προς την ένταση και την απολυτότητα) τα υπόλοιπα κόμματα του «συνταγματικού τόξου». Ποιός είναι αυτός που θα το αρνηθεί; Μόνο τα μέλη της, καθώς και ένα μέρος των ψηφοφόρων της.

Αν, τώρα, πηγαίνοντας πιο πέρα, αποδοθεί ο ίδιος χαρακτηρισμός στο κάθε ένα από όλα τα υπόλοιπα κόμματα του κοινοβουλίου, η απάντηση από τα μέλη τους και ένα μέρος των οπαδών τους θα είναι επίσης αρνητική. Το ζήτημα που μένει να διερευνηθεί, είναι η πραγματική σχέση του όρου **εγκληματική συμμορία** και μέχρι ποίου σημείου εκτείνεται σ' όλον τον πολιτικό και οικονομικό χώρο αυτό που χαρακτηρίζεται ως **παράνομο κύκλωμα** ή αλλοιώς **συμμορία**.

Εφ' όσον θα ασχοληθούμε με αυτό το θέμα χρήσιμον είναι να έχουμε μία γνώση αναφορικά με την ετυμολογική και ιστορική διάσταση της λέξεως αυτής για να ξέρουμε και σε ποια βάση μιλούμε. Η λέξη σημαίνει συμμετοχή ή «συντροφία». Προέρχεται από την σύνθεση των λέξεων **συν** και **μόρα** (μέρος). Η μόρα ήταν Σπαρτιατικό στρατιωτικό τάγμα στο οποίο ήταν γραμμένοι όσοι Σπαρτιάτες είχαν συμπληρώσει την απαιτούμενη ηλικία για να συμμετάσχουν στο στράτευμα. Στην Αθήνα ο όρος τέθηκε σε χρήση μετά την απογραφή του 377 π.χ. όπου οι 1200 πλουσιώτατοι αθηναίοι διαιρέθηκαν σε 20 συμμορίες (σωματεία) δύο από κάθε φυλή. Η κάθε συμμορία αποτελείτο από 60 μέλη και σε κάθε συμμορία επιβαλλόταν κατά σειράν η πληρωμή έκτακτων πολεμικών δαπανών. Η αρνητική σημασία έλκει την προέλευσή της από τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, που την χρησιμοποίησαν για να χαρακτηρίσουν ομάδες αιρετικών. Στις μέρες μας σημαίνει **οργανωμένο παράνομο κύκλωμα**.

Ας προχωρήσει, όμως, η σκέψη μας, παρά τον κουρνιαχτό που έχει ξεσηκωθεί και την σπέκουλα που γίνεται από τις 18 Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία έγινε ο φόνος του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι, επειδή τέτοιες καταστάσεις χρησιμοποιούνται, ενίοτε, προκειμένου να σκεπαστούν πολλές και αδιαμφισβήτητες αλήθειες.

Κατ' αρχήν, η πραγματικότητα της εγκληματικής συμμορίας ή οργάνωσης δεν είναι πρόσφατη, ούτε βεβαίως αφορά μόνον το κόμμα της Χρυσής Αυγής, όπως θα φανεί από τα όσα θα καταγραφούν στην συνέχεια.

Αν ξεκινήσουμε ιστορικά και διαχρονικά το υπό διερεύνηση θέμα, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι από τα πρώτα χρόνια της κατασκευής του ελλαδικού και τα τάγματα εφόδου των βασιλοφρόνων και των Βενιζελοφρόνων, κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου και μετέπειτα.

Τη σκυτάλη των τραμπουκισμών και της κατασκευής συμμοριτικών οργανώσεων παρελάμβαναν τα νεοδημιουργημένα κόμματα ή αυτά που αποτελούσαν τους συνεχιστές των προηγούμενων, ενώ ο κόσμος παρέμενε, στην καλύτερη των περιπτώσεων, στο ίδιο έργο θεατής ή/και υποκείμενο της τρομοκρατίας των κομματικών συμμοριών, δηλαδή των κομμάτων. Δεν θα πρέπει να νομίσει κάποιος, πως η ίδρυση του ΚΚΕ άλλαξε τα πράγματα σ' αυτόν τον τομέα. Το αντίθετο συνέβη. Όχι μόνο το ίδιο χρησιμοποίησε τις ήδη γνωστές πρακτικές, αλλά με αυτή του την δράση ώθησε τα διάφορα εθνικόφρονα και μη κόμματα να εντείνουν την οργάνωση των συμμοριών τους.

Η δράση των κομματικών συμμοριών βρήκε το καταλληλότερο έδαφος κατά την περίοδο της γερμανικής και ιταλικής κατοχής, όπου και κορυφώθηκε σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα. Εκεί, τόσον οι εθνικόφρονες όσον και οι κομμουνιστές, καθώς και τα κάθε είδους παρακλάδια τους –καθώς και πολυποίκιλα αλλά κατακάθια– διέπρεψαν στις βιαιοπραγίες, το πλιάτσικο και τις δολοφονίες αντιφρονούντων και μη. Υπάρχει κάποιος που μπορεί να αμφισβητήσει την ύπαρξη της ΟΠΛΑ (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών) του ΚΚΕ ή τις διάφορες συμμορίες (όπως η Χ του Γεωργίου Γρίβα-»Διγενή») που αποτελούσαν το μακρύ χέρι των υπόλοιπων καθεστωτικών κομμάτων (φιλοβασιλικών ή μη); Σίγουρα όχι.

Η «μετα-εμφυλιακή» περίοδος σημαδεύτηκε από την κατ' εξοχήν πρωτοκαθεδρία του κόμματος της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωσις), στην τραμπουκική δράση και τις δολοφονίες. Οι οργανωμένες συμμορίες στις οποίες πρωτοστατούσαν γνωστά ονόματα της μετέπειτα πολιτικής σκηνής (όπως ο Μιλτιάδης Έβερτ, που αργότερα έγινε και αρχηγός της ΝΔ) δεν δρούσαν μόνον στις μεγάλες πόλεις, αλλά και στην ύπαιθρο. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η επιδρομή στην Βουλή, τον Ιούλιο του 1964, από 50 άτομα, η οποία οργανώθηκε από το φιλοναζιστικό «Όμιλο Εθνικής Αναγεννήσεως» και τη φοιτητική ΕΚΟΦ (Εθνική Κοινωνική Οργάνωση Φοιτητών). Από ανάλογου χαρακτήρα οργανωμένους συμμορίτες της ΕΡΕ του Καραμανλή (πρεσβύτερου) δολοφονήθηκε ο βουλευτής της ΕΔΑ Γρηγόρης Λαμπράκης, στην Θεσσαλονίκη, τον Μάιο του 1963.

Κατά την διάρκεια της μεταπολίτευσης πρωτοστάτησαν δύο βασικές δυνάμεις οργανωμένων κυκλωμάτων: της ΝΔ και του ΚΚΕ, με το ΠΑΣΟΚ να καταλαμβάνει σταδιακά προεξάρχουσα θέση και να δραστηριοποιείται σε όλων των ειδών τις εγκληματικές ενέργειες, από τα κυκλώματα και τα παρα-κυκλώματα της μίζας, νας φτάνει ως τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα στην Πάτρα. Δεν έχει σημασία να αναφερθούν τα ονόματα «διαπρεπών» πολιτικών, που συνδέονταν με αυτές τις τραμπουκικές οργανώσεις και οι οποίοι τώρα είναι διασκορπισμένοι στα πολιτικά κόμματα του κυνοβουλίου. Άλλωστε, αν κάποιος ρίξει μια ματιά σε ντοκουμέντα των προηγούμενων δεκαετιών, θα διαπιστώσει πως κάποιοι από τους οργανωτές αυτών των συμμοριών ή αυτουργοί των τραμπουκισμών ανήκουν στην συνομοταξία των βουλευτών, προέδρων βουλής ή αρχηγών κομμάτων (π.χ. Μεϊμαράκης, Καμμένος, Νικολόπουλος).

Στον τομέα των παράνομων κυκλωμάτων (συμμοριών), που αναδύονται μέσα από τον κομματικό μηχανισμό, ενεργότατη ήταν η κομμουνιστική αριστερά. Από την πρώτη στιγμή της νομιμοποιήσεώς του, το ΚΚΕ (γνωστό στα πρώτα χρόνια της «μεταπολίτευσης» και ως ΚΚΕ Εξωτερικού) δρούσε με τις οργανωμένες κομματικές του συμμορίες, που υποτίθεται πως «προστάτευαν» τις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις του.



Μια σύντομη -και πάλι- αναφορά είναι αρκετή για να μην βυθιστούμε στην ζέχνουσα λάσπη. Η συγκρότηση των οργανωμένων ομάδων του ΚΚΕ, που δρούσαν σαν πολιτοφυλακή ή σαν συμμορίες φτάνουν μέχρι και τις ημέρες μας. Αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά τις «Ταξιαρχίες Μαλάμη» και την δράση τους ιδιαίτερα το 1979, όπου σε άψογη συνεργασία με τα ΜΑΤ τσάκισαν το μπλοκ των αναρχοαυτόνομων κατά την πορεία του

τούμενη ηλικία για να συμμετάσχουν στο στράτευμα. Στην Αθήνα ο όρος τέθηκε σε χρήση μετά την απογραφή του 377 π.χ. όπου οι 1200 πλουσιώτατοι αθηναίοι διαιρέθηκαν σε 20 συμμορίες (σωματεία) δύο από κάθε φυλή. Η κάθε συμμορία αποτελείτο από 60 μέλη και σε κάθε συμμορία επιβαλλόταν κατά σειράν η πληρωμή έκτακτων πολεμικών δαπανών. Η αρνητική σημασία έλκει την προέλευσή της από τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, που την χρησιμοποίησαν για να χαρακτηρίσουν ομάδες αιρετικών. Στις μέρες μας σημαίνει **οργανωμένο παράνομο κύκλωμα**.

Ας προχωρήσει, όμως, η σκέψη μας, παρά τον κουρνιαχτό που έχει ξεσηκωθεί και την σπέκουλα που γίνεται από τις 18 Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία έγινε ο φόνος του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι, επειδή τέτοιες καταστάσεις χρησιμοποιούνται, ενίοτε, προκειμένου να σκεπαστούν πολλές και αδιαμφισβήτητες αλήθειες.

Κατ' αρχήν, η πραγματικότητα της εγκληματικής συμμορίας ή οργάνωσης δεν είναι πρόσφατη, ούτε βεβαίως αφορά μόνον το κόμμα της Χρυσής Αυγής, όπως θα φανεί από τα όσα θα καταγραφούν στην συνέχεια.

Αν ξεκινήσουμε ιστορικά και διαχρονικά το υπό διερεύνηση θέμα, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι από τα πρώτα χρόνια της κατασκευής του ελλαδικού κράτους, οι κομματικοί μηχανισμοί χρησιμοποίησαν έμμισθες συμμορίες, συνεταιρίζονταν μυστικά ή φανερά με ληστές ή ομάδες της κοινωνίας που τις οργάνωναν και χρησιμοποιούσαν, παρέχοντάς τους ασυλία για τα όσα έπρατταν, προκειμένου να ασκήσουν τρομοκρατία στους ανθρώπους της υπαίθρου και των πόλεων και κυρίως κατά των οπαδών των αντιπάλων κομμάτων, έτσι ώστε να επικρατήσει η μία ή η άλλη μερίδα πολιτικών. Η κοινή επιδίωξη και το τελικό αποτέλεσμα, βέβαια, ήταν η υποταγή των ανθρώπων στις νέες συνθήκες κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, σε μία γεωγραφική έκταση της οποίας ο πληθυσμός ήταν ετερόκλητος.

Είναι γνωστή και δεδομένη η σύνδεση των κομμάτων της οθωνικής, αλλά και της μετέπειτα περιόδου με ομάδες τραμπούκων, γι' αυτό δεν θα επιμηκύνουμε αυτό το κείμενο παραθέτοντας εκτεταμένη περιγραφή και αναφορά σε σχέση με τις διάφορες συμμορίες, τις οποίες οργάνωναν ή προσεταιρίζονταν στην διάρκεια της ύπαρξής τους όλα τα γνωστά και πολυπληθή κόμματα του 19ου και του 20ου αιώνα. Άλλωστε, υπάρχουν «χτυπητά» γεγονότα, που έχουν καταγραφεί ιστορικά, όπως η μίσθωση «μαγκουροφόρων» από τα κόμματα (αγωνιστών) του ΚΚΕ ή τις διάφορες συμμορίες (όπως η Χ του Γεωργίου Γρίβα-»Διγενή») που αποτελούσαν το μακρύ χέρι των υπόλοιπων καθεστωτικών κομμάτων (φιλοβασιλικών ή μη); Σίγουρα όχι.

Η «μετα-εμφυλιακή» περίοδος σημαδεύτηκε από την κατ' εξοχήν πρωτοκαθεδρία του κόμματος της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωσις), στην τραμπουκική δράση και τις δολοφονίες. Οι οργανωμένες συμμορίες στις οποίες πρωτοστατούσαν γνωστά ονόματα της μετέπειτα πολιτικής σκηνής (όπως ο Μιλτιάδης Έβερτ, που αργότερα έγινε και αρχηγός της ΝΔ) δεν δρούσαν μόνον στις μεγάλες πόλεις, αλλά και στην ύπαιθρο. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η επιδρομή στην Βουλή, τον Ιούλιο του 1964, από 50 άτομα, η οποία οργανώθηκε από τον φιλοναζιστικό «Όμιλο Εθνικής Αναγεννήσεως» και τη φοιτητική ΕΚΟΦ (Εθνική Κοινωνική Οργάνωση Φοιτητών). Από ανάλογου χαρακτήρα οργανωμένους συμμορίτες της ΕΡΕ του Καραμανλή (πρεσβύτερου) δολοφονήθηκε ο βουλευτής της ΕΔΑ Γρηγόρης Λαμπράκης, στην Θεσσαλονίκη, τον Μάιο του 1963.

Κατά την διάρκεια της μεταπολίτευσης πρωτοστάτησαν δύο βασικές δυνάμεις οργανωμένων κυκλωμάτων: της ΝΔ και του ΚΚΕ, με το ΠΑΣΟΚ να καταλαμβάνει σταδιακά προεξάρχουσα θέση και να δραστηριοποιείται σε όλων των ειδών τις εγκληματικές ενέργειες, από τα κυκλώματα και τα παρα-κυκλώματα της μίζας, της απάτης και της αρπαχτής, μέχρι και τις τραμπουκικές ομάδες που έδιναν το παρόν σε κάθε παρουσία των υψηλόβαθμων στελεχών του σε συγκεντρώσεις ή σε πορείες. Είναι πρόσφατη η χρήση έμμισθων χουλιγκάνων που εμφανίζονταν με τις σημαίες του Πασοκ στις πορείες για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 και οι επακόλουθες συγκρούσεις. Τί να πρωτοθαυμάσει και τί να πρωτοθυμηθεί κάποιος: την υπόθεση Κοσκωτά, τον άκρατο πλουτισμό όλων των καθαρμάτων που επάνδρωσαν μία από τις μεγαλύτερες συμμορίες της εποχής, που ακόμα ακούει στο όνομα Πανελλήνιο Σοσιαληστρικό Κίνημα και ξεχύθηκαν σαν ακρίδες σε σιτοβολώνα; Την υπόθεση Μαντέλη; Τον Τσοχατζόπουλο, που από ανέστιος τα πρώτα χρόνια της παρουσίας του στο Πασοκ απέκτησε σπιταρώνες και εκατομμύρια σε καταθέσεις; Όσο για την δράση των κυκλωμάτων, αρκεί να ανατρέξεις στην δίκη Κοσκωτά ή στη δίκη Τσοχατζόπουλου και θα καταλάβεις.

Η δράση της ΟΝΝΕΔ, νεολαίας της ΝΔ, υπήρξε εκτεταμένη κατά την δεκαετία κυρίως του 1980 μέσω των οργανωμένων τραμπούκων της –που κατονομάζονταν ως Κένταυροι-Ρέντζερς– των οποίων ο βραχίο-



πό την πρώτη στιγμή της νομιμοποιήσεώς του, το ΚΚΕ (γνωστό στα πρώτα χρόνια της «μεταπολίτευσης» και ως ΚΚΕ Εξωτερικού) δρούσε με τις οργανωμένες κομματικές του συμμορίες, που υποτίθεται πως «προστάτευαν» τις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις του.

Μια σύντομη -και πάλι- αναφορά είναι αρκετή για να μην βυθιστούμε στην ζέχνουσα λάσπη. Η συγκρότηση των οργανωμένων ομάδων του ΚΚΕ, που δρούσαν σαν πολιτοφυλακή ή σαν συμμορίες φτάνουν μέχρι και τις ημέρες μας. Αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά τις «Ταξιαρχίες Μαλάμη» και την δράση τους ιδιαίτερα το 1979, όπου σε άψογη συνεργασία με τα ΜΑΤ τσάκισαν το μπλοκ των αναρχοαυτόνομων κατά την πορεία του Πολυτεχνείου. Μετά, έχουμε τις παραμονές του Πολυτεχνείου 1995 που μαζί με τη νεολαία του Πασοκ προσπάθησαν να κτυπήσουν τους αναρχικούς μέσα στο Πολυτεχνείο και εκδιώχθηκαν κακήν κακώς. Το 1998, τα γνωστά και ως ΚΝΑΤ, περικύκλωσαν και ξυλοκόπησαν μπλοκ διαδηλωτών που αποτελούνταν από 137 άτομα κατά την πορεία του Πολυτεχνείου και πάλι και στη συνέχεια τους παρέδωσαν στα ΜΑΤ. Στις μαθητικές πορείες του 1999 σε αγαστή και πάλι συνεργασία και με τις πλάτες των ΜΑΤ ξυλοκοπούσαν μαθητές και αναρχικούς. Πρόσφατο και, επίσης, ανεπίδεκτο αμφιβολιών είναι το γεγονός της προστασίας της Βουλής από τους διαδηλωτές, στις 20 Οκτωβρίου του 2011 με επακόλουθο την επίθεση των ροπαλοφόρων-τραμπούκων του ΚΚΕ και τους άγριους ξυλοδαρμούς και λυντσαρίσματα όσων ξεμονάχιαζαν. Μετά τα ενδεικτικά από τα αναρίθμητα «περιστατικά», «τί έτι χρείαν έχομεν πειστηρίων»;

Από τα όσα εν συντομία αναφέρθηκαν, αποδεικνύεται πως κάθε κόμμα όχι μόνον χρησιμοποιεί εγκληματικές συμμορίες, αλλά συνιστά και μία εγκληματική οργάνωση. Δεν είναι, εξ άλλου, μόνον η κατασταλτική και

τραμπουκική δράση η οποία αναφέρθηκε, δεν είναι τα διάφορα παρά-κυκλώματα που χρησιμοποιούνται για να εισπράττονται μίζες και να διαφθείρονται άτομα ή να προσεταιρίζονται μηχανισμούς (π.χ. ραδιόφωνα, τηλεοράσεις), αλλά τίθενται σε κίνηση οργανωμένοι σχηματισμοί που επισήμως απαγορεύονται, ώστε να φέρουν σε πέρας τους σκοπούς, που έχουν θέσει οι κρατούντες τα συμφέροντα των οποίων έχουν αναλάβει κάθε φορά να διεκπεραιώσουν τα κόμματα. Διαπιστώνεται, χωρίς επιφυλάξεις, –και με πληθώρα πραγματικών γεγονότων– πως υπάρχει μία **συνεχής πορεία των κομμάτων που είναι βουτηγμένη στο αίμα, τον τρόμο, την απάτη και την αρπαγή**.

Με δεδομένο πως η σύνδεση των οργανώσεων αυτών με τα πολιτικά κόμματα είναι άρρηκτη, εύκολο είναι να κατανοηθεί πως οι εγκληματικές συμμορίες και οι εγκληματικές οργανώσεις έχουν ένα κοινό παρονομαστή: **τα πολιτικά κόμματα**. Όταν, μάλιστα, αυτά κυβερνούν, τότε εκτός από τις συνήθεις εγκληματικές συμμορίες που ονομάζονται σώματα και υπηρεσίες ασφαλείας και τις επικουρικές (για έκτακτες και σοβαρές καταστάσεις), όπως ο στρατός και οι ειδικές δυνάμεις, συγκροτούν πάντοτε συμμορίες μέσα από τις κομματικές νεολαίες, τα συνδικάτα και διάφορα σωματεία και ενώσεις. Αυτή η κατάσταση, που ξεκίνησε από την ίδρυση του εθνικού κράτους στον ελλαδικό χώρο, συνεχίστηκε αδιαλείπτως μέχρι και τις ημέρες μας, χωρίς κανένα από τα υπάρχοντα κόμματα να έχει κάνει πίσω στο ελάχιστο σ' αυτή την μεθοδολογία και πρακτική.

Το κυριότερο, πάντως, είναι πως όλα μαζί αποτελούν μια εγκληματική συμμορία, ένα διαρκές κύκλωμα που έχει ιδρύσει η εγκληματική συμμορία, που αποκαλείται κυριαρχία, με σκοπό να διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις της, τόσο εντός όσο και εκτός του ελλαδικού χώρου. Αυτές οι υποθέσεις έχουν σχέση με τους τρεις βασικούς τομείς: **της κοινωνίας, της οικονομίας και της τεχνικής εξαπάτησης και καταστολής των ανθρώπων** (πολιτικής), ενδυναμώνοντας και διαμορφώνοντας τις απαραίτητες, για κάθε περίοδο, συνθήκες σκλαβιάς, αλλοτρίωσης, εξανδραποδισμού και εξαθλίωσης των πάντων.

Βεβαίως, αυτό το τελευταίο είναι που θα μπορούσε να ειπωθεί ευθύς εξ αρχής, σε αυτό το κείμενο. Όμως, εκτός από την γενικά διαπιστωμένη πραγματικότητα, χρήσιμο είναι να αναδεικνύεται, έστω και περιληπτικά, ο διαχρονικός ρόλος των κομμάτων στις παραμέτρους τού κυρίως ρόλου τους που είναι, επίσης, σημαντικές, μιας και αποτελούν συστατικά της δυνατότητας επιβο-

υπηρεσίας») συνδέονται και τα υπόλοιπα κόμματα. Δεν πιστεύω να υπάρχει κάποιος, που να έχει μία σχετική γνώση με το πώς ιδρύονται και αναδεικνύονται τα πολιτικά κόμματα, που να πιστεύει πως αυτή η εκλογική και κοινοβουλευτική έκρηξη του 2012, που έφερε στη βουλή τόσο το κόμμα του Καμμένου, όσο και τα κόμματα της Χρυσής Αυγής και της ΔΗΜΑΡ, οφείλεται σε κάποια τυχαία γεγονότα.

Κανένα κόμμα δεν μπορεί να αναπτυχθεί εκλογικά και πολιτικά και να διεισδύσει στον κοινωνικό χώρο, αν δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι δεσμοί με τμήματα του πολιτικοοικονομικού κατεστημένου. Αυτό είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση. Από εκεί και πέρα υπάρχουν και οι εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες, που το «ανεβάζουν» ή το κατεβάζουν.

Η Χρυσή Αυγή, το σκανταλιάρικο αδελφάκι των υπολοίπων, εμφανίζεται σαν ατίθασο, γιατί έτσι μπορεί και εκμεταλλεύεται την αδυναμία, που έχουν τα υπόλοιπα κόμματα στο να συγκαλύψουν την σήψη τους. Όταν διαπιστώθηκε πως συνεχώς διεκδικούσε όλο και μεγαλύτερη μερίδα από την πίττα της εξουσίας, γεγονός που δεν ήταν προβλέψιμο εξ αρχής, τότε επιστρατεύτηκε το βενιζέλειο εφεύρημα του «συνταγματικού τόξου».

Η επινόηση του «συνταγματικού τόξου»

Για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Η «αποκατάσταση» της δημοκρατίας, γνωστή και ως «μεταπολίτευση», όφειλε να καθορίσει τους ρόλους σε όλους τους συντελεστές που θα επέτρεπαν την απρόσκοπτη πορεία του συστήματος που θα οδηγούσε μέχρι τις ημέρες μας. Το πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί ήταν η νομιμοποίηση του ΚΚΕ και στις δύο τότε εκδοχές του («εσωτερικού» και «εξωτερικού»), μετά την διάσπαση του 1968. Επειδή τα εγκλήματα με τα οποία βαρυνόταν δεν υπέκειντο σε παραγραφή, διαμορφώθηκε ένα συνταγματικό πλαίσιο σύμφωνα με το οποίο δεν μπορούσε να τεθεί εκτός νόμου κάποιο πολιτικό κόμμα και ιδιαίτερα εφ' όσον βρίσκεται εντός του κοινοβουλίου.

Αυτή η κατοχύρωση αποσκοπούσε και στο κτύπημα της εκ δεξιών της δεξιάς καθεστωτικής δύναμης, που εξακολουθούσε να είναι ισχυρή παρά την πτώση της δικτατορίας, αλλά και στην εκπλήρωση του μακροχρόνιου πόθου του ΚΚΕ να συμμετέχει μόνιμα, σταθερά και ενεργά στις εξουσιαστικές καταστάσεις, χαλιναγωγώντας τις όποιες διαθέσεις υπήρχαν στον κόσμο, που τον ακολουθούσε και οι οποίες θα μπορούσαν να εκδηλωθούν σαν αποτέλεσμα της ψευδεπίγραφης ιδεολογίας, που καμωνόταν πως ήταν ο καθ' αυτό εκφραστής. Το



Από το 1973 και την μετέπειτα νομιμοποίηση των δύο ΚΚΕ κύλησε άφθονο νερό στο αυλάκι. Τα σχέδια για την ενοποίηση της κυριαρχίας προχώρησαν, ιδιαίτερα από το 1989 και μετά, με πολύ ταχείς ρυθμούς. Το κύριο σώμα του πολιτικού κατεστημένου, με πρώτη την αριστερά, κομμουνιστική και μη, έτρεξε να καταλάβει θέσεις και να τις αναβαθμίσει για τις νέες συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται. Το «βρώμικο» 1989 είναι τρανή απόδειξη.

Στην πορεία, όμως, αυτών των αναδιαρθρώσεων και ανακατατάξεων, τα πράγματα δεν είναι ομαλά, ούτε είναι δυνατόν να καλύψουν με επάρκεια τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις όλων των μερίδων της εξουσίας. Τα «Μακεδονικά», τα «Κυπριακά», τα ιστορικά δεδομένα και γεγονότα μπαίνουν στο τραπέζι του διαπραγματευτικού κύκλου, στον οποίο καλούνται να συμμετάσχουν, ως κομπάρσοι, οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου. Το γλωσσικό ζήτημα, το μεταναστευτικό και διάφορες έννοιες όπως πατρίδα, έθνος, παράδοση, ιστορία, φυλή κλπ. χρησιμοποιούνται κατά κόρον προκειμένου να γίνει

αρπαγή.

Με δεδομένο πως η σύνδεση των οργανώσεων αυτών με τα πολιτικά κόμματα είναι άρρηκτη, εύκολο είναι να κατανοηθεί πως οι εγκληματικές συμμορίες και οι εγκληματικές οργανώσεις έχουν ένα κοινό παρονομαστή: **τα πολιτικά κόμματα**. Όταν, μάλιστα, αυτά κυβερνούν, τότε εκτός από τις συνήθεις εγκληματικές συμμορίες που ονομάζονται σώματα και υπηρεσίες ασφαλείας και τις επικουρικές (για έκτακτες και σοβαρές καταστάσεις), όπως ο στρατός και οι ειδικές δυνάμεις, συγκροτούν πάντοτε συμμορίες μέσα από τις κομματικές νεολαίες, τα συνδικάτα και διάφορα σωματεία και ενώσεις. Αυτή η κατάσταση, που ξεκίνησε από την ίδρυση του εθνικού κράτους στον ελλαδικό χώρο, συνεχίστηκε αδιαλείπτως μέχρι και τις ημέρες μας, χωρίς κανένα από τα υπάρχοντα κόμματα να έχει κάνει πίσω στο ελάχιστο σ' αυτή την μεθοδολογία και πρακτική.

Το κυριότερο, πάντως, είναι πως όλα μαζί αποτελούν μια εγκληματική συμμορία, ένα διαρκές κύκλωμα που έχει ιδρύσει η εγκληματική συμμορία, που αποκαλείται κυριαρχία, με σκοπό να διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις της, τόσο εντός όσο και εκτός του ελλαδικού χώρου. Αυτές οι υποθέσεις έχουν σχέση με τους τρεις βασικούς τομείς: **της κοινωνίας, της οικονομίας και της τεχνικής εξαπάτησης και καταστολής των ανθρώπων** (πολιτικής), ενδυναμώνοντας και διαμορφώνοντας τις απαραίτητες, για κάθε περίοδο, συνθήκες σκλαβιάς, αλλοτρίωσης, εξανδραποδισμού και εξαθλίωσης των πάντων.

Βεβαίως, αυτό το τελευταίο είναι που θα μπορούσε να ειπωθεί ευθύς εξ αρχής, σε αυτό το κείμενο. Όμως, εκτός από την γενικά διαπιστωμένη πραγματικότητα, χρήσιμο είναι να αναδεικνύεται, έστω και περιληπτικά, ο διαχρονικός ρόλος των κομμάτων στις παραμέτρους τού κυρίως ρόλου τους που είναι, επίσης, σημαντικές, μιας και αποτελούν συστατικά της δυνατότητας επιβολής τους. Πάντως, το κυριότερο και καθοριστικά επιβαρυντικό στοιχείο για όλα τα κόμματα ανεξαιρέτως, είναι το ότι αποτελούν ένα οργανωμένο σύνολο που το κάθε ένα ξεχωριστά και όλα μαζί (όταν παραστεί ανάγκη) υπηρετούν την μεγαλύτερη και πλέον μακροβιότερη εγκληματική οργάνωση: **την τάξη των κρατούντων**.

Με πολύ απλά λόγια και για να προχωρήσουμε στη συνέχεια του κειμένου, **όσο εγκληματική συμμορία είναι η Χρυσή Αυγή, άλλο τόσο εγκληματικές συμμορίες είναι και τα υπόλοιπα κόμματα**. Εδώ, ισχύει η φράση: **Γέννημα σου είμαι εξουσία και σου μοιάζω.** Ακριβώς έτσι!

Όσο συνδέεται η Χρυσή Αυγή με τμήματα του οικονομικού και εξουσιαστικού κατεστημένου, άλλο τόσο και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό και έκταση (λόγω «προαπαραίτητη προϋπόθεση. Από εκεί και πέρα υπάρχουν και οι εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες, που το «ανεβάζουν» ή το κατεβάζουν.

Η Χρυσή Αυγή, το σκανταλιάρικο αδελφάκι των υπολοίπων, εμφανίζεται σαν ατίθασο, γιατί έτσι μπορεί και εκμεταλλεύεται την αδυναμία, που έχουν τα υπόλοιπα κόμματα στο να συγκαλύψουν την σήψη τους. Όταν διαπιστώθηκε πως συνεχώς διεκδικούσε όλο και μεγαλύτερη μερίδα από την πίττα της εξουσίας, γεγονός που δεν ήταν προβλέψιμο εξ αρχής, τότε επιστρατεύτηκε το βενιζέλειο εφεύρημα του «συνταγματικού τόξου».

Η επινόηση του «συνταγματικού τόξου»

Για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Η «αποκατάσταση» της δημοκρατίας, γνωστή και ως «μεταπολίτευση», όφειλε να καθορίσει τους ρόλους σε όλους τους συντελεστές που θα επέτρεπαν την απρόσκοπτη πορεία του συστήματος που θα οδηγούσε μέχρι τις ημέρες μας. Το πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί ήταν η νομιμοποίηση του ΚΚΕ και στις δύο τότε εκδοχές του («εσωτερικού» και «εξωτερικού»), μετά την διάσπαση του 1968. Επειδή τα εγκλήματα με τα οποία βαρυνόταν δεν υπέκειντο σε παραγραφή, διαμορφώθηκε ένα συνταγματικό πλαίσιο σύμφωνα με το οποίο δεν μπορούσε να τεθεί εκτός νόμου κάποιο πολιτικό κόμμα και ιδιαίτερα εφ' όσον βρίσκεται εντός του κοινοβουλίου.

Αυτή η κατοχύρωση αποσκοπούσε και στο κτύπημα της εκ δεξιών της δεξιάς καθεστωτικής δύναμης, που εξακολουθούσε να είναι ισχυρή παρά την πτώση της δικτατορίας, αλλά και στην εκπλήρωση του μακροχρόνιου πόθου του ΚΚΕ να συμμετέχει μόνιμα, σταθερά και ενεργά στις εξουσιαστικές καταστάσεις, χαλιναγωγώντας τις όποιες διαθέσεις υπήρχαν στον κόσμο, που τον ακολουθούσε και οι οποίες θα μπορούσαν να εκδηλωθούν σαν αποτέλεσμα της ψευδεπίγραφης ιδεολογίας, που καμωνόταν πως ήταν ο καθ' αυτό εκφραστής. Το κτύπημα των «άκρων» μέσω της γελοιότητας του αριστεροχουντισμού ήταν στην ουσιαστική πλευρά η χρησιμοποίηση του ΚΚΕ για να καταστείλει τις εξ αριστερών εξωκομματικές οργανώσεις, που την εποχή εκείνη αποτελούσαν μία αρκετά υπολογίσιμη δύναμη. Άλλωστε, η εξουσία δεν μπορούσε να ξεχάσει τον σημαντικό ρόλο, που έπαιξε η λεγόμενη άκρα αριστερά για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973. Τα προνόμια που παραχωρήθηκαν, ιδιαίτερα στο ΚΚΕ, αντισταθμίστηκαν όχι μόνο με την πλήρη ενσωμάτωση του στο σύστημα, αλλά και με την συνεχή κατασταλτική και τραμπουκική παρουσία των ταγμάτων εφόδου του, τόσο κατά τις διάφορες κινητοποιήσεις, όσο και κατά τις επετείους για την εξέγερση του 1973.



Από το 1973 και την μετέπειτα νομιμοποίηση των δύο ΚΚΕ κύλησε άφθονο νερό στο αυλάκι. Τα σχέδια για την ενοποίηση της κυριαρχίας προχώρησαν, ιδιαίτερα από το 1989 και μετά, με πολύ ταχείς ρυθμούς. Το κύριο σώμα του πολιτικού κατεστημένου, με πρώτη την αριστερά, κομμουνιστική και μη, έτρεξε να καταλάβει θέσεις και να τις αναβαθμίσει για τις νέες συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται. Το «βρώμικο» 1989 είναι τρανή απόδειξη.

Στην πορεία, όμως, αυτών των αναδιαρθρώσεων και ανακατατάξεων, τα πράγματα δεν είναι ομαλά, ούτε είναι δυνατόν να καλύψουν με επάρκεια τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις όλων των μερίδων της εξουσίας. Τα «Μακεδονικά», τα «Κυπριακά», τα ιστορικά δεδομένα και γεγονότα μπαίνουν στο τραπέζι του διαπραγματευτικού κύκλου, στον οποίο καλούνται να συμμετάσχουν, ως κομπάρσοι, οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου. Το γλωσσικό ζήτημα, το μεταναστευτικό και διάφορες έννοιες όπως πατρίδα, έθνος, παράδοση, ιστορία, φυλή κλπ. χρησιμοποιούνται κατά κόρον προκειμένου να γίνει εκλογικός προσεταιρισμός ανθρώπων. Εδώ χρειάζεται να επισημάνουμε, πως όλα αυτά τα θέματα και τα ζητήματα δεν είναι δευτερευούσης φύσεως, ούτε πως θα πρέπει να πεταχτούν σε κάποιο καλάθι αχρήστων. Απλά, η χρησιμοποίησή τους, με αναθεωρήσεις, αλλαγές, τροποποιήσεις και οι φανατικές προσεγγίσεις συγκαλύπτουν πολλά από τα δεδομένα και αποπροσανατολίζουν τον κόσμο.

Σ' αυτό το αλληλοδιαπλεκόμενο πλαίσιο εντάσσεται και η προώθηση του κόμματος της Χρυσής Αυγής από ένα τμήμα της τάξης των κρατούντων. Η κοινωνική, πολιτική και οικονομική συγκυρία αναμφισβήτητα ευνόησε την άνοδό της, κάτι που ξεπέρασε τις προσδοκίες ακόμα και των πλέον πιστών υποστηρικτών της. Οι υπόλοι-

Αυτές οι υποθέσεις έχουν σχέση με τους τρεις βασικούς τομείς: **της κοινωνίας, της οικονομίας και της τεχνικής εξαπάτησης και καταστολής των ανθρώπων** (πολιτικής), ενδυναμώνοντας και διαμορφώνοντας τις απαραίτητες, για κάθε περίοδο, συνθήκες σκλαβιάς, αλλοτρίωσης, εξανδραποδισμού και εξαθλίωσης των πάντων.

Βεβαίως, αυτό το τελευταίο είναι που θα μπορούσε να ειπωθεί ευθύς εξ αρχής, σε αυτό το κείμενο. Όμως, εκτός από την γενικά διαπιστωμένη πραγματικότητα, χρήσιμο είναι να αναδεικνύεται, έστω και περιληπτικά, ο διαχρονικός ρόλος των κομμάτων στις παραμέτρους τού κυρίως ρόλου τους που είναι, επίσης, σημαντικές, μιας και αποτελούν συστατικά της δυνατότητας επιβολής τους. Πάντως, το κυριότερο και καθοριστικά επιβαρυντικό στοιχείο για όλα τα κόμματα ανεξαιρέτως, είναι το ότι αποτελούν ένα οργανωμένο σύνολο που το κάθε ένα ξεχωριστά και όλα μαζί (όταν παραστεί ανάγκη) υπηρετούν την μεγαλύτερη και πλέον μακροβιότερη εγκληματική οργάνωση: **την τάξη των κρατούντων**.

Με πολύ απλά λόγια και για να προχωρήσουμε στη συνέχεια του κειμένου, **όσο εγκληματική συμμορία είναι η Χρυσή Αυγή, άλλο τόσο εγκληματικές συμμορίες είναι και τα υπόλοιπα κόμματα**. Εδώ, ισχύει η φράση: **Γέννημα σου είμαι εξουσία και σου μοιάζω**. Ακριβώς έτσι!

Όσο συνδέεται η Χρυσή Αυγή με τμήματα του οικονομικού και εξουσιαστικού κατεστημένου, άλλο τόσο και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό και έκταση (λόγω «προδεν υπέκειντο σε παραγραφή, διαμορφώθηκε ένα συνταγματικό πλαίσιο σύμφωνα με το οποίο δεν μπορούσε να τεθεί εκτός νόμου κάποιο πολιτικό κόμμα και ιδιαίτερα εφ' όσον βρίσκεται εντός του κοινοβουλίου.

Αυτή η κατοχύρωση αποσκοπούσε και στο κτύπημα της εκ δεξιών της δεξιάς καθεστωτικής δύναμης, που εξακολουθούσε να είναι ισχυρή παρά την πτώση της δικτατορίας, αλλά και στην εκπλήρωση του μακροχρόνιου πόθου του ΚΚΕ να συμμετέχει μόνιμα, σταθερά και ενεργά στις εξουσιαστικές καταστάσεις, χαλιναγωγώντας τις όποιες διαθέσεις υπήρχαν στον κόσμο, που τον ακολουθούσε και οι οποίες θα μπορούσαν να εκδηλωθούν σαν αποτέλεσμα της ψευδεπίγραφης ιδεολογίας, που καμωνόταν πως ήταν ο καθ' αυτό εκφραστής. Το κτύπημα των «άκρων» μέσω της γελοιότητας του αριστεροχουντισμού ήταν στην ουσιαστική πλευρά η χρησιμοποίηση του ΚΚΕ για να καταστείλει τις εξ αριστερών εξωκομματικές οργανώσεις, που την εποχή εκείνη αποτελούσαν μία αρκετά υπολογίσιμη δύναμη. Άλλωστε, η εξουσία δεν μπορούσε να ξεχάσει τον σημαντικό ρόλο, που έπαιξε η λεγόμενη άκρα αριστερά για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973. Τα προνόμια που παραχωρήθηκαν, ιδιαίτερα στο ΚΚΕ, αντισταθμίστηκαν όχι μόνο με την πλήρη ενσωμάτωση του στο σύστημα, αλλά και με την συνεχή κατασταλτική και τραμπουκική παρουσία των ταγμάτων εφόδου του, τόσο κατά τις διάφορες κινητοποιήσεις, όσο και κατά τις επετείους για την εξέγερση του 1973.

σεις και να τις αναβαθμίσει για τις νέες συνθήκες που άρχισαν να διαμορφώνονται. Το «βρώμικο» 1989 είναι τρανή απόδειξη.

Στην πορεία, όμως, αυτών των αναδιαρθρώσεων και ανακατατάξεων, τα πράγματα δεν είναι ομαλά, ούτε είναι δυνατόν να καλύψουν με επάρκεια τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις όλων των μερίδων της εξουσίας. Τα «Μακεδονικά», τα «Κυπριακά», τα ιστορικά δεδομένα και γεγονότα μπαίνουν στο τραπέζι του διαπραγματευτικού κύκλου, στον οποίο καλούνται να συμμετάσχουν, ως κομπάρσοι, οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου. Το γλωσσικό ζήτημα, το μεταναστευτικό και διάφορες έννοιες όπως πατρίδα, έθνος, παράδοση, ιστορία, φυλή κλπ. χρησιμοποιούνται κατά κόρον προκειμένου να γίνει εκλογικός προσεταιρισμός ανθρώπων. Εδώ χρειάζεται να επισημάνουμε, πως όλα αυτά τα θέματα και τα ζητήματα δεν είναι δευτερευούσης φύσεως, ούτε πως θα πρέπει να πεταχτούν σε κάποιο καλάθι αχρήστων. Απλά, η χρησιμοποιήσή τους, με αναθεωρήσεις, αλλαγές, τροποποιήσεις και οι φανατικές προσεγγίσεις συγκαλύπτουν πολλά από τα δεδομένα και αποπροσανατολίζουν τον κόσμο.

Σ' αυτό το αλληλοδιαπλεκόμενο πλαίσιο εντάσσεται και η προώθηση του κόμματος της Χρυσής Αυγής από ένα τμήμα της τάξης των κρατούντων. Η κοινωνική, πολιτική και οικονομική συγκυρία αναμφισβήτητα ευνόησε την άνοδό της, κάτι που ξεπέρασε τις προσδοκίες ακόμα και των πλέον πιστών υποστηρικτών της. Οι υπόλοι-

ποι διαπίστωσαν πολύ σύντομα πως –μετά τα εκλογικά αποτελέσματα του Ιουνίου 2012– εκτός από τα γκάλλοπ, στα οποία οι εξουσιαστές δίνουν ιδιαίτερη προσοχή, υπήρχε (τουλάχιστον αυτό δείχνουν τα δεδομένα μέχρι το βράδυ που συνέβη το γεγονός στο Κερατσίνι) μία έντονη μετακίνηση τμημάτων της κοινωνίας προς αυτό το κόμμα.

Αυτός είναι ο ένας λόγος για τον οποίο ανησυχούν ιδιαίτερα και που με απλά λόγια λέγεται ψηφαλάκια. Θα μου πείτε τώρα έχουν κάποιο λόγο οι ψήφοι σ' αυτό το σύστημα; Για εμάς ως αναρχικούς σαφέστατα και δεν έχουν καμμία ιδιαίτερη βαρύτητα οι ψήφοι και τα γκάλλοπ. Άλλωστε, εδώ και περισσότερο από εκατόν εξήντα χρόνια διαπιστώνεται πως οι ψήφοι επ' ουδενί οδηγούν προς μία απελευθερωτική κατεύθυνση. Έχουν, όμως, σημασία για το σύστημα που χρησιμοποιούν οι κρατούντες, προκειμένου να εξαπατήσουν τους σκλάβους της εποχής μας, κάνοντας τους να πιστεύουν πως έχουν δικαιώματα, πως συμμετέχουν στα όσα γίνονται, ενώ στην πραγματικότητα απλώς εφαρμόζουν τα όσα τους ορίζουν οι θεσμοί και οι μηχανισμοί και όσοι πίσω από αυτούς πραγματικά καθορίζουν την ζωή τους. Βοηθούν, με απλά λόγια, στο να διατηρούν τις ψευδαισθήσεις τους οι σκλαβωμένοι, αλλά και να γίνονται αποδεκτοί οι σχεδιασμοί των κρατούντων. Όποτε τα εκλογικά αποτελέσματα δεν τους διευκολύνουν στα σχέδιά τους, τότε, ακολουθούν διάφορες «παρακαμπτήριες» με διάφορα προσχήματα. Αν πάμε και λίγο μακρυά, θα διαπιστώσουμε ότι μετά την «αραβική άνοιξη» έγιναν εκλογές στην Αίγυπτο. Το αποτέλεσμα δεν άρεσε σε κάποια κομμάτια της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Οπότε, κατέβηκε ο στρατός και σφαγιάστηκε το σύμπαν. Αλλά μήπως το ίδιο δεν έχει γίνει κατά κόρον στον ελλαδικό χώρο, όταν με τα «κουκιά» δεν μπορούσαν να εξυπηρετηθούν τα βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα σχέδια της εξουσίας; Μπορεί, για παράδειγμα, να ξεχαστεί πως προδικτατορικά η Ένωση Κέντρου του Παπανδρέου διαλύθηκε, παρά το συντριπτικό υπέρ της εκλογικό αποτέλεσμα;

«Μα», θα πει κάποιος, *«χρειαζόταν να χρησιμοποιηθεί το κόμμα της Χρυσής Αυγής για να περάσουν ολοκληρωτικοί σχεδιασμοί; Εσείς ισχυρίζεσθε ότι δεν έχουν σχέση οι ψήφοι και η γνώμη του πληθυσμού»*. Η απάντηση είναι βγαλμένη μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Όλα όσα σχεδιάζονται θα γίνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είναι, όμως, άλλο πράγμα να στηρίζονται στην τυπική ισχύ του κρατικού μηχανισμού και των νόμων και άλλο να υπάρχει και η συναίνεση ενός κοινωνικού κομμα-

κίου, που τους σπάστηκαν τα μαγαζιά.

Οι τελείως ολοκληρωτικού τύπου μέθοδοι που χρησιμοποιούνται προκειμένου να περιορισθεί το κόμμα της Χρυσής Αυγής, δεν είναι καταστάσεις οι οποίες θα πρέπει να προσπερνώνται με αδιαφορία ή επιπολαιότητα. Δεν θα χρησιμοποιήσω παραδείγματα, αφού κάθε νοήμων μπορεί να αντιληφθεί πού είναι δυνατόν να οδηγήσουν τα όσα γράφονται, διαδίδονται ή δημοσιοποιούνται μέσα από τα τηλεοπτικά κανάλια, τα ραδιόφωνα και τα διαδικτυακά μπλογκ. Ο Οργουελικός χαρακτήρας κυριαρχεί σε τέτοιο βαθμό, όπου το ψέμα και το πραγματικό χάνονται προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες των κρατούντων σε έναν ενδοεξουσιαστικό πόλεμο, όπου **οι αναρχικοί δεν έχουμε κανένα λόγο να συμμετάσχουμε**.

Θα θυμίσω, ότι στο παρελθόν οι αναρχικοί είχαμε αντιμετωπίσει την ίδια συστράτευση των δυνάμεων της εξουσίας εναντίον μας (εννοείται και των χρυσαυγητών) προκειμένου σε μία δύσκολη και μεταβατική περίοδο που διένυε η εξουσία, να καταπνιγεί, αλλά και να λασπολογηθεί το εξεγερτικό πνεύμα, που αναδείχτηκε μέσα από την Εξέγερση του 1995.

Ο ολοκληρωτισμός που υπήρξε τότε, αναδεικνύεται και τώρα. Όταν οι ανάγκες των κυρίαρχων δυνάμεων του συστήματος το επιβάλλουν, τότε οι μάσκες πέφτουν και εμφανίζεται το προσωπείο των αδίστακτων εξουσιαστών, που συνήθως καλύπτεται μέσα από τις κοινοβουλευτικές φιοριτούρες.

Το εφεύρημα του «συνταγματικού τόξου» είναι η βάση πάνω στην οποία θα μπουν τα θεμέλια του μεταμνημονιακού καθεστώτος στον Ελλαδικό χώρο, στη γραμμή που επιτάσσει η ενοποιημένη κυριαρχία. Ήδη, η διαπραγμάτευση των κανόνων που θα υπάρξουν φτάνει μέχρι και στην αναθεώρηση του συντάγματος το οποίο απαγορεύει (λόγω ΚΚΕ, όπως ήδη αναφέραμε), το να τεθεί εκτός νόμου ένα κοινοβουλευτικό κόμμα. Αυτές οι σκληρές διαπραγματεύσεις έχουν σχέση και με την διατύπωση του Χρύσανθου Λαζαρίδη πως και ο Σύριζα είναι εκτός «Συνταγματικού τόξου». Αυτό σημαίνει περισσότερα εχέγγυα συμμόρφωσης. Ας το λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους οι όποιοι συνοδοιπόροι ή υποστηρικτές από τον λεγόμενο Α.-Α. χώρο.



εγκληματική πράξη, ή συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, τηλεφωνικά και άλλου είδους απόρρητα αίρονται (όχι πως αυτό δεν γινόταν και δεν συνεχίζει να γίνεται διαρκώς και ανεπίσημα, όποτε η εξουσία θεωρεί κάτι τέτοιο αναγκαίο, απλά οι διαδικασίες βαίνουν προς απλοποίηση και καθιέρωση).

Είναι φανερό, πως το να τεθεί εκτός νόμου το κόμμα της Χρυσής Αυγής είναι αντίθετο με το σύνταγμά τους. Το να καταδικαστούν κάποια από τα στελέχη ή τους βουλευτές της για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση ανοίγει το δρόμο για συνταγματική μεταρρύθμιση. Η υπέρβαση των ορίων του συντάγματός τους έχει πρακτικά γίνει. Προηγούμενα με την ψήφιση των μνημονίων, τώρα με αφορμή την Χρυσή Αυγή σε ακόμη πιο διευρυμένη βάση.

Αυτό που ανησυχεί τον Τσίπρα και τον κάνει να αρνείται στο να τεθεί εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή αυτήν την στιγμή είναι, πως οι διαπραγματεύσεις –για τους μεταμνημονιακούς όρους με βάση τους οποίους θα συμπορευτούν οι υπάλληλοι της ενοποιημένης ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο, δηλαδή τα κόμματα του «συνταγματικού τόξου»– δεν έχουν καταλήξει σε κοινή αποδοχή και όπως δείχνουν τα πράγματα αναμένεται να είναι σκληρές και υπόγειες. Για να μπει για τα καλά ο Σύριζα στο «συνταγματικό τόξο» θα υπάρξουν κι άλλες εξελίξεις. Γι' αυτό καλά θα κάνουν όσοι επιχαί-

ντες, προκειμένου να εξαπατήσουν τους σκλάβους της εποχής μας, κάνοντας τους να πιστεύουν πως έχουν δικαιώματα, πως συμμετέχουν στα όσα γίνονται, ενώ στην πραγματικότητα απλώς εφαρμόζουν τα όσα τους ορίζουν οι θεσμοί και οι μηχανισμοί και όσοι πίσω από αυτούς πραγματικά καθορίζουν την ζωή τους. Βοηθούν, με απλά λόγια, στο να διατηρούν τις ψευδαισθήσεις τους οι σκλαβωμένοι, αλλά και να γίνονται αποδεκτοί οι σχεδιασμοί των κρατούντων. Όποτε τα εκλογικά αποτελέσματα δεν τους διευκολύνουν στα σχέδιά τους, τότε, ακολουθούν διάφορες «παρακαμπτήριες» με διάφορα προσχήματα. Αν πάμε και λίγο μακρυά, θα διαπιστώσουμε ότι μετά την «αραβική άνοιξη» έγιναν εκλογές στην Αίγυπτο. Το αποτέλεσμα δεν άρεσε σε κάποια κομμάτια της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Οπότε, κατέβηκε ο στρατός και σφαγιάστηκε το σύμπαν. Αλλά μήπως το ίδιο δεν έχει γίνει κατά κόρον στον ελλαδικό χώρο, όταν με τα «κουκιά» δεν μπορούσαν να εξυπηρετηθούν τα βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα σχέδια της εξουσίας; Μπορεί, για παράδειγμα, να ξεχαστεί πως προδικτατορικά η Ένωση Κέντρου του Παπανδρέου διαλύθηκε, παρά το συντριπτικό υπέρ της εκλογικό αποτέλεσμα;

«Μα», θα πει κάποιος, *«χρειαζόταν να χρησιμοποιηθεί το κόμμα της Χρυσής Αυγής για να περάσουν ολοκληρωτικοί σχεδιασμοί; Εσείς ισχυρίζεσθε ότι δεν έχουν σχέση οι ψήφοι και η γνώμη του πληθυσμού»*. Η απάντηση είναι βγαλμένη μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Όλα όσα σχεδιάζονται θα γίνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είναι, όμως, άλλο πράγμα να στηρίζονται στην τυπική ισχύ του κρατικού μηχανισμού και των νόμων και άλλο να υπάρχει και η συναίνεση ενός κοινωνικού κομματιού. Αλλοιώς, για παράδειγμα, βγαίνει στους δρόμους και τίθεται σε εφαρμογή η χρήση μιας ομάδας ΔΕΛΤΑ με βάση μία αόριστη *«ανάγκη αντιμετώπισης του εγκλήματος»* κι αλλοιώς είναι να έχει και τις επευφημίες των καταστηματαρχών της οδού Σκουφά και του Κολωνα-



οι ανάγκες των κρατούντων σε έναν εν-δοεξουσιαστικό πόλεμο, όπου **οι αναρχικοί δεν έχουμε κανένα λόγο να συμμετάσχουμε**.

Θα θυμίσω, ότι στο παρελθόν οι αναρχικοί είχαμε αντιμετωπίσει την ίδια συστράτευση των δυνάμεων της εξουσίας εναντίον μας (εννοείται και των χρυσαυγιτών) προκειμένου σε μία δύσκολη και μεταβατική περίοδο που διένυε η εξουσία, να καταπνιγεί, αλλά και να λασπολογηθεί το εξεγερτικό πνεύμα, που αναδείχτηκε μέσα από την Εξέγερση του 1995.

Ο ολοκληρωτισμός που υπήρξε τότε, αναδεικνύεται και τώρα. Όταν οι ανάγκες των κυρίαρχων δυνάμεων του συστήματος το επιβάλλουν, τότε οι μάσκες πέφτουν και εμφανίζεται το προσωπείο των αδίστακτων εξουσιαστών, που συνήθως καλύπτεται μέσα από τις κοινοβουλευτικές φιοριτούρες.

Το εφεύρημα του «συνταγματικού τόξου» είναι η βάση πάνω στην οποία θα μπουν τα θεμέλια του μεταμνημονιακού καθεστώτος στον Ελλαδικό χώρο, στη γραμμή που επιτάσσει η ενοποιημένη κυριαρχία. Ήδη, η διαπραγμάτευση των κανόνων που θα υπάρξουν φτάνει μέχρι και στην αναθεώρηση του συντάγματος το οποίο απαγορεύει (λόγω ΚΚΕ, όπως ήδη αναφέραμε), το να τεθεί εκτός νόμου ένα κοινοβουλευτικό κόμμα. Αυτές οι σκληρές διαπραγματεύσεις έχουν σχέση και με την διατύπωση του Χρύσανθου Λαζαρίδη πως και ο Σύριζα είναι εκτός «Συνταγματικού τόξου». Αυτό σημαίνει περισσότερα εχέγγυα συμμόρφωσης. Ας το λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους οι οποιοι συνοδοιπόροι ή υποστηρικτές από τον λεγόμενο Α.-Α. χώρο.

Ας μην λησμονούμε ούτε στιγμή πως, ως αναρχικοί, ήμασταν ανέκαθεν και θα παραμείνουμε εσαεί εκτός οποιουδήποτε «συνταγματικού τόξου».

Μέσω της επίθεσης στο κόμμα της Χρυσής Αυγής, όμως, παίζεται και στήνεται όλο το πλαίσιο των εξουσιαστικών σχεδιασμών, από-ενοχοποιούνται τα υπόλοιπα κόμματα από τις διαρκείς εγκληματικές τους ενέργειες και οι μερίδες της κυριαρχίας, των οποίων τα συμφέροντα θέλει να εξυπηρετήσει, μπαίνουν στην γωνία.

Ήδη, με αφορμή διάφορες κινήσεις της, άνοιξε ο δρόμος σε μια σειρά απαγορεύσεων, όπως συγκεντρώσεων σε πλατείες ακόμα και σε ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα. Επανέρχεται η πρακτική της συλλογικής ευθύνης, έντυπα που κυκλοφορούν κανονικά θεωρούνται στοιχεία, που πιστοποιούν μία



εγκληματική πράξη, ή συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, τηλεφωνικά και άλλου είδους απόρρητα αίρονται (όχι πως αυτό δεν γινόταν και δεν συνεχίζει να γίνεται διαρκώς και ανεπίσημα, όποτε η εξουσία θεωρεί κάτι τέτοιο αναγκαίο, απλά οι διαδικασίες βαίνουν προς απλοποίηση και καθιέρωση).

Είναι φανερό, πως το να τεθεί εκτός νόμου το κόμμα της Χρυσής Αυγής είναι αντίθετο με το σύνταγμά τους. Το να καταδικαστούν κάποια από τα στελέχη ή τους βουλευτές της για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση ανοίγει το δρόμο για συνταγματική μεταρρύθμιση. Η υπέρβαση των ορίων του συντάγματός τους έχει πρακτικά γίνει. Προηγούμενα με την ψήφιση των μνημονίων, τώρα με αφορμή την Χρυσή Αυγή σε ακόμη πιο διευρυμένη βάση.

Αυτό που ανησυχεί τον Τσίπρα και τον κάνει να αρνείται στο να τεθεί εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή αυτήν την στιγμή είναι, πως οι διαπραγματεύσεις –για τους μεταμνημονιακούς όρους με βάση τους οποίους θα συμπορευτούν οι υπάλληλοι της ενοποιημένης ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο, δηλαδή τα κόμματα του «συνταγματικού τόξου»– δεν έχουν καταλήξει σε κοινή αποδοχή και όπως δείχνουν τα πράγματα αναμένεται να είναι σκληρές και υπόγειες. Για να μπει για τα καλά ο Σύριζα στο «συνταγματικό τόξο» θα υπάρξουν κι άλλες εξελίξεις. Γι' αυτό καλά θα κάνουν όσοι επιχαίρουν στα φανερά ή στα κρυφά για τις, όποιας μορφής, διώξεις ή «διώξεις» κατά του κόμματος της Χρυσής Αυγής να είναι, τουλάχιστον, επιφυλακτικοί. Ήδη, καθιερώνονται οι πλέον απεχθείς κατασταλτικές πρακτικές κι αυτό είναι το σημείο που έχει μεγάλη σημασία.

Όσοι αντιλαμβάνονται την σημασία της αναρχικής θέσης και στάσης παραμένουν αμετακίνητοι μπροστά σε τέτοιες καταστάσεις, λαμβάνοντας υπ' όψιν τους ότι τα όσα υποτίθεται πως πλήττουν μόνον το κόμμα της Χρυσής Αυγής έχουν χρησιμοποιηθεί και θα ξαναχρησιμοποιηθούν (με τρόπο που ενδεχομένως δεν θα αφήνει περιθώρια αντιμετώπισής τους) με το παραπάνω εναντίον του αναρχικού αγώνα. Τότε είναι, που θα γίνει φανερό πως ο ολοκληρωτισμός που στήνεται είναι πολύ χειρότερος από τον «φασισμό», που υποτίθεται ότι πολεμά το «συνταγματικό τόξο».Η **κατανόηση του γίγνεσθαι** έχει, επομένως, μεγάλη σημασία ώστε να αποφεύγεται η ρίψη νερού στα αυλάκια της εξουσίας στο όνομα του αντιφασισμού και στο «πνεύμα» του φανατισμού.

26-9-2013

Η. Α.

θουν τα βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα σχέδια της εξουσίας; Μπορεί, για παράδειγμα, να ξεχαστεί πως προδικτατορικά η Ένωση Κέντρου του Παπανδρέου διαλύθηκε, παρά το συντριπτικό υπέρ της εκλογικό αποτέλεσμα;

«*Μα*», θα πει κάποιος, «*χρειαζόταν να χρησιμοποιηθεί το κόμμα της Χρυσής Αυγής για να περάσουν ολοκληρωτικοί σχεδιασμοί; Εσείς ισχυρίζεσθε ότι δεν έχουν σχέση οι ψήφοι και η γνώμη του πληθυσμού*». Η απάντηση είναι βγαλμένη μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Όλα όσα σχεδιάζονται θα γίνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είναι, όμως, άλλο πράγμα να στηρίζονται στην τυπική ισχύ του κρατικού μηχανισμού και των νόμων και άλλο να υπάρχει και η συναίνεση ενός κοινωνικού κομματιού. Αλλιώς, για παράδειγμα, βγαίνει στους δρόμους και τίθεται σε εφαρμογή η χρήση μιας ομάδας ΔΕΛΤΑ με βάση μία αόριστη «*ανάγκη αντιμετώπισης του εγκλήματος*» κι αλλιώς είναι να έχει και τις επευφημίες των καταστηματαρχών της οδού Σκουφά και του Κολωνα-

Το εφεύρημα του «συνταγματικού τόξου» είναι η βάση πάνω στην οποία θα μπουν τα θεμέλια του μεταμνημονιακού καθεστώτος στον Ελλαδικό χώρο, στη γραμμή που επιτάσσει η ενοποιημένη κυριαρχία. Ήδη, η διαπραγμάτευση των κανόνων που θα υπάρξουν φτάνει μέχρι και στην αναθεώρηση του συντάγματος το οποίο απαγορεύει (λόγω ΚΚΕ, όπως ήδη αναφέραμε), το να τεθεί εκτός νόμου ένα κοινοβουλευτικό κόμμα. Αυτές οι σκληρές διαπραγματεύσεις έχουν σχέση και με την διατύπωση του Χρύσανθου Λαζαρίδη πως και ο Σύριζα είναι εκτός «Συνταγματικού τόξου». Αυτό σημαίνει περισσότερα εχέγγυα συμμόρφωσης. Ας το λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους οι όποιοι συνοδοιπόροι ή υποστηρικτές από τον λεγόμενο Α.-Α. χώρο.

Ας μην λησμονούμε ούτε στιγμή πως, ως αναρχικοί, ήμασταν ανέκαθεν και θα παραμείνουμε εσαεί εκτός οποιουδήποτε «συνταγματικού τόξου».

Μέσω της επίθεσης στο κόμμα της Χρυσής Αυγής, όμως, παίζεται και στήνεται όλο το πλαίσιο των εξουσιαστικών σχεδιασμών, από-ενοχοποιούνται τα υπόλοιπα κόμματα από τις διαρκείς εγκληματικές τους ενέργειες και οι μερίδες της κυριαρχίας, των οποίων τα συμφέροντα θέλει να εξυπηρετήσει, μπαίνουν στην γωνία.

Ήδη, με αφορμή διάφορες κινήσεις της, άνοιξε ο δρόμος σε μια σειρά απαγορεύσεων, όπως συγκεντρώσεων σε πλατείες ακόμα και σε ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα. Επανέρχεται η πρακτική της συλλογικής ευθύνης, έντυπα που κυκλοφορούν κανονικά θεωρούνται στοιχεία, που πιστοποιούν μία

νίων, τώρα με αφορμή την Χρυσή Αυγή σε ακόμη πιο διευρυμένη βάση.

Αυτό που ανησυχεί τον Τσίπρα και τον κάνει να αρνείται στο να τεθεί εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή αυτήν την στιγμή είναι, πως οι διαπραγματεύσεις –για τους μεταμνημονιακούς όρους με βάση τους οποίους θα συμπορευτούν οι υπάλληλοι της ενοποιημένης ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο, δηλαδή τα κόμματα του «συνταγματικού τόξου»– δεν έχουν καταλήξει σε κοινή αποδοχή και όπως δείχνουν τα πράγματα αναμένεται να είναι σκληρές και υπόγειες. Για να μπει για τα καλά ο Σύριζα στο «συνταγματικό τόξο» θα υπάρξουν κι άλλες εξελίξεις. Γι' αυτό καλά θα κάνουν όσοι επιχαίρουν στα φανερά ή στα κρυφά για τις, όποιας μορφής, διώξεις ή «διώξεις» κατά του κόμματος της Χρυσής Αυγής να είναι, τουλάχιστον, επιφυλακτικοί. Ήδη, καθιερώνονται οι πλέον απεχθείς κατασταλτικές πρακτικές κι αυτό είναι το σημείο που έχει μεγάλη σημασία.

Όσοι αντιλαμβάνονται την σημασία της αναρχικής θέσης και στάσης παραμένουν αμετακίνητοι μπροστά σε τέτοιες καταστάσεις, λαμβάνοντας υπ' όψιν τους ότι τα όσα υποτίθεται πως πλήττουν μόνον το κόμμα της Χρυσής Αυγής έχουν χρησιμοποιηθεί και θα ξαναχρησιμοποιηθούν (με τρόπο που ενδεχομένως δεν θα αφήνει περιθώρια αντιμετώπισής τους) με το παραπάνω εναντίον του αναρχικού αγώνα. Τότε είναι, που θα γίνει φανερό πως ο ολοκληρωτισμός που στήνεται είναι πολύ χειρότερος από τον «φασισμό», που υποτίθεται ότι πολεμά το «συνταγματικό τόξο».Η **κατανόηση του γίγνεσθαι** έχει, επομένως, μεγάλη σημασία ώστε να αποφεύγεται η ρίψη νερού στα αυλάκια της εξουσίας στο όνομα του αντιφασισμού και στο «πνεύμα» του φανατισμού.

26-9-2013

Η. Α.

Ο φασισμός πέθανε... Ζήτω η φασιστικοποίηση!

Σε μια κοινωνία όπου, δυστυχώς, οι αυτόματες και αντανακλαστικές αντιδράσεις φθίνουν και πολλές αντιλήψεις και συμπεριφορές ουσιαστικά διαμορφώνονται καθ' υπόδειξη των τηλεοπτικών ρεπορτάζ, φανερώνεται όλο και περισσότερο ότι η ενεργητικότητα και η αδράνεια, είναι καταστάσεις που ορίζονται και ελέγχονται σε μεγάλο βαθμό από τις ορέξεις των χειραγωγών. Και στο έργο αυτό της χειραγώγησης εμφανίζεται και αποσύρεται η ατζέντα που έχει οριστεί και έχει πολυποίκιλη θεματολογία.

Έτσι, μόνον τα τελευταία χρόνια, παρακολουθήσαμε το «κίνημα των αγανακτισμένων», το «κίνημα δεν πληρώνω», το «κίνημα της πατάτας» που όλα έτυχαν(;) μεγάλης προβολής, που τα προώθησε και εν συνεχεία με το σβήσιμο των προβολέων τα μετέτρεψε σε κινήματα υπό εξαφάνιση. Αντίστοιχα, 3-4 ημέρες μετά τον φόνο του Π. Φύσσα, πρόλαβαν οι δημοσκόποι να εντοπίσουν μεγάλη πτώση στα ποσοστά της ΧΑ, που παρουσιάστηκαν μαζί με «αποκαλύψεις» πρώην και μετανοημένων(;) χρυσαυγιτών. Για εμάς, το μεγαλύτερο πρόβλημα δεν είναι η εμφάνιση ή η εξαφάνιση μιας φασιστικής οργάνωσης, αλλά η φασιστικοποίηση με ό,τι αυτό τη συνοδεύει, ρατσισμό-διακρίσεις-βία, της κοινωνίας ευρύτερα.

Το κέρδος του συστήματος είναι ακριβώς αυτό: ότι μπορεί φασιστικά κόμματα να έρχονται και να παρέρχονται, να είναι στο περιθώριο, αλλά η φασίζουσα νοοτροπία και συμπεριφορά να είναι κυρίαρχα παρούσα σε διάφορες εκφάνσεις της καθημερινότητας. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην κρατική φασίζουσα λειτουργία, αλλά στη διάχυση αυτής της συμπεριφοράς, όπου κάνει την εμφάνισή της παντού και σε σημεία και χώρους ξένα προς ολοκληρωτικές συμπεριφορές. Και αυτό είναι ένα επί μέρους κέρδος και όφελος από έναν μονομερώς πολιτικά αφυδατωμένο αντιφασισμό: η ισχυροποίηση ουσιαστικά της αστικής Δημοκρατίας. Γιατί, εάν το έτερο ιδεολογικό αντίβαρο στο φασισμό είναι η Αριστερά, ιστορικά τα οφέλη μετά από τις πτώσεις φασιστικών καθεστώτων τα λάμβανε η Δημοκρατία, φιλελεύθερης ή σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης. Επειδή πιστεύουμε ότι τα ιστορικά παραδείγματα έχουν πάντα κάτι να προσφέρουν και κυρίως στις περιπτώσεις εκείνες που εμφανίζονται παρόμοια πολιτικά-διαχειριστικά χαρακτηριστικά, έχει ενδιαφέρον να δούμε τον τρόπο που το σύστημα αντιμετώπισε διάφορα φασιστικά-ακροδεξιά μορφώματα στον ελλαδικό χώρο.

Το 1930, ένα χρόνο μετά το οικονομικό κραχ της Αμερικής, το ελλαδικό κράτος βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση και η κρίση έχει κάνει την εμφάνιση της. Την δυσαρέσκεια του κόσμου την διαχειρίζεται το ΚΚΕ που κατορθώνει να καθοδηγεί ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού. Παράλληλα, διαμορφώνονται αποτελεσματικά δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης, που δεν επιτρέπουν και δεν αφήνουν χώ-

νελλαδικά, με εξαίρεση την πόλη της Αθήνας. Η αυξανόμενη αυτή δυναμική όπλισε ακόμη περισσότερο τους «χαλυβδόκρανους» με ένοπλες επιθέσεις σε σωματεία, όπου σε μία από αυτές, τον Αύγουστο του 1932 δολοφονήθηκε ο οικοδόμος Χ. Σταμπουλίδης.

Αντιγράφοντας την Πορεία προς τη Ρώμη, που είχε φέρει τον Μουσολίνι στην εξουσία το 1922, πορεύτηκαν προς στην Αθήνα, τον Ιούνιο του 1933, όπου οι φασίστες της ΕΕΕ συγκρούστηκαν σε διάφορα σημεία με μέλη, κυρίως, του ΚΚΕ. Σε μία από αυτές, οι τριεψιλίτες, με την κάλυψη της αστυνομίας, δολοφονούν κοντά στη Βαρβάκειο Αγορά τον Π. Θωμόπουλο. Η απόπειρα της ΕΕΕ να διεκδικήσει τη ψήφο στις δημοτικές εκλογές του 1934, δεν απέφερε τα αποτελέσματα που προσδοκούσαν, με εξαίρεση τα Γιάννενα και την Κοκκινιά, αλλά παρ' όλα αυτά προκάλεσε ένα είδος ανησυχίας στο κατεστημένο πολιτικό σύστημα, με αποτέλεσμα την διακοπή της οικονομικής επιχορήγησης στους ΕΕΕ. Έτσι, στις βουλευτικές εκλογές του Γενάρη 1936, έλαβαν μόνο το 0,04% των ψήφων.



Είναι φανερά τα κοινά στοιχεία που υπάρχουν τότε με σήμερα. Παρόμοια οικονομική/κοινωνική κατάσταση, ανοχή/στήριξη από την αστυνομία, μέρος του τύπου πριμοδοτεί, αρχική ρατσιστική βία που μετεξελίσσεται ή συμπληρώνεται από την βία ενάντια σε αριστερούς, δίαυλοι επικοινωνίας και στήριξης από αστικά κόμματα, παρόμοια συνθηματολογία, προδότες-πολιτικοί, διακοπή της οικονομικής επιχορήγησης. Τα κοινά χαρακτηριστικά είναι πράγματι εντυπωσιακά. Να υπενθυμίσουμε απλώς ότι τη χρονιά που η ΕΕΕ καταποντιζόνταν ως κόμμα, επιβλήθηκε η δικτατορία της 4ης Αυγούστου μερικούς μήνες αργότερα, με σαφή φασιστικά χαρακτηριστικά και τον Ι. Μεταξά να προέρχεται από το μετριοπαθές αντιβενιζελικό Κόμμα των Ελευθεροφρόνων. Η ΕΕΕ μπορεί να μην υπήρχε, αλλά πολλά από τα μέλη της διέπρεψαν, τόσο στην δικτατορία της 4ης Αυγούστου όσο και ως δοσίλογοι των ναζί. Συνεπώς,

γονότα που έχουν καταγραφεί στην κοινωνική ιστορία. Διότι ως αναρχικοί οφείλουμε να μην ξεχνάμε ούτε τη δράση της ΕΕΕ αλλά ούτε και της ΟΠΛΑ την ίδια περίοδο, και γενικότερα καμία κατασταλτική ενέργεια οποιασδήποτε εξουσιαστικής δομής, στην επίκληση οποιουδήποτε οράματος που καθαγιάζει τα μέσα για την επίτευξη του σκοπού.

Έτσι, βλέπουμε άνθρωποι να εξαπατούνται με τρόπο απροκάλυπτο. Στην χιτλερική Γερμανία, οι ναζί, την ίδια ώρα που είχαν αντι-εργοδοτικό και φιλοεργατικό λόγο, χρηματοδοτούνταν από κολοσσσούς όπως IG Farben, Thyssen κ.ά. και συναγελάζοντο δημόσια με τους αστούς, κάτι αντίστοιχο με αυτό που έκανε και ο Μουσολίνι στην Ιταλία με Ανιέλι, Pirelli κ.ά.. Αντιγράφουμε από την *Καθημερινή* της 22ας

στοιχα, 3-4 ημέρες μετά τον φόνο του Π. Φύσσα, πρόλαβαν οι δημοσκόποι να εντοπίσουν μεγάλη πτώση στα ποσοστά της ΧΑ, που παρουσιάστηκαν μαζί με «αποκαλύψεις» πρώην και μετανοημένων(;) χρυσαυγιτών. Για εμάς, το μεγαλύτερο πρόβλημα δεν είναι η εμφάνιση ή η εξαφάνιση μιας φασιστικής οργάνωσης, αλλά η φασιστικοποίηση με ό,τι αυτό τη συνοδεύει, ρατσισμό-διακρίσεις-βία, της κοινωνίας ευρύτερα.

Το κέρδος του συστήματος είναι ακριβώς αυτό: ότι μπορεί φασιστικά κόμματα να έρχονται και να παρέρχονται, να είναι στο περιθώριο, αλλά η φασίζουσα νοοτροπία και συμπεριφορά να είναι κυρίαρχα παρούσα σε διάφορες εκφάνσεις της καθημερινότητας. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην κρατική φασίζουσα λειτουργία, αλλά στη διάχυση αυτής της συμπεριφοράς, όπου κάνει την εμφάνισή της παντού και σε σημεία και χώρους ξένα προς ολοκληρωτικές συμπεριφορές. Και αυτό είναι ένα επί μέρους κέρδος και όφελος από έναν μονομερώς πολιτικά αφυδατωμένο αντιφασισμό: η ισχυροποίηση ουσιαστικά της αστικής Δημοκρατίας. Γιατί, εάν το έτερο ιδεολογικό αντίβαρο στο φασισμό είναι η Αριστερά, ιστορικά τα οφέλη μετά από τις πτώσεις φασιστικών καθεστώτων τα λάμβανε η Δημοκρατία, φιλελεύθερης ή σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης. Επειδή πιστεύουμε ότι τα ιστορικά παραδείγματα έχουν πάντα κάτι να προσφέρουν και κυρίως στις περιπτώσεις εκείνες που εμφανίζονται παρόμοια πολιτικά-διαχειριστικά χαρακτηριστικά, έχει ενδιαφέρον να δούμε τον τρόπο που το σύστημα αντιμετώπισε διάφορα φασιστικά-ακροδεξιά μορφώματα στον ελλαδικό χώρο.

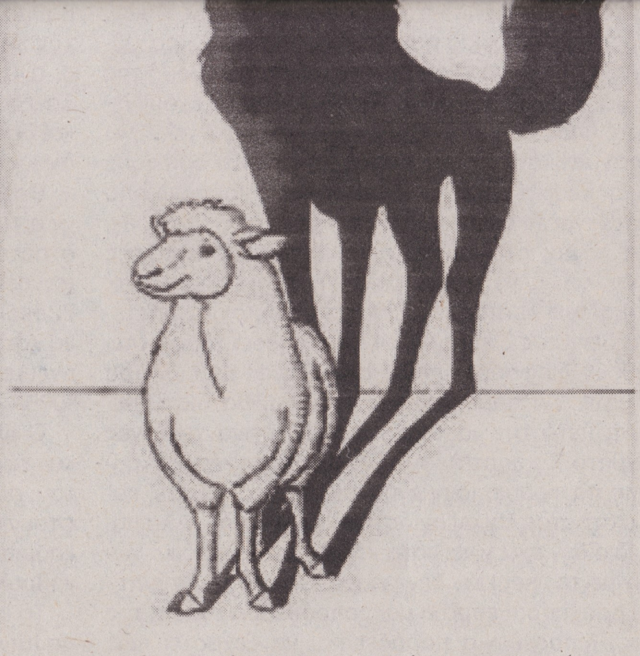
Το 1930, ένα χρόνο μετά το οικονομικό κραχ της Αμερικής, το ελλαδικό κράτος βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση και η κρίση έχει κάνει την εμφάνιση της. Την δυσαρέσκεια του κόσμου την διαχειρίζεται το ΚΚΕ που κατορθώνει να καθοδηγεί ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού. Παράλληλα, διαμορφώνονται αποτελεσματικά δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης, που δεν επιτρέπουν και δεν αφήνουν χώρο στο να αναπτυχθούν φασιστικές οργανώσεις, με εξαίρεση τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις της Βόρειας Ελλάδας. Έτσι, όσες φασιστικές οργανώσεις είχαν εμφανιστεί, δεν κατορθώνουν να συσπειρώσουν εκτός από την οργάνωση Εθνική Ένωσις Ελλάς, γνωστή και ως 3Ε. Η συγκεκριμένη οργάνωση είχε ιδρυθεί στη Θεσσαλονίκη, με τη στήριξη μελών του βενιζελικού χώρου και της προσκείμενης βενιζελικής εφημερίδας «Μακεδονία». Δημοσιεύματα της τελευταίας πυροδότησαν ένα αντιεβραϊκό μίσος που οδήγησε στον εμπρησμό της εβραϊκής συνοικίας-παραγκούπολης Κάμπελ το 1931. Η ΕΕΕ, διακήρυττε ότι επιδίωκε να ξεβρωμίσει τον τόπο από τους προδότες πολιτικούς και τον κοινοβουλευτισμό, από τους κομμουνιστές και τους Εβραίους. Αρχικά, κινούνταν στο περιθώριο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής με τραμπουκισμούς, με αντισημιτική δράση και στοχευμένες επιθέσεις εναντίον συνδικάτων, συλλόγων κ.ά. που βρίσκονταν στην αντίπερα όχθη. Επί πλέον, είχε την ανοχή και στήριξη των αρχών ασφαλείας, ενώ χρηματοδοτούνταν από οικονομικούς και πολιτικούς παράγοντες. Πολιτικοί από τα δύο κυρίαρχα πολιτικά ρεύματα, φιλελεύθεροι και αντιβενιζελικοί/βασιλικοί είχαν σταθερές σχέσεις μαζί τους. Η

Αντιγράφοντας την Πορεία προς τη Ρώμη, που είχε φέρει τον Μουσολίνι στην εξουσία το 1922, πορεύτηκαν προς στην Αθήνα, τον Ιούνιο του 1933, όπου οι φασίστες της ΕΕΕ συγκρούστηκαν σε διάφορα σημεία με μέλη, κυρίως, του ΚΚΕ. Σε μία από αυτές, οι τριεψιλίτες, με την κάλυψη της αστυνομίας, δολοφονούν κοντά στη Βαρβάκειο Αγορά τον Π. Θωμόπουλο. Η απόπειρα της ΕΕΕ να διεκδικήσει τη ψήφο στις δημοτικές εκλογές του 1934, δεν απέφερε τα αποτελέσματα που προσδοκούσαν, με εξαίρεση τα Γιάννενα και την Κοκκινιά, αλλά παρ' όλα αυτά προκάλεσε ένα είδος ανησυχίας στο κατεστημένο πολιτικό σύστημα, με αποτέλεσμα την διακοπή της οικονομικής επιχορήγησης στους ΕΕΕ. Έτσι, στις βουλευτικές εκλογές του Γενάρη 1936, έλαβαν μόνο το 0,04% των ψήφων.

Είναι φανερά τα κοινά στοιχεία που υπάρχουν τότε με σήμερα. Παρόμοια οικονομική/κοινωνική κατάσταση, ανοχή/στήριξη από την αστυνομία, μέρος του τύπου πριμοδοτεί, αρχική ρατσιστική βία που μετεξελίσσεται ή συμπληρώνεται από την βία ενάντια σε αριστερούς, δίαυλοι επικοινωνίας και στήριξης από αστικά κόμματα, παρόμοια συνθηματολογία, προδότες-πολιτικοί, διακοπή της οικονομικής επιχορήγησης. Τα κοινά χαρακτηριστικά είναι πράγματι εντυπωσιακά. Να υπενθυμίσουμε απλώς ότι τη χρονιά που η ΕΕΕ καταποντιζόνταν ως κόμμα, επιβλήθηκε η δικτατορία της 4ης Αυγούστου μερικούς μήνες αργότερα, με σαφή φασιστικά χαρακτηριστικά και τον Ι. Μεταξά να προέρχεται από το μετριοπαθές αντιβενιζελικό Κόμμα των Ελευθεροφρόνων. Η ΕΕΕ μπορεί να μην υπήρχε, αλλά πολλά από τα μέλη της διέπρεψαν, τόσο στην δικτατορία της 4ης Αυγούστου όσο και ως δοσίλογοι των ναζί. Συνεπώς, αυτό το οποίο είχε ουσιαστικά εκλείψει μετά τις κινήσεις του συστήματος δεν ήταν ο φασισμός αλλά η φασιστική οργάνωση ΕΕΕ.

Επίσης, να αναφέρουμε μια ακόμη σύγχρονη «τυχαία»(;) σύμπτωση, ότι τόσο μετά τις πολυπληθείς μαθητικές καταλήψεις και βίαιες συγκρούσεις της περιόδου 1990-'91, όσο και μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κοινός παρανομαστής είναι η άνοδος των ακροδεξιών/φασιστών ένα-δυο χρόνια μετά. Έτσι, το 1992-'93, οι φασίστες αξιοποιούν το ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας, κάνοντας αισθητή τη παρουσία τους στα «παλλαϊκά» συλλαλητήρια που διοργανώνει τότε το κράτος, στρατολογώντας ταυτόχρονα νέα μέλη. Παρόμοια, μετά το 2008 παρατηρούμε την σταδιακή αύξηση της επιρροής της Χ.Α., αρχικά σε τοπικό επίπεδο (βλ. Αγ. Παντελεήμονα) και μετέπειτα πανελλαδικά.

Όμως, πέρα από την ιστορική αναδρομή και συσχέτιση παρελθόντος-παρόντος, έχει μεγάλο ενδιαφέρον για εμάς το ερώτημα: ποιά είναι και γιατί τα στοιχεία εκείνα που αρκετοί άνθρωποι, ως μια χειραγωγημένη μάζα-κοπάδι, έλκονται και δρουν σε κόμματα και οργανώσεις που ως κοινό παρανομαστή έχουν τον ολοκληρωτισμό; Και επί πλέον: Μήπως ο θάνατος μιας φασιστικής οργάνωσης συντελείται



γονότα που έχουν καταγραφεί στην κοινωνική ιστορία. Διότι ως αναρχικοί οφείλουμε να μην ξεχνάμε ούτε τη δράση της ΕΕΕ αλλά ούτε και της ΟΠΛΑ την ίδια περίοδο, και γενικότερα καμία κατασταλτική ενέργεια οποιασδήποτε εξουσιαστικής δομής, στην επίκληση οποιουδήποτε οράματος που καθαγιάζει τα μέσα για την επίτευξη του σκοπού.

Έτσι, βλέπουμε άνθρωποι να εξαπατούνται με τρόπο απροκάλυπτο. Στην χιτλερική Γερμανία, οι ναζί, την ίδια ώρα που είχαν αντι-εργοδοτικό και φιλοεργατικό λόγο, χρηματοδοτούνταν από κολοσσούς όπως IG Farben, Thyssen κ.ά. και συναγελάζοντο δημόσια με τους αστούς, κάτι αντίστοιχο με αυτό που έκανε και ο Μουσολίνι στην Ιταλία με Ανιέλι, Pirelli κ.ά.. Αντιγράφουμε από την *Καθημερινή* τη 22ας Σεπτεμβρίου 2013, σε άρθρο της Χριστίνας Κοψίνη, για τα τεκταινόμενα στη Ζώνη του Περάματος: «*...στο Πέραμα υπήρχε το κατάλληλο υπόστρωμα (φτώχεια, αυταρχική συμπεριφορά συνδικαλιστών, κατακόρυφη πτώση της επιχειρηματικής δραστηριότητας) για να δρομολογηθεί ένα σχέδιο «διπλής προστασίας» προς την αγορά εργασίας. Κατ' αρχάς μέλη της ΧΑ εμφανίζονται εδώ και καιρό ως εγγυητές της επιχειρηματικής νομιμότητας απέναντι στους ίδιους τους ιδιοκτήτες-εργολάβους... Αξιοποιούν αγωνίες και υπόσχονται ξεκαθαρίσματα με τους σκληρούς συνδικαλιστές... στην Εισαγγελία είναι κατατεθειμένη αναλυτική έκθεση για συνάντηση που έγινε σε παραλιακό χώρο με τη συμμετοχή ακόμη και γνωστών ανθρώπων της νύχτας με θέμα τη Ζώνη. Αυτό που έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη συνάντηση δεν είναι η στοχοποίηση προσώπων, όσο η άρνηση γνωστού παράγοντα του πειραϊκού υποκόσμου να συμμετάσχει σε οποιαδήποτε ενέργεια*».

Και εάν για τους φασίστες η πλάνη μπορεί να κρύβεται στα λόγια της Alice Miller, ψυχαναλύτριας: «*Η απώθηση μιας βίαιης κακοποίησης που συνέβη στην παιδική τους ηλικία οδηγεί πολλούς ανθρώπους στο να καταστρέφουν τη*

φασιστικών καθεστώτων τα λάμβανε η Δημοκρατία, φιλελεύθερης ή σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης. Επειδή πιστεύουμε ότι τα ιστορικά παραδείγματα έχουν πάντα κάτι να προσφέρουν και κυρίως στις περιπτώσεις εκείνες που εμφανίζονται παρόμοια πολιτικά-διαχειριστικά χαρακτηριστικά, έχει ενδιαφέρον να δούμε τον τρόπο που το σύστημα αντιμετώπισε διάφορα φασιστικά-ακροδεξιά μορφώματα στον ελλαδικό χώρο.

Το 1930, ένα χρόνο μετά το οικονομικό κραχ της Αμερικής, το ελλαδικό κράτος βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση και η κρίση έχει κάνει την εμφάνιση της. Την δυσαρέσκεια του κόσμου την διαχειρίζεται το ΚΚΕ που κατορθώνει να καθοδηγεί ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού. Παράλληλα, διαμορφώνονται αποτελεσματικά δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης, που δεν επιτρέπουν και δεν αφήνουν χώρο στο να αναπτυχθούν φασιστικές οργανώσεις, με εξαίρεση τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις της Βόρειας Ελλάδας. Έτσι, όσες φασιστικές οργανώσεις είχαν εμφανιστεί, δεν κατορθώνουν να συσπειρώσουν εκτός από την οργάνωση Εθνική Ένωσις Ελλάς, γνωστή και ως 3Ε. Η συγκεκριμένη οργάνωση είχε ιδρυθεί στη Θεσσαλονίκη, με τη στήριξη μελών του βενιζελικού χώρου και της προσκείμενης βενιζελικής εφημερίδας «Μακεδονία». Δημοσιεύματα της τελευταίας πυροδότησαν ένα αντιεβραϊκό μίσος που οδήγησε στον εμπρησμό της εβραϊκής συνοικίας-παραγκούπολης Κάμπελ το 1931. Η ΕΕΕ, διακήρυττε ότι επιδίωκε να ξεβρωμίσει τον τόπο από τους προδότες πολιτικούς και τον κοινοβουλευτισμό, από τους κομμουνιστές και τους Εβραίους. Αρχικά, κινούνταν στο περιθώριο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής με τραμπουκισμούς, με αντισημιτική δράση και στοχευμένες επιθέσεις εναντίον συνδικάτων, συλλόγων κ.ά. που βρίσκονταν στην αντίπερα όχθη. Επί πλέον, είχε την ανοχή και στήριξη των αρχών ασφαλείας, ενώ χρηματοδοτούνταν από οικονομικούς και πολιτικούς παράγοντες. Πολιτικοί από τα δύο κυρίαρχα πολιτικά ρεύματα, φιλελεύθεροι και αντιβενιζελικοί/βασιλικοί είχαν σταθερές σχέσεις μαζί τους. Η συνθηματολογία τους παραπέμπει σε μεταγενέστερες επαναλήψεις, όπως «Ελλάς ξύπνα» και «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια». Εννοείται ότι διέθεταν στρατιωτική πειθαρχία και περιβολή, οπλισμένοι ως τάγματα εφόδου.

Μετά τον εμπρησμό της Κάμπελ, η ΕΕΕ απέκτησε μεγαλύτερη απήχηση στην ελλαδική κοινωνία μέσω των βίαιων δράσεων της και της αντιεβραϊκής προπαγάνδας. Το λογότυπο ΕΕΕ μεταφράστηκε από αντιφασίστες σε «Έλληνες Εξοντώστε Εβραίους», όπου ο εβραίος ήταν συνώνυμο του αναρχοκομμουνιστή εσωτερικού εχθρού. Άλλωστε ο αντιεβραϊσμός προϋπήρχε διάχυτος και στα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα της εποχής και ασφαλώς και σε σημαντικό κομμάτι της εκκλησίας. Αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης ήταν η μεγέθυνση της φασιστικής συμμορίας ΕΕΕ, σε τριπλάσια αριθμητικά δεδομένα μελών και γραφείων πα-

κή/κοινωνική κατάσταση, ανοχή/στήριξη από την αστυνομία, μέρος του τύπου πριμοδοτεί, αρχική ρατσιστική βία που μετεξελίσσεται ή συμπληρώνεται από την βία ενάντια σε αριστερούς, δίαυλοι επικοινωνίας και στήριξης από αστικά κόμματα, παρόμοια συνθηματολογία, προδότες-πολιτικοί, διακοπή της οικονομικής επιχορήγησης. Τα κοινά χαρακτηριστικά είναι πράγματι εντυπωσιακά. Να υπενθυμίσουμε απλώς ότι τη χρονιά που η ΕΕΕ καταποντιζόνταν ως κόμμα, επιβλήθηκε η δικτατορία της 4ης Αυγούστου μερικούς μήνες αργότερα, με σαφή φασιστικά χαρακτηριστικά και τον Ι. Μεταξά να προέρχεται από το μετριοπαθές αντιβενιζελικό Κόμμα των Ελευθεροφρόνων. Η ΕΕΕ μπορεί να μην υπήρχε, αλλά πολλά από τα μέλη της διέπρεψαν, τόσο στην δικτατορία της 4ης Αυγούστου όσο και ως δοσίλογοι των ναζί. Συνεπώς, αυτό το οποίο είχε ουσιαστικά εκλείψει μετά τις κινήσεις του συστήματος δεν ήταν ο φασισμός αλλά η φασιστική οργάνωση ΕΕΕ.

Επίσης, να αναφέρουμε μια ακόμη σύγχρονη «τυχαία»(;) σύμπτωση, ότι τόσο μετά τις πολυπληθείς μαθητικές καταλήψεις και βίαιες συγκρούσεις της περιόδου 1990-'91, όσο και μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κοινός παρανομαστής είναι η άνοδος των ακροδεξιών/φασιστών ένα-δυο χρόνια μετά. Έτσι, το 1992-'93, οι φασίστες αξιοποιούν το ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας, κάνοντας αισθητή τη παρουσία τους στα «παλλαϊκά» συλλαλητήρια που διοργανώνει τότε το κράτος, στρατολογώντας ταυτόχρονα νέα μέλη. Παρόμοια, μετά το 2008 παρατηρούμε την σταδιακή αύξηση της επιρροής της Χ.Α., αρχικά σε τοπικό επίπεδο (βλ. Αγ. Παντελεήμονα) και μετέπειτα πανελλαδικά.

Όμως, πέρα από την ιστορική αναδρομή και συσχέτιση παρελθόντος-παρόντος, έχει μεγάλο ενδιαφέρον για εμάς το ερώτημα: ποιά είναι και γιατί τα στοιχεία εκείνα που αρκετοί άνθρωποι, ως μια χειραγωγημένη μάζα-κοπάδι, έλκονται και δρουν σε κόμματα και οργανώσεις που ως κοινό παρανομαστή έχουν τον ολοκληρωτισμό; Και επί πλέον: Μήπως ο θάνατος μιας φασιστικής οργάνωσης συντελείται στην κόπρο μιας φασιστικοποιημένης δημοκρατίας ή κοινωνίας;

Ο Βίλχελμ Ράιχ, από το 1933, όταν πολλοί και όψιμοι αντιφασίστες ήταν χειροκροτητές ή σιωπηλοί θεατές του καινούργιου, έγραφε με περισσή διαύγεια στο *Η μαζική ψυχολογία του φασισμού*: *«Δεν μπορούμε να εξουδετερώσουμε τον αφηνιασμένο φασίστα, αν από πολιτική καιροσκοπία ψάχνουμε να τον βρούμε μέσα στο Γερμανό ή τον Ιταλό μόνο, κι όχι επίσης μέσα στον Αμερικανό και τον Κινέζο, αν δεν τον ανιχνεύσουμε και μέσα στους ίδιους τους εαυτούς μας αν δεν γνωρίζουμε τους κοινωνικούς θεσμούς, που τον εκκολάπτουν καθημερινά...»*. Και επίσης: *«Η φασιστική νοοτροπία είναι η νοοτροπία του μικρού εξανδραποδισμένου, φύλαρχου και συνάμα αντάρτικου «ανθρωπάριου»»*. Η παραπάνω προσέγγιση του Ράιχ θεωρούμε ότι είναι πολύ κοντά σε γεγονότα που έχουν καταγραφεί στην κοινωνική ιστορία. Διότι ως αναρχικοί οφείλουμε να μην ξεχνάμε ούτε τη δράση της ΕΕΕ αλλά ούτε και της ΟΠΛΑ την ίδια περίοδο, και γενικότερα καμία κατασταλτική ενέργεια οποιασδήποτε εξουσιαστικής δομής, στην επίκληση οποιουδήποτε οράματος που καθαγιάζει τα μέσα για την επίτευξη του σκοπού.

Έτσι, βλέπουμε άνθρωποι να εξαπατούνται με τρόπο απροκάλυπτο. Στην χιτλερική Γερμανία, οι ναζί, την ίδια ώρα που είχαν αντι-εργοδοτικό και φιλοεργατικό λόγο, χρηματοδοτούνταν από κολοσσούς όπως IG Farben, Thyssen κ.ά. και συναγελάζοντο δημόσια με τους αστούς, κάτι αντίστοιχο με αυτό που έκανε και ο Μουσολίνι στην Ιταλία με Ανιέλι, Pirelli κ.ά.. Αντιγράφουμε από την *Καθημερινή* της 22ας Σεπτεμβρίου 2013, σε άρθρο της Χριστίνας Κοψίνη, για τα τεκταινόμενα στη Ζώνη του Περάματος: «...*στο Πέραμα υπήρχε το κατάλληλο υπόστρωμα (φτώχεια, αυταρχική συμπεριφορά συνδικαλιστών, κατακόρυφη πτώση της επιχειρηματικής δραστηριότητας) για να δρομολογηθεί ένα σχέδιο «διπλής προστασίας» προς την αγορά εργασίας. Κατ' αρχάς μέλη της ΧΑ εμφανίζονται εδώ και καιρό ως εγγυητές της επιχειρηματικής νομιμότητας απέναντι στους ίδιους τους ιδιοκτήτες-εργολάβους... Αξιοποιούν αγωνίες και υπόσχονται ξεκαθαρίσματα με τους σκληρούς συνδικαλιστές... στην Εισαγγελία είναι κατατεθειμένη αναλυτική έκθεση για συνάντηση που έγινε σε παραλιακό χώρο με τη συμμετοχή ακόμη και γνωστών ανθρώπων της νύχτας με θέμα τη Ζώνη. Αυτό που έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη συνάντηση δεν είναι η στοχοποίηση προσώπων, όσο η άρνηση γνωστού παράγοντα του πειραϊκού υποκόσμου να συμμετάσχει σε οποιαδήποτε ενέργεια*».

Και εάν για τους φασίστες η πλάνη μπορεί να κρύβεται στα λόγια της Alice Miller, ψυχαναλύτριας: *«Η απώθηση μιας βίαιης κακοποίησης που συνέβη στην παιδική τους ηλικία οδηγεί πολλούς ανθρώπους στο να καταστρέφουν τη ζωή τους και τις ζωές άλλων. Καίνε σπίτια αλλοδαπών, γίνονται εκδικητικοί και, επί πλέον, όλα αυτά τα ονομάζουν «πατριωτισμό»»*.

Για τους υπολοίπους, ο αγώνας και η μάχη απέναντι σε καθετί φασιστικό είναι διαρκής, τόσο σε προσωπικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Είτε ο φασισμός εμφανίζεται στο ΙΚΑ με την επίκληση της Χ.Α. από συναλλασσομένους για να «μαλώσουν» υπαλλήλους, είτε σε διαφημίσεις ελληνικών εταιρειών που με καμάρι ανακοινώνουν ότι δίνουν δουλειά μόνο σε έλληνες, είτε από ξυλοκόπους-μπράβους σε μπαρ «απελευθερωμένων» περιοχών, είτε σε φονιάδες-τιμωρούς απεργοσπαστών, που με καμάρι δήλωναν «καλά να πάθουν».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Αφορμή για το παρακάτω κείμενο στάθηκε, στα μέσα του Αυγούστου, η εξής ειδησούλα:

«Το πρώτο ακίνητο στην Αττική με βάση τον νέο νόμο 4146/2013 πουλήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα σε Κινέζο. Βάσει του νόμου αυτού ο αγοραστής έλαβε άδεια παραμονής, παρ' ότι πρόκειται για πολίτη εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως ανακοίνωσε η εταιρεία ακινήτων BuildUp, το συμβόλαιο υπογράφηκε στο πλαίσιο της αποκλειστικής συνεργασίας της ελληνικής εταιρείας με την κινέζικη CSDH με σκοπό την προώθηση ελληνικών ακινήτων στο κοινό της Κίνας.» Ο Αντώνης ο Τρομερός έχει κάνει θρησκεία του την προώθηση τέτοιου είδους συμφωνιών που επιτρέπουν σε ευυπόληπτους κινέζους μαφιόζους των Triads και Κολομβιανούς εισαγωγείς (ξέρετε τι...) να ξεπλένουν τα δολλάριά τους και από πάνω να κερδίζουν άδειες παραμονής και στασίδι στην τοπική ενορία.

Την ίδια χρονική στιγμή στην Αμυγδαλέζα το κράτος επιχειρούσε να καταστείλει τις ταραχές που ξέσπασαν στο κέντρο «κλειστής φιλοξενίας»(!) αλλοδαπών της Αμυγδαλέζας –ακόμα ένα προχώρημα των κατασταλτικών σχεδιασμών η επ αόριστον κράτηση ανθρώπων σε στρατόπεδα χωρίς να κατηγορουνται για κάτι, έστω για να τηρούνται κάποια προσχήματα–. Και την ίδια ώρα διοχετεύονταν στον τύπο στοχευμένες «διαρροές» για το πως θα γίνει η σαλαμοποίηση των ιδιοκτητών ακινήτων που πρόκειται να χάσουν τα σπίτια τους από τις τράπεζες «για να μην καταρρεύσουν», όπως είπε ο υστερικός Στουρνάρας. Και ποιός θέλει να καταρρεύσουν οι τράπεζες;

Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να συστήσουμε τον πρώτο καλεσμένο μας, τον λογοτέχνη, καθηγητή οικονομικών στην Ecole Polytechnique, μυστικοσύμβουλο του γάλλου προέδρου Φρανσουά Μιτεράν και διατελέσαντα διοικητή της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, τον αξιότιμο κύριο Ζακ Ατταλί. Μια από τις όχι και τόσο γνωστές πτυχές του είναι η αφανής αλλά σημαντική συμβολή του στο «όραμα» της Ενωμένης (σε ένα κράτος) Ευρώπης και στο «κοινό νόμισμα».

Ο Ζακ Ατταλί, το 1991, σε ένα βιβλιαράκι μόλις 130 σελίδων που έτυχε διθυραμβικής κριτικής και έχει τον εύγλωττο τίτλο «Μιλένιουμ, οι κερδισμένοι και οι χαμένοι της ερχόμενης παγκόσμιας τάξης» χωρίζει τον παγκόσμιο πληθυσμό σε δύο κατηγορίες: Στους **νομάδες του πλούτου** και τους **νομάδες της φτώχειας**.

«Οι καταναλωτές-πολίτες από τις προνομιούχες περιοχές του πλανήτη είναι οι νομάδες του πλούτου» γράφει ο Ατταλί, *«μέτοχοι του πολιτικού και οικονομικού πνεύματος της ελεύθερης αγοράς και χυμούν ανά τον πλανήτη αναζητώντας* σίες επικοινωνίας και πλοήγησης να μετρούν την πίεση, το σάκχαρο, τη χοληστερίνη και να δίνουν ιατρικές οδηγίες στον χρήστη ώστε να θεραπεύεται από μόνος του.

Κατά τον Αταλί, ο σύγχρονος νομάς αναθεωρεί εκ βάθρων τις κοινωνικές και οικογενειακές σχέσεις αφού μπορει με τα νομαδικά του εργαλεία *«να γίνεται ο γλύπτης του εαυτού του»*. Αν θέλει να προκόψει δεν θα πρέπει να βασίζεται στον κοινωνικό περίγυρο, αλλά στην προσπάθεια του να μορφώνεται διαρκώς, να διατηρείται σε καλή σωματική φόρμα και να παραμένει ελκυστικός.

Η χρήση του όρου «νομάς» από τον Ατταλί δεν προέρχεται από κάποιο ακαδημαϊκό καπρίτσιο, ούτε από λόγια και ρομαντική διάθεση προς τον ομηρικό Οδυσσέα, που διψάει να γνωρίσει «ανθρώπων άστεα». Επισημαίνει ότι η ελληνική λέξη «νομάς» επιχειρεί να περιγράψει τη «διαίρεση, το κομμάτιασμα». Αργότερα προστέθηκαν ή προέκυψαν νέες έννοιες, όπως ο **νόμος** και η **τάξη**. Ο Αταλί απλώς κυριολεκτεί όταν τονίζει ότι ο νομάς δεν μπορεί να έχει εστία αλλά υποχρεούται να υποτάσσεται σε νόμους.

«Οι μεσαίοι νομάδες θα διαμένουν σε απρόσωπους χώρους όπως τα ξενοδοχεία που περιστοιχίζουν τα αεροδρόμια, ***μόνο όμως οι πλουσιότεροι νομάδες θα έχουν τα μέσα να γίνουν ιδιοκτήτες στις μεγάλες πόλεις*** *που θα είναι οι μαγνητικοί πόλοι από κάθε γωνιά του πλανήτη. Οχυρωμένες και επικίνδυνες, θα είναι οι καρδιές μπερδεμένων ηλεκτρονικών δικτύων και καλωδιακών ονείρων.»* Ακόμα και τα ναρκωτικά έχουν την θέση

ρίας «κατοίκησης» οπουδήποτε στον πλανήτη ή εμπειρία «κοινότητας» σε ιδιωτικά οργανωμένα, κλειστά συγκροτήματα κατοικιών. Σε μία κατά βάσιν αναγκαστικά νομαδική ζωή, η ιδιοκτησία είναι ένα συχνά *«δυσβάσταχτο βάρος με ελάχιστη λειτουργικότητα»*.

Ωστόσο, το πιο αρχέγονο κομμάτι της ανθρώπινης φύσης εμπεδώνεται στον τόπο, στην γεωγραφία. Η σχέση του ανθρώπου με τη γη είναι μια υπαρξιακή σχέση. Η ανάγκη των ανθρώπων να αποκτήσουν ρίζες με έναν τόπο, όπως και αν αυτή δημιουργήθηκε, οδήγησε στην υπεράσπιση του τόπου αυτού, συχνά μέχρι θανάτου, από τους εισβολείς. Η ιστορία του Ελλαδικού χώρου (και όχι μόνο φυσικά) είναι μια διαρκής τέτοια μάχη, ξεριζώματος από την μία, όλων εκείνων των κοινωνικών, πολιτισμικών, φυλετικών και γήινων δεσμών από αλλεπάλληλους κατακτητές και της λυσσασμέ-

Νομάδες του πλούτου και νομάδες της φτώχειας

(Τρεις διανοούμενοι εξηγούν πόσο κακό είναι το να μένετε στο δικό σας σπίτι στον τόπο που γεννηθήκατε)



4146/2013 πουλήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα σε Κινέ-ζο. Βάσει του νόμου αυτού ο αγοραστής έλαβε άδεια παραμονής, παρ' ότι πρόκειται για πολίτη εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως ανακοίνωσε η εταιρεία ακινήτων BuildUp, το συμβόλαιο υπογράφηκε στο πλαίσιο της αποκλειστικής συνεργασίας της ελληνικής εταιρείας με την κινέζικη CSDH με σκοπό την προώθηση ελληνικών ακινήτων στο κοινό της Κίνας.» Ο Αντώνης ο Τρομερός έχει κάνει θρησκεία του την προώθηση τέτοιου είδους συμφωνιών που επιτρέπουν σε ευυπόληπτους κινέζους μαφιόζους των Triads και Κολομβιανούς εισαγωγείς (ξέρετε τι...) να ξεπλένουν τα δολλάριά τους και από πάνω να κερδίζουν άδειες παραμονής και στασίδι στην τοπική ενορία.

Κατά τον Αταλί, ο σύγχρονος νομάς αναθεωρεί εκ βάθρων τις κοινωνικές και οικογενειακές σχέσεις αφού μπορει με τα νομαδικά του εργαλεία «*να γίνεται ο γλύπτης του εαυτού του*». Αν θέλει να προκόψει δεν θα πρέπει να βασίζεται στον κοινωνικό περίγυρο, αλλά στην προσπάθεια του να μορφώνεται διαρκώς, να διατηρείται σε καλή σωματική φόρμα και να παραμένει ελκυστικός.

Η χρήση του όρου «νομάς» από τον Ατταλί δεν προέρχε-

ζωή, η ιδιοκτησία είναι ένα συχνά «*δυσβάστακτο βάρος με ελάχιστη λειτουργικότητα*».

Ωστόσο, το πιο αρχέγονο κομμάτι της ανθρώπινης φύσης εμπεδώνεται στον τόπο, στην γεωγραφία. Η σχέση του ανθρώπου με τη γη είναι μια υπαρξιακή σχέση. Η ανάγκη των ανθρώπων να αποκτήσουν ρίζες με έναν τόπο, όπως και αν αυτή δημιουργήθηκε, οδήγησε στην υπεράσπιση του τόπου αυτού, συχνά μέχρι θανάτου, από τους εισβολείς. Η

Νομάδες του πλούτου και νομάδες της φτώχειας

(Τρεις διανοούμενοι εξηγούν πόσο κακό είναι το να μένετε στο δικό σας σπίτι στον τόπο που γεννηθήκατε)

Την ίδια χρονική στιγμή στην Αμυγδαλέζα το κράτος επιχειρούσε να καταστείλει τις ταραχές που ξέσπασαν στο κέντρο «κλειστής φιλοξενίας»(!) αλλοδαπών της Αμυγδαλέζας –ακόμα ένα προχώρημα των κατασταλτικών σχεδιασμών η επ αόριστον κράτηση ανθρώπων σε στρατόπεδα χωρίς να κατηγορουνται για κάτι, έστω για να τηρούνται κάποια προσχήματα–. Και την ίδια ώρα διοχετεύονταν στον τύπο στοχευμένες «διαρροές» για το πως θα γίνει η σαλαμοποίηση των ιδιοκτητών ακινήτων που πρόκειται να χάσουν τα σπίτια τους από τις τράπεζες «για να μην καταρρεύσουν», όπως είπε ο υστερικός Στουρνάρας. Και ποιός θέλει να καταρρεύσουν οι τράπεζες;

Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να συστήσουμε τον πρώτο καλεσμένο μας, τον λογοτέχνη, καθηγητή οικονομικών στην Ecole Polytechnique, μυστικοσύμβουλο του γάλλου προέδρου Φρανσουά Μιτεράν και διατελέσαντα διοικητή της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, τον αξιότιμο κύριο Ζακ Ατταλί. Μια από τις όχι και τόσο γνωστές πτυχές του είναι η αφανής αλλά σημαντική συμβολή του στο «όραμα» της Ενωμένης (σε ένα κράτος) Ευρώπης και στο «κοινό νόμισμα».

Ο Ζακ Ατταλί, το 1991, σε ένα βιβλιαράκι μόλις 130 σελίδων που έτυχε διθυραμβικής κριτικής και έχει τον εύγλωττο τίτλο «Μιλένιουμ, οι κερδισμένοι και οι χαμένοι της ερχόμενης παγκόσμιας τάξης» χωρίζει τον παγκόσμιο πληθυσμό σε δύο κατηγορίες: Στους **νομάδες του πλούτου** και τους **νομάδες της φτώχειας**.

«Οι καταναλωτές-πολίτες από τις προνομιούχες περιοχές του πλανήτη είναι οι νομάδες του πλούτου» γράφει ο Ατταλί, *«μέτοχοι του πολιτικού και οικονομικού πνεύματος της ελεύθερης αγοράς και γυρνούν ανά τον πλανήτη αναζητώντας τρόπο να περάσουν τον ελεύθερο χρόνο τους κυνηγώντας υλικά αγαθά, εμπειρίες, αισθήσεις και πληροφορίες, **λαχταρούν όμως την σιγουριά της εστίας και της κοινότητας**»* που, κατά τον Αταλί, αποτελούν αξίες που έχουν πια σβήσει.

Οι νομάδες του πλούτου έχουν όμως να αντιμετωπίσουν έναν κίνδυνο: Τα ορμητικά ποτάμια των νομάδων της φτώχειας που προέρχονται από την φτωχή περιφέρεια (η περιφέρεια αποτελεί κατά τον Αταλί την πηγή πλούτου για τα τέσσερα πέντε παγκόσμια οικονομικά κέντρα) και κατακλύ-

ται από κάποιο ακαδημαϊκό καπρίτσιο, ούτε από λόγια και ρομαντική διάθεση προς τον ομηρικό Οδυσσέα, που διψάει να γνωρίσει «ανθρώπων άστεα». Επισημαίνει ότι η ελληνική λέξη «νομάς» επιχειρεί να περιγράψει τη «διαίρεση, το κομμάτιασμα». Αργότερα προστέθηκαν ή προέκυψαν νέες έννοιες, όπως ο **νόμος** και η **τάξη**. Ο Αταλί απλώς κυριολεκτεί όταν τονίζει ότι ο νομάς δεν μπορεί να έχει εστία αλλά υποχρεούται να υποτάσσεται σε νόμους.



*«Οι μεσαίοι νομάδες θα διαμένουν σε απρόσωπους χώρους όπως τα ξενοδοχεία που περιστοιχίζουν τα αεροδρόμια, **μόνο όμως οι πλουσιότεροι νομάδες θα έχουν τα μέσα να γίνουν ιδιοκτήτες στις μεγάλες πόλεις** που θα είναι οι μαγνητικοί πόλοι από κάθε γωνιά του πλανήτη. Οχυρωμένες και επικίνδυνες, θα είναι οι καρδιές μπερδεμένων ηλεκτρονικών δικτύων και καλωδιακών ονείρων.»* Ακόμα και τα ναρκωτικά έχουν την θέση τους στη μυθολογία του Αταλί αφού αποτελούν «*τις νομαδικές ουσίες για τους χαμένους της χιλιετίας*» που «*μεταναστεύουν σε τόπους φανταστικούς αφού ο πραγματικός κόσμος δεν τους δίνει καμία ελπίδα*».

Η ακροτελεύτεια επιταγή του Ζακ Αταλί είναι μια αληθινή καντιανή κατηγορική προσταγή, διαπνέεται δε κατά το ήμισυ από το πνεύμα νεοφώτιστου προυντονικού αναρχικού και κατα το άλλο ήμισυ από το πνεύμα του μεσίτη.

«Οι άνθρωποι πρέπει να προστατευτούν από τους εαυτούς τους, να σταματήσουν να σκέφτονται ως οι ιδιοκτήτες

ιστορία του Ελλαδικού χώρου (και όχι μόνο φυσικά) είναι μια διαρκής τέτοια μάχη, ξεριζώματος από την μία, όλων εκείνων των κοινωνικών, πολιτισμικών, φυλετικών και γήινων δεσμών από αλλεπάλληλους κατακτητές και της λυσσασμένης αντίστασης του ελλαδικού πληθυσμού από την άλλη.

Αυτά ακριβώς δεν ανέχεται να ακούει ο τρίτος καλεσμένος μας, ο Στέλιος Ράμφος. Έχοντας διανύσει στο παρελθόν μια τεθλασμένη πορεία ανάμεσα στον καστοριαδισμό και την νεορθοδοξία, σήμερα έχει αναδειχτεί σε πρύτανη του φραγκολεβαντινισμού και όχι άδικα. Στο τελευταίο του βιβλίο, «*Timeout*», αφού περιγράφει ως ελκυστική την ιδέα της «*πιθανής συγκατοίκησης **ενοικιαστών** από διάφορα μέρη του κόσμου επί του (ελληνικού) εδάφους*», οικτίρει «τον Βαλκάνιο νεοέλληνα», που τόσο πολύ παραμένει προ-

ρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, τον αξιότιμο κύριο Ζακ Ατταλί. Μια από τις όχι και τόσο γνωστές πτυχές του είναι η αφανής αλλά σημαντική συμβολή του στο «όραμα» της Ενωμένης (σε ένα κράτος) Ευρώπης και στο «κοινό νόμισμα».

Ο Ζακ Ατταλί, το 1991, σε ένα βιβλιαράκι μόλις 130 σελίδων που έτυχε διθυραμβικής κριτικής και έχει τον εύγλωττο τίτλο «Μιλένιουμ, οι κερδισμένοι και οι χαμένοι της ερχόμενης παγκόσμιας τάξης» χωρίζει τον παγκόσμιο πληθυσμό σε δύο κατηγορίες: Στους **νομάδες του πλούτου** και τους **νομάδες της φτώχειας**.

«Οι καταναλωτές-πολίτες από τις προνομιούχες περιοχές του πλανήτη είναι οι νομάδες του πλούτου» γράφει ο Ατταλί, *«μέτοχοι του πολιτικού και οικονομικού πνεύματος της ελεύθερης αγοράς και γυρνούν ανά τον πλανήτη αναζητώντας τρόπο να περάσουν τον ελεύθερο χρόνο τους κυνηγώντας υλικά αγαθά, εμπειρίες, αισθήσεις και πληροφορίες,* ***λαχταρούν όμως την σιγουριά της εστίας και της κοινότητας***» που, κατά τον Αταλί, αποτελούν αξίες που έχουν πια σβήσει.

Οι νομάδες του πλούτου έχουν όμως να αντιμετωπίσουν έναν κίνδυνο: Τα ορμητικά ποτάμια των νομάδων της φτώχειας που προέρχονται από την φτωχή περιφέρεια (η περιφέρεια αποτελεί κατά τον Αταλί την πηγή πλούτου για τα τέσσερα-πέντε παγκόσμια οικονομικά κέντρα) και κατακλύζουν τις πλούσιες μητροπόλεις αναζητώντας τροφή και καταφύγιο.

«Τα όνειρά τους θα παίρνουν φωτιά από τα πανταχού παρόντα και δελεαστικά είδωλα του καταναλωτισμού. Ευελπιστώντας να μεταναστεύσουν από τον αργό κόσμο στον γρήγορο κόσμο όπως θα έλεγε και ο Alvin Toffler, θα ζουν τη ζωή ενός ***ζωντανού-νεκρού***.» Κάποιοι, όμως, από αυτούς τους νομάδες ίσως να αναζητήσουν την ελπίδα στον φονταμενταλισμό (επιστροφή στο αρχέτυπο) ακολουθώντας δρόμους μακριά από τη νεωτερικότητα και αποτελώντας *«έναν δυναμικό κίνδυνο νέας τρομοκρατίας που μπορεί ξαφνικά να διαρρήξει το ευάλωτο υλικό των περίπλοκων συστημάτων»*.

Ο Αταλί επιχειρεί έναν παραλληλισμό ανάμεσα στα εργαλεία των νομάδων της νεολιθικής εποχής με τα σύγχρονα «γκάτζετς», τα «νομαδικά εργαλεία» του πλούσιου πλάνητα, που μπορεί να τα αποκτήσει και του φτωχού πλάνητα, που ονειρεύεται κάποια μέρα να τα αποκτήσει. Συσκευές όπως το κινητό τηλέφωνο ή ο φορητός Η/Υ που διαρκώς μικραίνουν σε όγκο αλλά αυξάνουν τις δυνατότητές τους, «παρακάμπτουν εθνικά σύνορα, γραφειοκρατίες που η κατοχή τους και μόνη επιτρέπει στον χρήστη», κατά την άποψη του Αταλί, «έναν ασύλληπτο βαθμό αυτονομίας, γνώσης και δύναμης». Ρισκάρει ακόμα να προβλέψει ότι το μέλλον της παγκόσμιας οικονομίας θα εξαρτηθεί από την τελειοποίηση και την πολλαπλή λειτουργικότητα αυτών των «νομαδικών συσκευών», που θα μπορούσαν εκτός από υπηρεχει εστία αλλά υποχρεούται να υποτάσσεται σε νόμους.



«Οι μεσαίοι νομάδες θα διαμένουν σε απρόσωπους χώρους όπως τα ξενοδοχεία που περιστοιχίζουν τα αεροδρόμια, ***μόνο όμως οι πλουσιότεροι νομάδες θα έχουν τα μέσα να γίνουν ιδιοκτήτες στις μεγάλες πόλεις*** *που θα είναι οι μαγνητικοί πόλοι από κάθε γωνιά του πλανήτη. Οχυρωμένες και επικίνδυνες, θα είναι οι καρδιές μπερδεμένων ηλεκτρονικών δικτύων και καλωδιακών ονείρων.»* Ακόμα και τα ναρκωτικά έχουν την θέση τους στη μυθολογία του Αταλί αφού αποτελούν *«τις νομαδικές ουσίες για τους χαμένους της χιλιετίας»* που *«μεταναστεύουν σε τόπους φανταστικούς αφού ο πραγματικός κόσμος δεν τους δίνει καμία ελπίδα»*.

Η ακροτελεύτεια επιταγή του Ζακ Αταλί είναι μια αληθινή καντιανή κατηγορική προσταγή, διαπνέεται δε κατά το ήμισυ από το πνεύμα νεοφώτιστου προυντονικού αναρχικού και κατα το άλλο ήμισυ από το πνεύμα του μεσίτη.

«Οι άνθρωποι πρέπει να προστατευτούν από τους εαυτούς τους, να σταματήσουν να σκέφτονται ως οι ιδιοκτήτες του κόσμου και των ειδών του και να αναγνωρίσουν επιτέλους ότι ο ***άνθρωπος είναι μόνο ένας ενοικιαστής***».

Βεβαίως, ο Αταλί δεν απαντά στο βασανιστικό υπαρξιακό ερώτημα: Τί γίνεται με την αρχέγονη ανάγκη του ανθρώπου για κοινότητα και οικογενειακή εστία;

Ο Τζέρεμι Ρίφκιν, ένας σημαντικός θεωρητικός των παγκόσμιων οικονομικών τάσεων, στο βιβλίο του *«Η νέα εποχή της πρόσβασης»*, δίνει την απάντηση: Η αρχέγονη αυτή ανάγκη μπορεί να αναχθεί σε εμπειρία που μπορείτε να την αγοράσετε μέσα στο σύγχρονο πλαίσιο όπου *«ολόκληρη η ζωή είναι μια επί πληρωμή εμπειρία»*. Ο Ρίφκιν, εύστοχα, διαπιστώνει ότι ο συχνά *«άκαμπτος»* και *«περιοριστικός»* κόσμος της ιδιοκτησίας, δίνει βαθμιαία, σχεδόν ανεπαίσθητα τη θέση του στον *«ευέλικτο κόσμο της πρόσβασης»*. Πρόσβαση σε υπηρεσίες, και δίκτυα εταιρικά, καταναλωτικά, κοινωνικά, ψυχαγωγικά. Επισημαίνει ότι πολλές πολυεθνικές-κολοσσοί της μεταβιομηχανικής εποχής, όπως η Amazon, έχουν ελάχιστα περιουσιακά στοιχεία αλλά αντλούν τη δύναμη και τα κέρδη τους απο τα πανίσχυρα πλην άυλα δίκτυα προμηθευτών-πελατών. Κατά τον Ρίφκιν, η ιδιοκτησία κινητών και ακίνητων αξιών είναι μια παλαιομοδίτικη συνήθεια. *«Αντί να αγοράσετε χαλιά ή κλιματιστικό για το σπίτι σας μπορείτε να αναζητήσετε υπηρεσίες χαλιού ή ψυχρού αέρα, αγοράζοντας το αντίστοιχο χρονομερίδιο»*. Με τον ίδιο τρόπο αντί να αγοράζετε κατοικία μπορείτε να αγοράσετε, ανάλογα με τα οικονομικά σας ή χρονομερίδιο εμπειιστορία του Ελλαδικού χώρου (και όχι μόνο φυσικά) είναι μια διαρκής τέτοια μάχη, ξεριζώματος από την μία, όλων εκείνων των κοινωνικών, πολιτισμικών, φυλετικών και γήινων δεσμών από αλλεπάλληλους κατακτητές και της λυσσασμένης αντίστασης του ελλαδικού πληθυσμού από την άλλη.

Αυτά ακριβώς δεν ανέχεται να ακούει ο τρίτος καλεσμένος μας, ο Στέλιος Ράμφος. Έχοντας διανύσει στο παρελθόν μια τεθλασμένη πορεία ανάμεσα στον καστοριαδισμό και την νεορθοδοξία, σήμερα έχει αναδειχτεί σε πρύτανη του φραγκολεβαντινισμού και όχι άδικα. Στο τελευταίο του βιβλίο, *«Timeout»*, αφού περιγράφει ως ελκυστική την ιδέα της *«πιθανής συγκατοίκησης* ***ενοικιαστών*** *από διάφορα μέρη του κόσμου επί του (ελληνικού) εδάφους»*, οικτίρει «τον Βαλκάνιο νεοέλληνα», που τόσο πολύ παραμένει προσκολλημένος στη γη του και στο σπίτι του όντας δέσμιος προνεωτερικών αντιλήψεων. «Ενώ ο Ευρωπαίος», κραυγάζει ο Ράμφος, «ενοικιάζει το σπίτι του»!. Αναρωτιέται με μεγάλη απορία: *«Από πού αντλεί για τον Ρωμηό το ακίνητο τη μαγνητική του δύναμη; Πρωτίστως θα έλεγα από τον συμβολισμό της οικογένειας. Τόπος οικογένειας είναι η συνεκτική της στέγη [...] Αντίθετα ο μέσος Ευρωπαίος και ειδικότερα του Βορρά δεν αγοράζει κατοικία αλλά κυρίως νοικιάζει δηλαδή εντάσσει τον χώρο του στο χρόνο»*.

Η κατάσταση είναι δραματική για τον Ράμφο, που πιάνει με αγωνία το λαιμό του, γιατί νιώθει να πνίγεται:

«Ο χρόνος μας είναι, όπως και ο τόπος μας, κλειστός. Ζούμε σε μια κοινωνία η οποία δέχεται σαν σταθερή αξία και αλήθεια την οικογένεια και σαν ασφαλή εστία την κατοικία. Κρατούμε το σπίτι παστρικό και το φροντίζουμε όσο γίνεται, αδιαφορούμε ωστόσο για τον δημόσιο χώρο, τη λειτουργικότητα με την καθαριότητα και την αισθητική του. Δεν πρέπει να είναι τυχαία η τάση να τρέπουμε αέναα τον χρόνο μας σε χώρο».

Μην ανησυχείτε, όμως, για τον Στέλιο Ράμφο και το βασανιστικό κλειστοφοβικό του σύνδρομο. Όταν δεν ταξιδεύει στο εξωτερικό για να δώσει τα φώτα του σε κάποιο TEDx, διαμένει τον περισσότερο καιρό σε **ιδιόκτητη**(!) βίλλα μέσα σε μια ωραιότατη φάρμα κάπου στην Πεντέλη...

Χ.Λ.

Μια πολεμική ιαχή

Γράφω σήμερα εν μέσω πρωτοφανών καιρών. Ενώ μιλάμε, τα δεσμά που μας καταπίεζαν στα τελευταία 10.000-12.000 χρόνια κλυδωνίζονται και πάνε να σπάσουν. Η υπάρχουσα τάξη πραγμάτων καταρρέει. Για τόσο πολύ καιρό μάς αποστέρησαν την αξιοπρέπειά μας, μας στέρησαν την ανθρωπιά μας, έκλεψαν τις γνώσεις μας για το πώς ακόμη και να είμαστε άνθρωποι. Το φράγμα κάνει ρωγμές, οι τοίχοι της φυλακής έχουν αρχίσει να τρέμουν. Εμείς, ως άνθρωποι, έχουμε γίνει ένα εξημερωμένο είδος, αλλά ακόμη και το πιο υπάκουο κατοικίδιο σκυλί θα αντιδράσει, όταν το ξυλοφορτώσουν και το τιμωρήσουν για αρκετό καιρό.

Σε όλη τη Γη, βλέπουμε παραδείγματα ανθρώπων και φύσης να επαναστατούν. Μεταξύ της αύξησης των «φυσικών καταστροφών» (πολλές, αν όχι οι περισσότερες εκ των οποίων είναι αποτέλεσμα της Μητέρας Γης μας, που αναζητά να αποκατασταθεί η ισορροπία, σαν αντίβαρο στις καταστροφικές δραστηριότητες) και των πολιτικών εξεγέρσεων, πληθαίνουν οι αποδείξεις ότι η υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ο Λεβιάθαν πολιτισμός ζει την επιθανάτια αγωνία. Υπάρχει ένα διάχυτο σκότος που μας έχει όλους κυριεύσει αυτές τις ημέρες. Πολλοί από εμάς αντιδρούν με διαφορετικό τρόπο, κάποιοι σαν οικόσιτο είδος. Οι διαδηλώσεις, οι δολιοφθορές, οι κυβερνοεπιθέσεις, οι καταλήψεις, όλα αυτά είναι αποτελέσματα ενός λαού που έχει βαρεθεί, ενός λαού που δεν αναζητά τίποτα περισσότερο από το να είναι σε θέση να ζήσει σαν άνθρωπος.

Αν κοιτάξουμε γύρω μας, βλέπουμε μόνο την πλασματική ύπαρξη, που έχουμε δημιουργήσει για τους εαυτούς μας. «Η φύση» ή «το περιβάλλον», τα ο-



με μόνο ασφαλείς, μη προκλητικές ερωτήσεις, μαθαίνουμε ότι τα πράγματα που αγαπάμε, τα δώρα μας, τα ταλέντα μας, είναι καλύτερο να χρησιμοποιηθούν από έναν εργοδότη, ή για να κάνουμε εμείς τον εργοδότη άλλων. Όταν τελειώσουμε το σχολείο, είμαστε το εργατικό δυναμικό, όπου οφείλει να κάτσει, να σκάσει και να κάνει ό, τι του λένε. Μερικοί από μας πάνε στο στρατό, όπου μας λένε να παραταχτούμε σε μικρές σειρές, να σκάσουμε και να σκοτώσουμε, να κατακτήσουμε, να κακοποιήσουμε όποιον μας λένε. Στη συνέχεια, όταν όλο αυτό τελειώσει, μας τοποθετούν σε ένα κουτί, και για μιαν ακόμη φορά, μας τοποθετούν σε μικρές σειρές με μόνο μια ταφόπλακα για να δείχνει στον κόσμο ότι ένας ακόμη μικρός κηφήνας ήταν κάποτε εδώ. Είναι αυτός ο κόσμος στον οποίον θέλουμε να ζούμε; Είναι αυτές οι ζωές που θέλουμε να ζήσουμε; Είναι αυτό πραγματικά ό,τι είμαστε;

Ανεξάρτητα από την πολιτική άποψη, το φύλο, την τάξη, τη φυλή ή την εθνικότητα ενός ατόμου, όλοι μας έχουμε αρκετά πράγματα κοινά. Μεταξύ αυτών των πραγμάτων είναι το γεγονός ότι όλοι χρειαζόμαστε θρεπτικά τρόφιμα για να φάμε, καθαρό νερό για να πιούμε και αμόλυντο αέρα για να αναπνεύσουμε. Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ζούμε σε υγιείς κοινότητες όπου θα μπορούμε να ζούμε με τρόπο που να ωφελεί εμάς τους ίδιους, αλλά και τους γύρω μας, τόσο τους ανθρώπους, όσο και τους μη-ανθρώπους. Αυτό δεν μπορούμε να το επιτύχουμε μέσω του ενός ή του άλλου πολιτικού σχηματισμού, οργάνωσης, κόμματος, προγράμματος ή πλατφόρμας.

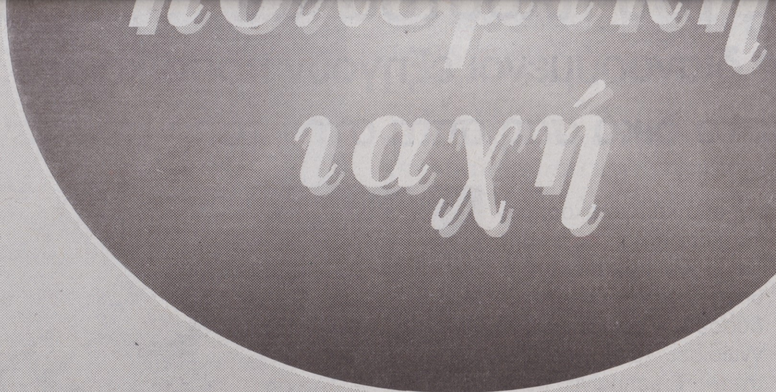
Σε πολλούς από εμάς, ιδιαίτερα σε όσους ζούμε στις Ηνωμένες Πολιτείες, μας έχουν πει ότι υπάρχουν εύκολες α-

φράγμα κάνει ρωγμές, οι τοίχοι της φυλακής έχουν αρχίσει να τρέμουν. Εμείς, ως άνθρωποι, έχουμε γίνει ένα εξημερωμένο είδος, αλλά ακόμη και το πιο υπάκουο κατοικίδιο σκυλί θα αντιδράσει, όταν το ξυλοφορτώσουν και το τιμωρήσουν για αρκετό καιρό.

Σε όλη τη Γη, βλέπουμε παραδείγματα ανθρώπων και φύσης να επαναστατούν. Μεταξύ της αύξησης των «φυσικών καταστροφών» (πολλές, αν όχι οι περισσότερες εκ των οποίων είναι αποτέλεσμα της Μητέρας Γης μας, που αναζητά να αποκατασταθεί η ισορροπία, σαν αντίβαρο στις καταστροφικές δραστηριότητες) και των πολιτικών εξεγέρσεων, πληθαίνουν οι αποδείξεις ότι η υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ο Λεβιάθαν πολιτισμός ζει την επιθανάτια αγωνία. Υπάρχει ένα διάχυτο σκότος που μας έχει όλους κυριεύσει αυτές τις ημέρες. Πολλοί από εμάς αντιδρούν με διαφορετικό τρόπο, κάποιοι σαν οικόσιτο είδος. Οι διαδηλώσεις, οι δολιοφθορές, οι κυβερνοεπιθέσεις, οι καταλήψεις, όλα αυτά είναι αποτελέσματα ενός λαού που έχει βαρεθεί, ενός λαού που δεν αναζητά τίποτα περισσότερο από το να είναι σε θέση να ζήσει σαν άνθρωπος.

Αν κοιτάξουμε γύρω μας, βλέπουμε μόνο την πλασματική ύπαρξη, που έχουμε δημιουργήσει για τους εαυτούς μας. «Η φύση» ή «το περιβάλλον», τα ονόματα που έχουμε δώσει στο σπίτι μας για να το κάνουν να φαίνεται σαν κάτι ξέχωρο από τον εαυτό μας, έχει υποβιβαστεί σε πάρκα, εθνικούς κήπους, εθνικούς δρυμούς και προστατευόμενες περιοχές. Έχουμε δημιουργήσει ένα συνθετικό περιβάλλον από σκυρόδεμα, πλαστικό, χάλυβα και κοινωνική δικτύωση. Όπου υπήρχαν κάποτε δάση, έρημοι, ζούγκλες και λιβάδια, σήμερα υπάρχουν εμπορικά κέντρα, εργοστάσια, γήπεδα, κεραίες κινητής τηλεφωνίας, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων και βιομηχανικές μονάδες παραγωγής τροφής.

Στην προσπάθειά μας να ελέγξουμε όλα αυτά με τα οποία ερχόμαστε σε επαφή, να κωδικοποιήσουμε, να ομογ...





βοι διεύθυναν την φυτεία, αν οι κατάδικοι διοικούσαν το στρατόπεδο συγκέντρωσης, αυτό θα έλυνε όλα τα προβλήματά μας. Αλλά, λέει, δεν θα πρέπει ποτέ να αμφισβητήσουμε την ύπαρξη τους ή να ζητήσουμε την καταστροφή της φυλακής, της φυτείας ή του στρατοπέδου συγκέντρωσης, διότι χωρίς αυτά θα πεθαίναμε σίγουρα. Και έτσι μένουμε στις φυλακές μας, στις φυτείες μας, στα στρατ...

στειρωμένο περιβάλλον, μας τοποθετούν σε μικρές σειρές σε ένα βρεφοκομείο, μας πηγαίνουν στο σπίτι σε ένα οίκημα κατασκευασμένο από μη-φυσικά υλικά, που περιβάλλεται από πλαστικό, επεξεργασμένο ξύλο, τσιμέντο και επιπλέον πλαστικό. Το φαγητό μας καλλιεργείται σε σειρές, ψεκάζεται με χημικά, είναι γενετικά τροποποιημένο και γεμάτο συντηρητικά και άλλες χημικές ουσίες, υπαί...

σκοτώσουμε, να κατακτήσουμε, να κακοποιήσουμε όποιον μας λένε. Στη συνέχεια, όταν όλο αυτό τελειώσει, μας τοποθετούν σε ένα κουτί, και για μιαν ακόμη φορά, μας τοποθετούν σε μικρές σειρές με μόνο μια ταφόπλακα για να δείχνει στον κόσμο ότι ένας ακόμη μικρός κηφήνας ήταν κάποτε εδώ. Είναι αυτός ο κόσμος στον οποίον θέλουμε να ζούμε; Είναι αυτές οι ζωές που θέλουμε να ζήσουμε; Είναι αυτό πραγματικά ό,τι είμαστε;

Ανεξάρτητα από την πολιτική άποψη, το φύλο, την τάξη, τη φυλή ή την εθνικότητα ενός ατόμου, όλοι μας έχουμε αρκετά πράγματα κοινά. Μεταξύ αυτών των πραγμάτων είναι το γεγονός ότι όλοι χρειαζόμαστε θρεπτικά τρόφιμα για να φάμε, καθαρό νερό για να πιούμε και αμόλυντο αέρα για να αναπνεύσουμε. Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ζούμε σε υγιείς κοινότητες όπου θα μπορούμε να ζούμε με τρόπο που να ωφελεί εμάς τους ίδιους, αλλά και τους γύρω μας, τόσο τους ανθρώπους, όσο και τους μη-ανθρώπους. Αυτό δεν μπορούμε να το επιτύχουμε μέσω του ενός ή του άλλου πολιτικού σχηματισμού, οργάνωσης, κόμματος, προγράμματος ή πλατφόρμας.

Σε πολλούς από εμάς, ιδιαίτερα σε όσους ζούμε στις Ηνωμένες Πολιτείες, μας έχουν πει ότι υπάρχουν εύκολες απαντήσεις για τα πάντα, ότι δεν πρέπει να ματώσει, να ιδρώσει και να προσπαθήσει κανείς για να πετύχει αυτό που θέλει ή έχει ανάγκη, αλλά ότι κάποια εξωτερική οντότητα θα το παρέχει σε μας. Μας δίδαξαν ότι αν πιέσουμε την κυβέρνησή μας αρκετά, αν εμείς απλά «ψηφίσουμε με τα δολάριά μας» και αγοράσουμε τα κατάλληλα προϊόντα, εάν οι διαμαρτυρίες μας είναι αρκετά ήσυχες, αν έχουμε αρκετά άτομα στις πορείες μας, αν αφήσουμε το σύστημα να δουλέψει, αν εμείς κάνουμε ό,τι μας λένε και ακολουθήσουμε τους κανόνες, τότε όλα θα πάνε καλά. Μας λένε ότι αν θέλουμε να αλλάξουμε τα πράγματα, να οικοδομήσουμε οργανώσεις, συνδικάτα, κόμματα, κινήματα κλπ. Ο...

ημέρες. Πολλοί από εμάς αντιδρούν με διαφορετικό τρόπο, κάποιοι σαν οικόσιτο είδος. Οι διαδηλώσεις, οι δολιοφθορές, οι κυβερνοεπιθέσεις, οι καταλήψεις, όλα αυτά είναι αποτελέσματα ενός λαού που έχει βαρεθεί, ενός λαού που δεν αναζητά τίποτα περισσότερο από το να είναι σε θέση να ζήσει σαν άνθρωπος.



Αν κοιτάξουμε γύρω μας, βλέπουμε μόνο την πλασματική ύπαρξη, που έχουμε δημιουργήσει για τους εαυτούς μας. «Η φύση» ή «το περιβάλλον», τα ονόματα που έχουμε δώσει στο σπίτι μας για να το κάνουν να φαίνεται σαν κάτι ξέχωρο από τον εαυτό μας, έχει υποβιβαστεί σε πάρκα, εθνικούς κήπους, εθνικούς δρυμούς και προστατευόμενες περιοχές. Έχουμε δημιουργήσει ένα συνθετικό περιβάλλον από σκυρόδεμα, πλαστικό, χάλυβα και κοινωνική δικτύωση. Όπου υπήρχαν κάποτε δάση, έρημοι, ζούγκλες και λιβάδια, σήμερα υπάρχουν εμπορικά κέντρα, εργοστάσια, γήπεδα, κεραίες κινητής τηλεφωνίας, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων και βιομηχανικές μονάδες παραγωγής τροφής.

Στην προσπάθειά μας να ελέγξουμε όλα αυτά με τα οποία ερχόμαστε σε επαφή, να κωδικοποιήσουμε, να ομογενοποιήσουμε και να κάνουμε ομοιόμορφο, μέσω της μετατροπής σε αλλοτριωμένο οικόσιτο ο,τιδήποτε βρίσκεται γύρω μας, έχουμε ταυτόχρονα μετατρέψει τον εαυτό μας σε αλλοτριωμένο οικόσιτο. Έχουμε κατασκευάσει τη φυλακή, στην οποία είμαστε πλέον κρατούμενοι. Έχουμε χτίσει την φυτεία στην οποία είμαστε σκλάβοι. Έχουμε σχεδιάσει και ολοκληρώσει την κατασκευή των στρατοπέδων συγκέντρωσης της δικής μας γενοκτονίας.

Η Αριστερά μάς λέει ότι αν οι κρατούμενοι όριζαν τη φυλακή, αν οι σκλάβοι διεύθυναν την φυτεία, αν οι κατάδικοι διοικούσαν το στρατόπεδο συγκέντρωσης, αυτό θα έλυνε όλα τα προβλήματά μας. Αλλά, λέει, δεν θα πρέπει ποτέ να αμφισβητήσουμε την ύπαρξη τους ή να ζητήσουμε την καταστροφή της φυλακής, της φυτείας ή του στρατοπέδου συγκέντρωσης, διότι χωρίς αυτά θα πεθαίναμε σίγουρα. Και έτσι μένουμε στις φυλακές μας, στις φυτείες μας, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μας. Από την αυγή του πολιτισμού, έχουν πει στον εκπολιτισμένο άνθρωπο ότι η ζωή έξω από τη φυλακή, τη φυτεία, το στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι σκληρή, βάναυση, επικίνδυνη και τρομακτική, ότι μόνο εντός των τειχών μπορούμε να βρούμε ασφάλεια. Όμως, πού είναι η ασφάλεια σε έναν τρόπο ζωής που βασίζεται στην λήψη περισσότερων, πολύ περισσότερων πραγμάτων από ό,τι επιστρέφει; Πού είναι η ασφάλεια σε μια αποστολή αυτοκτονίας;

Γεννιόμαστε σε ένα ασφαλές, αποστειρωμένο περιβάλλον, μας τοποθετούν σε μικρές σειρές σε ένα βρεφοκομείο, μας πηγαίνουν στο σπίτι σε ένα οίκημα κατασκευασμένο από μη-φυσικά υλικά, που περιβάλλεται από πλαστικό, επεξεργασμένο ξύλο, τσιμέντο και επιπλέον πλαστικό. Το φαγητό μας καλλιεργείται σε σειρές, ψεκάζεται με χημικά, είναι γενετικά τροποποιημένο και γεμάτο συντηρητικά και άλλες χημικές ουσίες, μπαίνει σε βάζα με άλμη, συσκευάζεται, διατηρείται σε ψυγεία, και αποθηκεύεται σε μικρές σειρές σε ράφια παντοπωλείων. Μας στέλνουν στο σχολείο για να μας στραγγαλίσουν τη φαντασία, να μας κλέψουν την παιδική ηλικία, καθώς ξοδεύουμε οκτώ ώρες την ημέρα για δώδεκα χρόνια αναμασώντας δεδομένα, η ζωή μας και οι εμπειρίες μας ομογενοποιούνται, κατασκευάζονται και παράγονται για μας. «Σηκώστε το χέρι σας για να μιλήσετε.» «Κάντε ό,τι σας λένε.» «Καθίστε κάτω.» «Βγάλτε το σκασμό.». Μαθαίνουμε να ρωτά-

σουμε. Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ζούμε σε υγιείς κοινότητες όπου θα μπορούμε να ζούμε με τρόπο που να ωφελεί εμάς τους ίδιους, αλλά και τους γύρω μας, τόσο τους ανθρώπους, όσο και τους μη-ανθρώπους. Αυτό δεν μπορούμε να το επιτύχουμε μέσω του ενός ή του άλλου πολιτικού σχηματισμού, οργάνωσης, κόμματος, προγράμματος ή πλατφόρμας.

Σε πολλούς από εμάς, ιδιαίτερα σε όσους ζούμε στις Ηνωμένες Πολιτείες, μας έχουν πει ότι υπάρχουν εύκολες απαντήσεις για τα πάντα, ότι δεν πρέπει να ματώσει, να ιδρώσει και να προσπαθήσει κανείς για να πετύχει αυτό που θέλει ή έχει ανάγκη, αλλά ότι κάποια εξωτερική οντότητα θα το παρέχει σε μας. Μας δίδαξαν ότι αν πιέσουμε την κυβέρνησή μας αρκετά, αν εμείς απλά «ψηφίσουμε με τα δολάριά μας» και αγοράσουμε τα κατάλληλα προϊόντα, εάν οι διαμαρτυρίες μας είναι αρκετά ήσυχες, αν έχουμε αρκετά άτομα στις πορείες μας, αν αφήσουμε το σύστημα να δουλέψει, αν εμείς κάνουμε ό,τι μας λένε και ακολουθήσουμε τους κανόνες, τότε όλα θα πάνε καλά. Μας λένε ότι αν θέλουμε να αλλάξουμε τα πράγματα, να οικοδομήσουμε οργανώσεις, συνδικάτα, κόμματα, κινήματα, κλπ. Ωστόσο, οι εν λόγω θεσμοί είναι απλώς μια αλλαγή στις λεπτομέρειες της υπάρχουσας τάξης και δεν κάνουν τίποτα για να χτυπήσουν στη ρίζα των προκλήσεων που αντιμετωπίζουμε.

Ωστόσο, ένα σύστημα που βασίζεται σε μια πορεία απεριόριστης ανάπτυξης σε έναν πλανήτη που έχει συγκεκριμένα αποθέματα, μιας ανάπτυξης με ολοένα αυξανόμενη πολυπλοκότητα, καταλήγει αναγκαστικά σε μια κατάρρευση του συστήματος. Αυτό, όπως μας είπαν, είναι κάτι που πρέπει να αγνοούμε. Το κέρας της Αμάλθειας είναι



πραγματικά ατελείωτο. Υπάρχουν ατελείωτοι «πόροι» για να εξαχθούν, να κατασκευαστούν και παραχθούν. Παρά την ουτοπική φαντασία, κάθε μέρα μαθαίνουμε ότι η οικολογική καταστροφή είναι «χειρότερη από ό,τι ο καθένας νόμιζε». Μας λένε ότι τα προβλήματα που επέφερε η πολιτική μπορούν να λυθούν με περισσότερη πολιτική, ότι τα προβλήματα που επέφερε η οικονομία, μπορεί να λυθούν με περισσότερη οικονομία, ότι τα προβλήματα που επέφερε η εξημέρωση, μπορούν να λυθούν με περισ-

να εισάγουμε νέους τρόπους ύπαρξης, νέους τρόπους ζωής, δεν υπάρχει παράκαμψη για να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει ιδεολογία που μπορούμε να χαράξουμε, δεν υπάρχει σχέδιο που μπορούμε να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει κανένα κόμμα στο οποίο να ενταχθούμε, δεν υπάρχει καμία

ντυπο. Δεν θέλω η εθνικότητα μου να χρησιμοποιηθεί ως όπλο. Δεν θέλω το νερό μου να προέρχεται από ένα μπουκάλι ή να βγαίνει από μια βρύση. Δεν θέλω η κατανόησή μου για τον κόσμο να έρθει από αυτό που λέει κάποιος που βρίσκεται μέσα σε ένα κουτί ή που φορά μια μπλούζα εργαστηρίου. Δεν θέλω να κάνω ό,τι μου έχουν πει. Δεν θέλω να ζήσω με έναν τρόπο, που σκοτώνει τα πάντα γύρω μου. Δεν θέλω να σκουπίζω τον κώλο μου με το τροπικό δάσος. Δεν θέλω να ζω ανάμεσα σε εκείνο, που παράγεται για να καταναλωθεί. Θέλω να σας αγκαλιάσω. Θέλω να μπορούμε να αγαπιόμαστε χωρίς φόβο, επιφυλάξεις, ή προσποίηση. Θέλω να τρώω τα τρόφιμα απ' ευθείας από τη γη και να κάνω πράγματα με την καρδιά μου. Θέλω να ζήσω και να γελάσω και να κλάψω και να αγαπήσω μέσα σε μια κοινότητα με τον τρόπο που οι πρόγονοί μας το έκαναν για εκατομμύρια χρόνια. Θέλω να είσαι εκεί μαζί μου. Θέλω να σταματήσουμε να καταστρέφουμε τα πάντα. Σε χρειάζομαι. Με χρειάζεσαι. Δεν χρειαζόμαστε καμία από τις υπόλοιπες αυτές μαλακίες, που κατασκευάζουμε, και παράγουμε, και πετάμε στα σκουπίδια. Κάτω από το σκυρόδεμα, και το αλκοόλ, και αυτά που τσιτώνουν ή σπιντάρουν, τα χαλαρωτικά και τα αντικαταθλιπτικά χάπια, κάτω από τις τάσεις της μόδας, και τα κοινωνικά δίκτυα και τα κινητά τηλέφωνα, και τις τηλεοπτικές εκπομπές, και τους ρόλους των δύο φύλων, και τα φώτα του δρόμου, και τα βενζινάδικα, βαθιά μέσα σε αυτό το κλουβί που αποκαλούμε πολιτισμό, είστε ακόμα άγριοι. Είμαι ακόμα άγριος. Μέσα μου χτυπάει η καρδιά του άγριου ζώου που είμαι. Είμαι σάρκα και οστά, αίμα και πνεύμα, γη και φως. Θέλω να είμαι ένα μέρος της γης στην οποία ζω, να πίνω από καθαρά ποτάμια και να αναπνέω καθαρό αέρα. Δεν θέλω να είμαι ένα γρανάζι σε μια μηχανή. Θέλω να διαλύσω τη μηχανή. Είμαι ένας άνθρωπος και θέλω να ζήσω ως τέτοιος. Ως εκ τούτου, ο πολιτισμός είναι εχθρός μου και αυτή είναι η πολεμική ιαχή μου. Αν είναι και δική σας, τότε ας πάμε να δημιουργήσουμε τον κόσμο μέσα στον οποίον θέλουμε να ζήσουμε.

Έως ότου η Γη

να γίνει και πάλι Άγρια

Bobby Whittenberg - James

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και



πραγματικά ατελείωτο. Υπάρχουν ατελείωτοι «πόροι» για να εξαχθούν, να κατασκευαστούν και παραχθούν. Παρά την ουτοπική φαντασία, κάθε μέρα μαθαίνουμε ότι η οικολογική καταστροφή είναι «χειρότερη από ό,τι ο καθένας νόμιζε». Μας λένε ότι τα προβλήματα που επέφερε η πολιτική μπορούν να λυθούν με περισσότερη πολιτική, ότι τα προβλήματα που επέφερε η οικονομία, μπορεί να λυθούν με περισσότερη οικονομία, ότι τα προβλήματα που επέφερε η εξημέρωση, μπορούν να λυθούν με περισσότερη εξημέρωση, ότι τα προβλήματα που επέφερε η τεχνολογία μπορεί να λυθούν με περισσότερη τεχνολογία. Μας ταΐζουν με το ζόρι τον μύθο ότι η ανθρώπινη εμπειρία είναι γραμμική αρχίζοντας με μια πρωτόγονη ύπαρξη και οδεύει σε κάτι που μοιάζει με το Star Trek ή τους Jetsons και ότι δεν έχουμε κανέναν έλεγχο πάνω σε αυτό, που συνήθως αναφέρεται ως βήμα προόδου, ότι απλώς ζούμε την εμπειρία της πορείας αυτής και πως το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να συνεχίσουμε αυτή την καταστροφή με τον ασφαλέστερο δυνατό τρόπο.

Ψάχνοντας, όπως θα ήταν εύλογο σε αυτές τις δομές, όμως, δεν βρίσκουμε σωτήρα. Έχουμε ξεπουλήσει την ελευθερία μας, την ανθρωπιά μας, την επαφή μας με τον κόσμο γύρω μας, έχουμε ανταλλάξει τα πνεύματα μας, την ψυχή μας με: βιντεοπαιχνίδια, Starbucks, McDonald's, καύσιμα, κινητά τηλέφωνα, καθώς και με το Facebook. Δεν υπάρχει κανείς εκτός από εμάς, που μπορεί να μας σώσει από αυτό. Ο καπιταλισμός δεν θα μας σώσει. Ο φασισμός δεν θα μας σώσει. Ο σοσιαλισμός δεν θα μας σώσει. Η σοσιαλδημοκρατία δεν θα μας σώσει. Μια άλλη επανάσταση δεν θα μας σώσει. Μόνο εμείς μπορούμε να μας σώσουμε. Αν θέλουμε να αλλάξει το υπάρχον μοντέλο, να εισάγουμε νέους τρόπους ύπαρξης, νέους τρόπους ζωής, δεν υπάρχει παράκαμψη για να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει ιδεολογία που μπορούμε να χαράξουμε, δεν υπάρχει σχέδιο που μπορούμε να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει κανένα κόμμα στο οποίο να ενταχθούμε, δεν υπάρχει καμία διαμαρτυρία που μπορούμε να οργανώσουμε. Πρέπει να δημιουργήσουμε τις κοινότητες μας, να γεννήσουμε το δικό μας, νέο, άγριο και θαυμάσιο τρόπο ζωής.

Δεν έχω όλες τις απαντήσεις. Μπορεί να έχω κάποιες από τις απαντήσεις. Μπορεί να έχω μόνο μερικές καλές προτάσεις ή ερωτήσεις, αλλά ξέρω το παρακάτω:

Δεν είμαι ένας «καταναλωτής» ή «πολίτης» ή «άνθρωπος». Δεν θέλω να πατώ το πλήκτρο 0 για να μιλήσω με έναν αντιπρόσωπο εξυπηρέτησης πελατών. Δεν θέλω να ανοίγω μια κονσέρβα, ένα κουτί, ένα περιτύλιγμα, ή να περνάω από ένα drive through φαστφουντάδικο για να φάω. Δεν θέλω να βρω την «κοινότητα» μου πίσω από μια οθόνη. Δεν θέλω να μην πατώ το γρασίδι. Δεν θέλω να συμπληρώσω και να επιστρέψω αυτό το έ-

που κατασκευάζουμε, και παράγουμε, και πετάμε στα σκουπίδια. Κάτω από το

Bobby Whittenberg - James

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις



Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

να εξαχθούν, να κατασκευαστούν και παραχθούν. Παρά την ουτοπική φαντασία, κάθε μέρα μαθαίνουμε ότι η οικολογική καταστροφή είναι «χειρότερη από ό,τι ο καθένας νόμιζε». Μας λένε ότι τα προβλήματα που επέφερε η πολιτική μπορούν να λυθούν με περισσότερη πολιτική, ότι τα προβλήματα που επέφερε η οικονομία, μπορεί να λυθούν με περισσότερη οικονομία, ότι τα προβλήματα που επέφερε η εξημέρωση, μπορούν να λυθούν με περισσότερη εξημέρωση, ότι τα προβλήματα που επέφερε η τεχνολογία μπορεί να λυθούν με περισσότερη τεχνολογία. Μας ταΐζουν με το ζόρι τον μύθο ότι η ανθρώπινη εμπειρία είναι γραμμική αρχίζοντας με μια πρωτόγονη ύπαρξη και οδεύει σε κάτι που μοιάζει με το Star Trek ή τους Jetsons και ότι δεν έχουμε κανέναν έλεγχο πάνω σε αυτό, που συνήθως αναφέρεται ως βήμα προόδου, ότι απλώς ζούμε την εμπειρία της πορείας αυτής και πως το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να συνεχίσουμε αυτή την καταστροφή με τον ασφαλέστερο δυνατό τρόπο.

Ψάχνοντας, όπως θα ήταν εύλογο σε αυτές τις δομές, όμως, δεν βρίσκουμε σωτήρα. Έχουμε ξεπουλήσει την ελευθερία μας, την ανθρωπιά μας, την επαφή μας με τον κόσμο γύρω μας, έχουμε ανταλλάξει τα πνεύματα μας, την ψυχή μας με: βιντεοπαιχνίδια, Starbucks, McDonald's, καύσιμα, κινητά τηλέφωνα, καθώς και με το Facebook. Δεν υπάρχει κανείς εκτός από εμάς, που μπορεί να μας σώσει από αυτό. Ο καπιταλισμός δεν θα μας σώσει. Ο φασισμός δεν θα μας σώσει. Ο σοσιαλισμός δεν θα μας σώσει. Η σοσιαλδημοκρατία δεν θα μας σώσει. Μια άλλη επανάσταση δεν θα μας σώσει. Μόνο εμείς μπορούμε να μας σώσουμε. Αν θέλουμε να αλλάξει το υπάρχον μοντέλο,

γούμε νέους τρόπους ύπαρξης, νέους τρόπους ζωής, δεν υπάρχει παράκαμψη για να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει ιδεολογία που μπορούμε να χαράξουμε, δεν υπάρχει σχέδιο που μπορούμε να ακολουθήσουμε, δεν υπάρχει κανένα κόμμα στο οποίο να ενταχθούμε, δεν υπάρχει καμία διαμαρτυρία που μπορούμε να οργανώσουμε. Πρέπει να δημιουργήσουμε τις κοινότητες μας, να γεννήσουμε το δικό μας, νέο, άγριο και θαυμάσιο τρόπο ζωής.

Δεν έχω όλες τις απαντήσεις. Μπορεί να έχω κάποιες από τις απαντήσεις. Μπορεί να έχω μόνο μερικές καλές προτάσεις ή ερωτήσεις, αλλά ξέρω το παρακάτω:

Δεν είμαι ένας «καταναλωτής» ή «πολίτης» ή «άνθρωπος». Δεν θέλω να πατώ το πλήκτρο 0 για να μιλήσω με έναν αντιπρόσωπο εξυπηρέτησης πελατών. Δεν θέλω να ανοίγω μια κονσέρβα, ένα κουτί, ένα περιτύλιγμα, ή να περνάω από ένα drive through φαστφουντάδικο για να φάω. Δεν θέλω να βρω την «κοινότητα» μου πίσω από μια οθόνη. Δεν θέλω να μην πατώ το γρασίδι. Δεν θέλω να συμπληρώσω και να επιστρέψω αυτό το έ-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...



...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

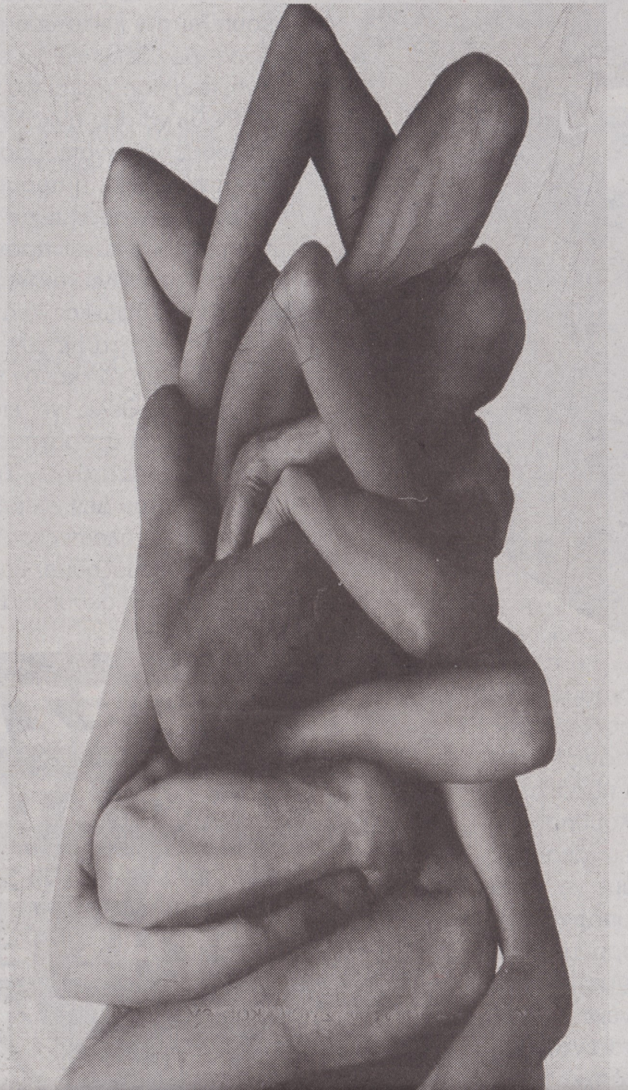
Αναρχικοί και σύνθεση, πρωτοπορία και ανιδιοτέλεια

Ενα βασικό χαρακτηριστικό των αναρχικών και των αναρχικών ομάδων/πυρήνων είναι η σύνθεση μεταξύ τους πάνω σε ανιδιοτελή βάση, στα πλαίσια της δράσης και της συμμετοχής τους στους κοινωνικούς αγώνες για την απελευθέρωση από τα δεσμά κράτους και εξουσίας.

Οργανώνοντας τη δράση τους και τη διάχυση του λόγου τους, οι αναρχικοί αποσκοπούν στην πανανθρώπινη απελευθέρωση. Εννοείται ότι η δράση αυτή δε γίνεται για να εξυπηρετήσει κανένα απολύτως προσωπικό όφελος. Είναι χαρακτηριστικό π.χ. και γνωστό τοις πάσι, ότι σε εξουσιαστικές οργανώσεις, όπως κόμματα, κομματίδια, δημοτικές κινήσεις κτλ. υπάρχει κατά κανόνα προσωπικό όφελος που αυτό μεταφράζεται σε χρηματικές απολαβές (είτε για να γράψει κάποιος ένα κείμενο, είτε για να κολλήσει π.χ. κάποιες εκατοντάδες αφίσες), που ειδικά στην περίπτωση οργανωμένων κομμάτων με στηρίγματα σε εξουσιαστικούς θεσμούς μεταφράζεται και σε κάποιο διορισμό, μια θεσούλα βρε αδερφέ για να εξαργυρώσουν οι «αγωνισταράδες» την όποια νεανική τους συμμετοχή σε κάποιες δράσεις. Άλλωστε, όπως λένε οι «βολεμένοι», «εντάξει, έκανες την επανάστασή σου στην εφηβεία, τώρα κοίταξε να κάνεις...» (εννοώντας οικογένεια, καριέρα κτλ.)

Ειδικά για τους αναρχικούς, λοιπόν, δε νοείται η δράση να εκλαμβάνεται ως αγγαρεία, αφού ο τελικός σκοπός, ας το πούμε, είναι η καταστροφή του κράτους και η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Πόσοι και πόσοι σύντροφοι δεν ένιωσαν ευχαρίστηση και χαρά γυρνώντας από μια αφισοκόλληση ή γράψιμο με σπρέι, βλέποντας τους τοίχους της πόλης να αναδύουν μηνύματα εξέγερσης και ανυπακοής! Αυτή την ευχαρίστηση, λοιπόν, δε θα την αντήλλασσαν με υλικά οφέλη, πόσο μάλλον με χρήματα, όπως κάνουν τα θλιβερά κομματόσκυλα κάθε παράταξης που αποβλέπουν στη μελλοντική τους αποκατάσταση.

Εδώ, λοιπόν, αξίζει **να σημειώσουμε**, ότι ο κόπος και ο ιδρώτας που χύνεται γι' αυτή τη δράση εκλαμβάνεται σαν



Σε καμία περίπτωση δεν επικρατεί η λογική του «παλαιότερου» (αλλά ούτε και του «νεότερου»!) ή του πιο «τσαμπουκά»· αυτά άλλωστε είναι πράγματα που οι αναρχικοί τα προσπερνούν, καθώς δεν ανταποκρίνονται στο ύψος και το ήθος της αναρχικής άποψης και ανιδιοτέλειας.

Η αλληλο-συμπλήρωση μεταξύ των ατόμων και των ομάδων, που αγωνίζονται, είναι κάτι που γίνεται στο διηνεκές, όπως και με πρακτικές και μεθόδους που εμπλουτίζουν τη θεώρηση και την πρακτική των αναρχικών. Όπως πολύ σωστά έχουν επισημάνει σύντροφοι σε αναρχική εφημερίδα στο παρελθόν, η δράση δεν ξεκινάει από τη χρονική στιγμή που «ένας νέος σύντροφος αρχίζει και συμμετέχει σε κάποιους αγώνες» αλλά προϋπήρχε... Ούτε φυσικά η συμμετοχή σ' αυτή, όπως επίσης έχουν επισημάνει άλλοι σύντροφοι, γίνεται για ν' αναδειχθεί «ο πρώτος του χωριού»...

Αυτή τη λογική τη βλέπουμε σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής, ειδικά στη λογική των μαγαζατόρων, πολλοί απ' τους οποίους στο κυνήγι της ανέλιξης έχουν ξεχάσει να ζουν ανθρώπινα και κοιτάνε πώς να εξοντώσουν τον αντίπαλο, ήτοι τον επιχειρηματία που έχει μαγαζί λίγο πιο κάτω, θεωρώντας το αυτό σαν υγιή συμπεριφορά, ενώ είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό της εξουσιαστικής και εξουσιαζόμενης κοινωνίας της σύγχρονης εποχής. Να προωθείς μετά μανίας την επιτυχία, να προσπερνάς τον άλλο, να κρατάς τους πελάτες σου με κάθε μέσο, να κοιτάς καχύποπτα τους πελάτες που θα πάνε (και) στο απέναντι μαγαζί... Είναι κάποια χαρακτηριστικά πραγματικά θλιβερά για όσους τα υιοθετούν, που δυστυχώς στην εποχή που ζούμε, όπου η δουλεία στο χρήμα και την καριέρα είναι κάτι σύνηθες, βλέπουμε να εξαπλώνονται...

Εκείνο που ενδιαφέρει τους αναρχικούς είναι η συνεχής αναζήτηση μέσω της ανταλλαγής απόψεων, αφού κανείς και καμία δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, **η ανάλυση και αναγνώριση του προβληματικού χαρακτήρα μιας θέσης, άποψης ή απόφασης** και η προσπάθεια βελτίωσης και, αν είναι δυνατόν, της εξάλειψης των όποιων λαθών

Ένα βασικό χαρακτηριστικό των αναρχικών και των αναρχικών ομάδων/πυρήνων είναι η σύνθεση μεταξύ τους πάνω σε ανιδιοτελή βάση, στα πλαίσια της δράσης και της συμμετοχής τους στους κοινωνικούς αγώνες για την απελευθέρωση από τα δεσμά κράτους και εξουσίας.

Οργανώνοντας τη δράση τους και τη διάχυση του λόγου τους, οι αναρχικοί αποσκοπούν στην πανανθρώπινη απελευθέρωση. Εννοείται ότι η δράση αυτή δε γίνεται για να εξυπηρετήσει κανένα απολύτως προσωπικό όφελος. Είναι χαρακτηριστικό π.χ. και γνωστό τοις πάσι, ότι σε εξουσιαστικές οργανώσεις, όπως κόμματα, κομματίδια, δημοτικές κινήσεις κτλ. υπάρχει κατά κανόνα προσωπικό όφελος που αυτό μεταφράζεται σε χρηματικές απολαβές (είτε για να γράψει κάποιος ένα κείμενο, είτε για να κολλήσει π.χ. κάποιες εκατοντάδες αφίσες), που ειδικά στην περίπτωση οργανωμένων κομμάτων με στηρίγματα σε εξουσιαστικούς θεσμούς μεταφράζεται και σε κάποιο διορισμό, μια θεσούλα βρε αδερφέ για να εξαργυρώσουν οι «αγωνισταράδες» την όποια νεανική τους συμμετοχή σε κάποιες δράσεις. Άλλωστε, όπως λένε οι «βολεμένοι», «εντάξει, έκανες την επανάστασή σου στην εφηβεία, τώρα κοίταξε να κάνεις...» (εννοώντας οικογένεια, καριέρα κτλ.)

Ειδικά για τους αναρχικούς, λοιπόν, δε νοείται η δράση να εκλαμβάνεται ως αγγαρεία, αφού ο τελικός σκοπός, ας το πούμε, είναι η καταστροφή του κράτους και η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Πόσοι και πόσοι σύντροφοι δεν ένιωσαν ευχαρίστηση και χαρά γυρνώντας από μια αφισοκόλληση ή γράψιμο με σπρέι, βλέποντας τους τοίχους της πόλης να αναδύουν μηνύματα εξέγερσης και ανυπακοής! Αυτή την ευχαρίστηση, λοιπόν, δε θα την αντήλλασσαν με υλικά οφέλη, πόσο μάλλον με χρήματα, όπως κάνουν τα θλιβερά κομματόσκυλα κάθε παράταξης που αποβλέπουν στη μελλοντική τους αποκατάσταση.

Εδώ, λοιπόν, αξίζει **να σημειώσουμε**, ότι ο κόπος και ο ιδρώτας που χύνεται γι' αυτή τη δράση εκλαμβάνεται σαν κάτι φυσιολογικό απ' τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Είναι το ίδιο, όπως ο κυνηγός-τροφοσυλλέκτης ξοδεύει κόπο και χρόνο για να βρει την τροφή του. Είναι μια σχέση αυθύπαρκτη και σε καμία περίπτωση δε μπαίνει το ευφυολόγημα της «άρνησης εργασίας» και της τεμπελιάς. Η τεμπελιά άλλωστε είναι χαρακτηριστικό των βασιλιάδων και των αυλικών τους, που αποβλέπουν στην ηδονή τη δική τους και μόνο, βασιζόμενοι πάνω στην εκμετάλλευση των υπηκόων.

Είναι σαφές, επομένως –και με ιστορικά παραδείγματα αγωνιζόμενων που κυριολεκτικά... έζησαν στην ψάθα, υποφέροντας φυλακίσεις, βασανιστήρια κτλ.– ότι η δράση του αγωνιζόμενου ανθρώπου βασίζεται στην ανιδιοτέλεια, τη συντροφικότητα και την αλληλοστήριξη από και προς τους υπόλοιπους συντρόφους/ισσες.

Εδώ να τονίσουμε, πώς σε καμιά περίπτωση ο αναρχικός δεν πρέπει να αναζητά υλικές απολαβές, ειδικά με το



κή επιβολή της μίας ομάδας έναντι της άλλης.

Ας υποθέσουμε ότι η μία ομάδα επιθυμεί τη συμμετοχή

Σε καμία περίπτωση δεν επικρατεί η λογική του «παλαιότερου» (αλλά ούτε και του «νεότερου»!) ή του πιο «τσαμπουκά»· αυτά άλλωστε είναι πράγματα που οι αναρχικοί τα προσπερνούν, καθώς δεν ανταποκρίνονται στο ύψος και το ήθος της αναρχικής άποψης και ανιδιοτέλειας.

Η αλληλο-συμπλήρωση μεταξύ των ατόμων και των ομάδων, που αγωνίζονται, είναι κάτι που γίνεται στο διηνεκές, όπως και με πρακτικές και μεθόδους που εμπλουτίζουν τη θεώρηση και την πρακτική των αναρχικών. Όπως πολύ σωστά έχουν επισημάνει σύντροφοι σε αναρχική εφημερίδα στο παρελθόν, η δράση δεν ξεκινάει από τη χρονική στιγμή που «ένας νέος σύντροφος αρχίζει και συμμετέχει σε κάποιους αγώνες» αλλά προϋπήρχε... Ούτε φυσικά η συμμετοχή σ' αυτή, όπως επίσης έχουν επισημάνει άλλοι σύντροφοι, γίνεται για ν' αναδειχθεί «ο πρώτος του χωριού»...

Αυτή τη λογική τη βλέπουμε σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής, ειδικά στη λογική των μαγαζατόρων, πολλοί απ' τους οποίους στο κυνήγι της ανέλιξης έχουν ξεχάσει να ζουν ανθρώπινα και κοιτάνε πώς να εξοντώσουν τον αντίπαλο, ήτοι τον επιχειρηματία που έχει μαγαζί λίγο πιο κάτω, θεωρώντας το αυτό σαν υγιή συμπεριφορά, ενώ είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό της εξουσιαστικής και εξουσιαζόμενης κοινωνίας της σύγχρονης εποχής. Να προωθείς μετά μανίας την επιτυχία, να προσπερνάς τον άλλο, να κρατάς τους πελάτες σου με κάθε μέσο, να κοιτάς καχύποπτα τους πελάτες που θα πάνε (και) στο απέναντι μαγαζί... Είναι κάποια χαρακτηριστικά πραγματικά θλιβερά για όσους τα υιοθετούν, που δυστυχώς στην εποχή που ζούμε, όπου η δουλεία στο χρήμα και την καριέρα είναι κάτι σύνηθες, βλέπουμε να εξαπλώνονται...

Εκείνο που ενδιαφέρει τους αναρχικούς είναι η συνεχής αναζήτηση μέσω της ανταλλαγής απόψεων, αφού κανείς και καμία δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, **η ανάλυση και αναγνώριση του προβληματικού χαρακτήρα μιας θέσης, άποψης ή απόφασης** και η προσπάθεια βελτίωσης και, αν είναι δυνατόν, της εξάλειψης των όποιων λαθών και παραλείψεων. Χωρίς αυτήν την προϋπόθεση είναι προφανές ότι υπάρχει ο κίνδυνος να οδηγηθεί κάποιος στην υπεροψία και την αλαζονεία, υπερεκτιμώντας τις δυνατότητές του. Άλλωστε, η εγγενής έλλειψη ιδιοτέλειας που υπάρχει στον αναρχικό αγώνα οδηγεί και σε μια συνακόλουθη σεμνότητα και στην πάγια πεποίθηση ότι δεν είμαστε κάποια ελίτ ή πρωτοπορία. Το ότι κάποιος συνειδητοποίησε κάποια στιγμή στη ζωή ότι υπάρχει εκμετάλλευση και αδικία και «αποφάσισε» να αγωνιστεί, δεν τον καθιστά πιο «μάγκα», πιο έξυπνο ή πιο ικανό από τους υπόλοιπους καταπιεσμένους ανθρώπους.

Η ιστορία έχει δείξει, άλλωστε, ότι σε στιγμές κοινωνικής αναταραχής πολλοί «καθεστωτικοί» υπάλληλοι κτλ. εγκατέλειψαν το ρόλο τους και ενώθηκαν με τους εξεγερμένους ανθρώπους, ενώ άλλοι που φωνασκούσαν περί επανάστασης κτλ. έγιναν τελείως αντιδραστικοί, για να χρησιμοποιήσουμε ένα μαρξιστικό όρο, και, παριστάνο-

Ειδικά για τους αναρχικούς, λοιπόν, δε νοείται η δράση να εκλαμβάνεται ως αγγαρεία, αφού ο τελικός σκοπός, ας το πούμε, είναι η καταστροφή του κράτους και η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Πόσοι και πόσοι σύντροφοι δεν ένιωσαν ευχαρίστηση και χαρά γυρνώντας από μια αφισοκόλληση ή γράψιμο με σπρέι, βλέποντας τους τοίχους της πόλης να αναδύουν μηνύματα εξέγερσης και ανυπακοής! Αυτή την ευχαρίστηση, λοιπόν, δε θα την αντήλλασσαν με υλικά οφέλη, πόσο μάλλον με χρήματα, όπως κάνουν τα θλιβερά κομματόσκυλα κάθε παράταξης που αποβλέπουν στη μελλοντική τους αποκατάσταση.

Εδώ, λοιπόν, αξίζει **να σημειώσουμε**, ότι ο κόπος και ο ιδρώτας που χύνεται γι' αυτή τη δράση εκλαμβάνεται σαν κάτι φυσιολογικό απ' τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Είναι το ίδιο, όπως ο κυνηγός-τροφοσυλλέκτης ξοδεύει κόπο και χρόνο για να βρει την τροφή του. Είναι μια σχέση αυθύπαρκτη και σε καμία περίπτωση δε μπαίνει το ευφυολόγημα της «άρνησης εργασίας» και της τεμπελιάς. Η τεμπελιά άλλωστε είναι χαρακτηριστικό των βασιλιάδων και των αυλικών τους, που αποβλέπουν στην ηδονή τη δική τους και μόνο, βασιζόμενοι πάνω στην εκμετάλλευση των υπηκόων.

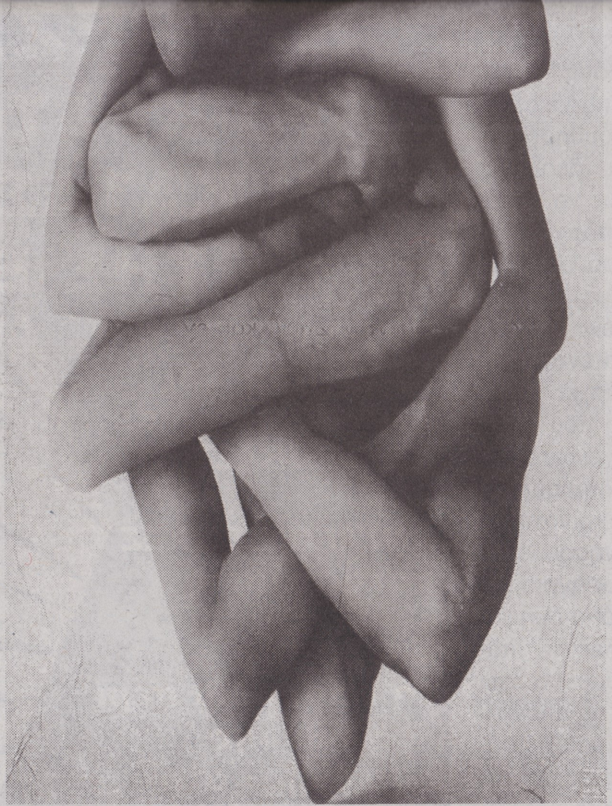
Είναι σαφές, επομένως –και με ιστορικά παραδείγματα αγωνιζόμενων που κυριολεκτικά... έζησαν στην ψάθα, υποφέροντας φυλακίσεις, βασανιστήρια κτλ.– ότι η δράση του αγωνιζόμενου ανθρώπου βασίζεται στην ανιδιοτέλεια, τη συντροφικότητα και την αλληλοστήριξη από και προς τους υπόλοιπους συντρόφους/ισσες.

Εδώ να τονίσουμε, πώς σε καμιά περίπτωση ο αναρχικός δεν πρέπει να αναζητά υλικές απολαβές, ειδικά με το πρόσχημα της «παρανομίας», και δεν καταφεύγει σε μεθόδους που αργά ή γρήγορα εμπλέκουν τους κοινωνικούς αγώνες με τον υπόκοσμο και τις πρακτικές του...

Σύνθεση και συναίνεση

Είναι εμφανής η δυνατότητα της σύνθεσης ανάμεσα στις αναρχικές ομάδες και τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, καθώς η μία ομάδα/πυρήνας μπορεί να ενσωματώσει μεθόδους δράσης από άλλες, όχι βασισμένες πάνω στην αντιγραφή, τη ζήλια και το φθόνο, αλλά πάνω στη συνειδητοποίηση της ανάγκης για συνεργασία ανάμεσά τους και ανταλλαγή απόψεων, μεθόδων και πρακτικών. Είναι γνωστό π.χ. ότι κατά τη διάρκεια της «επταετίας» στον ελλαδικό χώρο άρχισε να χρησιμοποιείται το σπρέι ως μέθοδος αναγραφής συνθημάτων σε τοίχους και φυσικά φάνηκε η χρησιμότητά τους έναντι της μεθόδου μπογιάπινέλο.

Άρα, η χρησιμότητα και η λειτουργικότητα του σπρέι οδήγησε, ας το πούμε έτσι, στην «καθιέρωση» του. Δεν οδήγησε κάποιου είδους ιεραρχική προτίμηση ή η ετσιθελική επιβολή της μίας ομάδας έναντι της άλλης.



Ας υποθέσουμε ότι η μία ομάδα επιθυμεί τη συμμετοχή σε μια πορεία συνδικαλιστική, ενώ η άλλη ομάδα κρίνει καλύτερη την αποστασιοποίηση και τη διανομή στους συγκεντρωμένους κάποιων κειμένων κριτικής και άποψης. Το ζήτημα αυτό συζητιέται και στο τέλος η κάθε ομάδα αποφασίζει με ποιο τρόπο θα συμμετέχει, αν επιθυμεί τη συνεργασία σε κάποια ζητήματα με άλλες ομάδες, ή το πώς τέλος πάντων θα προωθηθεί η συζήτηση επί αυτών των ζητημάτων με τον καλύτερο και λειτουργικότερο τρόπο για την προώθηση των κοινωνικών αγώνων. **Η αναρχική συναίνεση, οδηγεί στην επιλογή έκφρασης μίας ανάμεσα σε διαφορετικές δυνατότητες με σκοπό την εξαγωγή συμπερασμάτων και εμπλουτισμού των εμπειριών μας με βάση κοινά αποδεκτούς τρόπους ανάλυση, βασισμένους στις θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις**. Προϋπόθεση για την εφαρμογή της αναρχικής συναίνεσης είναι να μην έχουν αναδειχθεί ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά και αντιθέσεις που παρουσιάζονται ως αξεπέραστες.

Εννοείται πώς και στην ίδια ομάδα μέσα, μπορεί να προκύψει διαφωνία ανάμεσα στα άτομα και συχνά να μην καταλήξουν πουθενά... και εξουσιαζόμενης κοινωνίας της σύγχρονης εποχής. Να προωθείς μετά μανίας την επιτυχία, να προσπερνάς τον άλλο, να κρατάς τους πελάτες σου με κάθε μέσο, να κοιτάς καχύποπτα τους πελάτες που θα πάνε (και) στο απέναντι μαγαζί... Είναι κάποια χαρακτηριστικά πραγματικά θλιβερά για όσους τα υιοθετούν, που δυστυχώς στην εποχή που ζούμε, όπου η δουλεία στο χρήμα και την καριέρα είναι κάτι σύνηθες, βλέπουμε να εξαπλώνονται...

Εκείνο που ενδιαφέρει τους αναρχικούς είναι η συνεχής αναζήτηση μέσω της ανταλλαγής απόψεων, αφού κανείς και καμία δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, **η ανάλυση και αναγνώριση του προβληματικού χαρακτήρα μιας θέσης, άποψης ή απόφασης** και η προσπάθεια βελτίωσης και, αν είναι δυνατόν, της εξάλειψης των όποιων λαθών και παραλείψεων. Χωρίς αυτήν την προϋπόθεση είναι προφανές ότι υπάρχει ο κίνδυνος να οδηγηθεί κάποιος στην υπεροψία και την αλαζονεία, υπερεκτιμώντας τις δυνατότητές του. Άλλωστε, η εγγενής έλλειψη ιδιοτέλειας που υπάρχει στον αναρχικό αγώνα οδηγεί και σε μια συνακόλουθη σεμνότητα και στην πάγια πεποίθηση ότι δεν είμαστε κάποια ελίτ ή πρωτοπορία. Το ότι κάποιος συνειδητοποίησε κάποια στιγμή στη ζωή ότι υπάρχει εκμετάλλευση και αδικία και «αποφάσισε» να αγωνιστεί, δεν τον καθιστά πιο «μάγκα», πιο έξυπνο ή πιο ικανό από τους υπόλοιπους καταπιεσμένους ανθρώπους.

Η ιστορία έχει δείξει, άλλωστε, ότι σε στιγμές κοινωνικής αναταραχής πολλοί «καθεστωτικοί» υπάλληλοι κτλ. εγκατέλειψαν το ρόλο τους και ενώθηκαν με τους εξεγερμένους ανθρώπους, ενώ άλλοι που φωνασκούσαν περί επανάστασης κτλ. έγιναν τελείως αντιδραστικοί, για να χρησιμοποιήσουμε ένα μαρξιστικό όρο, και, παριστάνοντας τους διανοούμενους, απέφυγαν να ενωθούν με τις λαϊκές ομάδες, ίσως γιατί κατά βάθος ένιωθαν... πρωτοπόροι και δε μπορούσαν να παρευρίσκονται με την ...πλέμπα.

Η θεωρία, όμως, της πρωτοπορίας ανήκει μόνο σε όσους προσπαθούν να εξαπατήσουν, σαν τους κομματικούς φωστήρες των κομμουνιστικών και νεο-κομμουνιστικών ομάδων, να στρατολογήσουν οπαδούς και πρόβατα που θα τους ακολουθήσουν.

Γι' αυτό, λοιπόν, (αντιστεκόμενοι σε κάθε είδους σειρήνες της ανοιχτής ή καλυμμένης πρωτοπορίας) μακριά από φαντασιώσεις περί πρωτοπορίας, συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε με ανιδιοτέλεια στην προσπάθεια να συνθέσουμε με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες, πάντα στην κατεύθυνση της ολικής απελευθέρωσης από τα δεσμά κράτους κι εξουσίας...

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ



Ο Σάμουελ Φήλντεν και η δίκη των «8 του Σικάγου»

Ο Σάμουελ Φήλντεν γεννήθηκε στο Todmorden του Lancashire στην Αγγλία το 1847. Ο πατέρας του κινητοποιήθηκε ενάντια στην παιδική εργασία και ήταν ενεργός στο κίνημα των «10 ωρών» και το Χαρτισμό. Εργάστηκε σε μια βιοτεχνία για 13 χρόνια πριν γίνει μέλος των Μεθοδιστών.

Το 1868, μετανάστευσε στις ΗΠΑ. Εργάστηκε σε βιομηχανία υφασμάτων στη Νέα Υόρκη και μετακινήθηκε στο Σικάγο, όπου έγινε φίλος με τον Albert Parsons και του August Spies. Τον Ιούλιο του 1884 ο Φήλντεν μπήκε στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και δούλεψε σαν οργανωτής για τον Διεθνή Σύνδεσμο Εργατών (International Working People's Association-IWPA).

Η1η Μαΐου του 1886 υπήρξε η αφετηρία μιας μεγάλης απεργίας στις ΗΠΑ για την προώθηση της 8ωρης εργασίας την ημέρα. Τις επόμενες μέρες πάνω από 340.000 άνδρες και γυναίκες συμμετείχαν σε αυτήν. Πάνω από το ένα τέταρτο αυτών ήταν από το Σικάγο και οι εργοδότες ήταν τόσο σοκαρισμένοι από αυτή την κινητοποίηση. Ως αποτέλεσμα υπήρξε η λιγότερων ωρών εργασίας σε 45.000 εργάτες.

Η καμπάνια για το 8ωρο οργανώθηκε από την IWPA. Στις 3 Μαΐου, η IWPA διοργάνωσε στο Σικάγο μια κινητοποίηση έξω από το εργοστάσιο McCormick Harvester Works, όπου 1400 εργάτες απεργούσαν. [...] συγκεντρωμένο πλήθος, οι μπάτσοι επενέβησαν και άνοιξαν πυρ, σκοτώνοντας 4 εργάτες.

Την επόμενη μέρα ο Spies, εκδότης της Arbeiter-Zeitung (Εργατική Εφημερίδα), δημοσίευσε ένα φυλλάδιο στα αγγλικά και στα γερμανικά με τίτλο: Εκδίκηση! Εργάτες στα όπλα! Μεταξύ άλλων έγραφε: «*Σκότωσαν τους εξαθλιωμένους φτωχούς επειδή, όπως εσείς, είχαν το κουράγιο να δείξουν ανυπακοή στην ανώτατη βούληση των αφεντικών σας. Τους σκότωσαν για να δείξουν σ' εσάς, τους «Ελεύθερους Αμερικάνους Πολίτες» ότι πρέπει να είστε ικανοποιημένοι με ό,τι προτίθενται να σας δώσουν τα αφεντικά σας, αλλιώς θα σκοτωθείτε. Αν είστε άνδρες, αν είστε οι γιοι των μεγάλων προγόνων σας, που έχυσαν το αίμα τους για να σας απελευθερώσουν, τότε θα ξεσηκωθείτε με τη δύναμη του Ηρακλή, και θα καταστρέψετε το ειδεχθές τέρας που θέλει να σας καταστρέψει. Στα όπλα σας καλούμε, στα όπλα*». Ο Spies εξέδωσε, επίσης, και ένα δεύτερο φυλλάδιο που καλούσε σε μαζική διαμαρτυρία στην πλατεία Χεϊμάρκετ εκείνο το βράδυ.

Στις 4 Μαΐου πάνω από 3000 άτομα εμφανίστηκαν στη συγκέντρωση στο Χεϊμάρκετ. Οι ομιλητές ήταν οι August Spies, Albert Parsons και Σάμουελ Φήλντεν. Στις 10 π.μ. ο αστυνόμος John Bonfield και άλλοι 180 μπάτσοι κατέφθασαν στο σημείο. [...]

[...] κίνησε η δίκη, ο Parsons εμφανίστηκε στη δίκη για να συμπαρασταθεί στους συντρόφους του.

Υπήρξαν αρκετοί μάρτυρες που μπόρεσαν να αποδείξουν ότι κανείς από τους 8 άνδρες δεν πέταξε τη βόμβα. Οι αρχές, έτσι, αποφάσισαν να τους διώξουν με «συνωμοσία για διάπραξη δολοφονίας». Η δίωξη υπεδείκνυε ότι αυτοί οι άνδρες είχαν διοργανώσει ομιλίες και έγραψαν άρθρα, που ενθάρρυναν [...]





Ο Σάμουελ Φήλντεν γεννήθηκε στο Todmorden του Lancashire στην Αγγλία το 1847. Ο πατέρας του κινητοποιήθηκε ενάντια στην παιδική εργασία και ήταν ενεργός στο κίνημα των «10 ωρών» και το Χαρτισμό. Εργάστηκε σε μια βιοτεχνία για 13 χρόνια πριν γίνει μέλος των Μεθοδιστών.

Το 1868, μετανάστευσε στις ΗΠΑ. Εργάστηκε σε βιομηχανία υφασμάτων στη Νέα Υόρκη και μετακινήθηκε στο Σικάγο, όπου έγινε φίλος με τον Albert Parsons και του August Spies. Τον Ιούλιο του 1884 ο Φήλντεν μπήκε στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και δούλεψε σαν οργανωτής για τον Διεθνή Σύνδεσμο Εργατών (International Working People's Association-IWPA).

Η1η Μαΐου του 1886 υπήρξε η αφετηρία μιας μεγάλης απεργίας στις ΗΠΑ για την προώθηση της 8ωρης εργασίας την ημέρα. Τις επόμενες μέρες πάνω από 340.000 άνδρες και γυναίκες συμμετείχαν σε αυτήν. Πάνω από το ένα τέταρτο αυτών ήταν από το Σικάγο και οι εργοδότες ήταν τόσο σοκαρισμένοι από αυτή την κινητοποίηση. Ως αποτέλεσμα υπήρξε η λιγότερων ωρών εργασίας σε 45.000 εργάτες.

Η καμπάνια για το 8ωρο οργανώθηκε από την IWPA. Στις 3 Μαΐου, η IWPA διοργάνωσε στο Σικάγο μια κινητοποίηση έξω από το εργοστάσιο McCormick Harvester Works, όπου 1400 εργάτες απεργούσαν. Μαζί τους ενώθηκαν 6000 εργάτες σε ξυλουργεία που σταμάτησαν κι εκείνοι να δουλεύουν. Καθώς ο Spies, ένας από τους ηγέτες της IWPA, μιλούσε στο συγκεντρωμένο πλήθος, οι μπάτσοι επενέβησαν και άνοιξαν πυρ, σκοτώνοντας 4 εργάτες.



Την επόμενη μέρα ο Spies, εκδότης της Arbeiter-Zeitung (Εργατική Εφημερίδα), δημοσίευσε ένα φυλλάδιο στα αγγλικά και στα γερμανικά με τίτλο: Εκδίκηση! Εργάτες στα όπλα! Μεταξύ άλλων έγραφε: «*Σκότωσαν τους εξαθλιωμένους φτωχούς επειδή, όπως εσείς, είχαν το κουράγιο να δείξουν ανυπακοή στην ανώτατη βούληση των αφεντικών σας. Τους σκότωσαν για να δείξουν σ' εσάς, τους «Ελεύθερους Αμερικάνους Πολίτες» ότι πρέπει να είστε ικανοποιημένοι με ό,τι προτίθενται να σας δώσουν τα αφεντικά σας, αλλιώς θα σκοτωθείτε. Αν είστε άνδρες, αν είστε οι γιοι των μεγάλων προγόνων σας, που έχυσαν το αίμα τους για να σας απελευθερώσουν, τότε θα ξεσηκωθείτε με τη δύναμη του Ηρακλή, και θα καταστρέψετε το ειδεχθές τέρας που θέλει να σας καταστρέψει. Στα όπλα σας καλούμε, στα όπλα*». Ο Spies εξέδωσε, επίσης, και ένα δεύτερο φυλλάδιο που καλούσε σε μαζική διαμαρτυρία στην πλατεία Χεϊμάρκετ εκείνο το βράδυ.

Στις 4 Μαΐου πάνω από 3000 άτομα εμφανίστηκαν στη συγκέντρωση στο Χεϊμάρκετ. Οι ομιλητές ήταν οι August Spies, Albert Parsons και Σάμουελ Φήλντεν. Στις 10 π.μ. ο αστυνόμος John Bonfield και άλλοι 180 μπάτσοι κατέφθασαν στο σημείο. Ο Bonfield κάλεσε το πλήθος να «*διαλυθεί άμεσα και ειρηνικά*», όταν κάποιος πέταξε μια βόμβα στους μπάτσους μέσα από ένα στενό που οδηγούσε στην πλατεία. Η βόμβα εξερράγη σκοτώνοντας 8 άτομα και τραυματίζοντας άλλα 67. Οι μπάτσοι επιτέθηκαν αμέσως στο πλήθος. Κάποιοι σκοτώθηκαν (ο ακριβής αριθμός ποτέ δεν έγινε γνωστός) και πάνω από 200 τραυματίστηκαν.

Αρκετά άτομα αναγνώρισαν τον Rudolph Schnaubelt ως το άτομο που πέταξε τη βόμβα. Συνελήφθη, αλλά αργότερα αφέθη ελεύθερος χωρίς να του απαγγελθεί κάποια κατηγορία. Αργότερα κάποιοι ισχυρί-

κίνησε η δίκη, ο Parsons εμφανίστηκε στη δίκη για να συμπαρασταθεί στους συντρόφους του.



Υπήρξαν αρκετοί μάρτυρες που μπόρεσαν να αποδείξουν ότι κανείς από τους 8 άνδρες δεν πέταξε τη βόμβα. Οι αρχές, έτσι, αποφάσισαν να τους διώξουν με «συνωμοσία για διάπραξη δολοφονίας». Η δίωξη υπεδείκνυε ότι αυτοί οι άνδρες είχαν διοργανώσει ομιλίες και έγραψαν άρθρα, που ενθάρρυναν τον άγνωστο άνδρα στη πλατεία Χεϊμάρκετ να πετάξει τη βόμβα στην αστυνομία.

Οι ένορκοι ήταν διορισμένοι αντί να διαλεχτούν στην τύχη. Ένας απ' τους ενόρκους ήταν συγγενής ενός από τα θύματα-μπάτσους. Ο Julius Grinnell, εισαγγελέας, είπε στους ενόρκους: «Καταδικάστε αυτούς τους άνδρες για παραδειγματισμό, κρεμάστε τους, και θα σώσετε τους θεσμούς μας».

Στη δίκη αποκαλύφθηκε ότι ο Andrew Johnson, ένας ντετέκτιβ από το Πρακτορείο Πίνκερτον (Pinkerton Agency), είχε διεισδύσει στην ομάδα και είχε συλλέξει στοιχεία για τα άτομα αυτά. Ο Johnson ισχυρίστηκε ότι στις αναρχικές συναντήσεις αυτοί οι άνδρες είχαν μιλήσει για τη

August Spies, Adolph Fisher και Louis Lingg καταδικάστηκαν στη θανατική ποινή. Ενώ οι Φήλντεν, Oscar Neebe και Michael Schwab καταδικάστηκαν σε ισόβια. Στις 10 Νοεμβρίου 1887 ο Lingg αυτοκτόνησε με καψούλι δυναμίτη στο στόμα του. Την επόμενη μέρα οι Parsons, Spies, Fisher και Engel οδηγήθηκαν στην αγχόνη. Καθώς έμπαινε η θηλιά στο λαιμό του, ο Spies φώναξε: «Θα έρθει ο καιρός που η σιωπή μας θα είναι ισχυρότερη από τις φωνές που στραγγαλίζετε σήμερα».

Πολλοί άνθρωποι πίστευαν ότι οι κατηγορούμενοι δεν έτυχαν δίκαιης δίκης, και το 1893, ο John Peter Altgeld, ο νέος κυβερνήτης του Ιλινόις, έδωσε χάρη στους Φήλντεν, Oscar Neebe και Michael Sch-

μιας μεγάλης απεργίας στις ΗΠΑ για την προώθηση της 8ωρης εργασίας την ημέρα. Τις επόμενες μέρες πάνω από 340.000 άνδρες και γυναίκες συμμετείχαν σε αυτήν. Πάνω από το ένα τέταρτο αυτών ήταν από το Σικάγο και οι εργοδότες ήταν τόσο σοκαρισμένοι από αυτή την κινητοποίηση. Ως αποτέλεσμα υπήρξε η λιγότερων ωρών εργασίας σε 45.000 εργάτες.

Η καμπάνια για το 8ωρο οργανώθηκε από την IWPA. Στις 3 Μαΐου, η IWPA διοργάνωσε στο Σικάγο μια κινητοποίηση έξω από το εργοστάσιο McCormick Harvester Works, όπου 1400 εργάτες απεργούσαν. Μαζί τους ενώθηκαν 6000 εργάτες σε ξυλουργεία που σταμάτησαν κι εκείνοι να δουλεύουν. Καθώς ο Spies, ένας από τους ηγέτες της IWPA, μιλούσε στο συ-

ρώσουν, τότε θα ξεσηκωθείτε με τη δύναμη του Ηρακλή, και θα καταστρέψετε το ειδεχθές τέρας που θέλει να σας καταστρέψει. Στα όπλα σας καλούμε, στα όπλα». Ο Spies εξέδωσε, επίσης, και ένα δεύτερο φυλλάδιο που καλούσε σε μαζική διαμαρτυρία στην πλατεία Χεϊμάρκετ εκείνο το βράδυ.

Στις 4 Μαΐου πάνω από 3000 άτομα εμφανίστηκαν στη συγκέντρωση στο Χεϊμάρκετ. Οι ομιλητές ήταν οι August Spies, Albert Parsons και Σάμουελ Φήλντεν. Στις 10 π.μ. ο αστυνόμος John Bonfield και άλλοι 180 μπάτσοι κατέφθασαν στο σημείο. Ο Bonfield κάλεσε το πλήθος να *«διαλυθεί άμεσα και ειρηνικά»*, όταν κάποιος πέταξε μια βόμβα στους μπάτσους μέσα από ένα στενό που οδηγούσε στην πλατεία. Η βόμβα εξερράγη σκοτώνοντας 8 άτομα και τραυματίζοντας άλλα 67. Οι μπάτσοι επιτέθηκαν αμέσως στο πλήθος. Κάποιοι σκοτώθηκαν (ο ακριβής αριθμός ποτέ δεν έγινε γνωστός) και πάνω από 200 τραυματίστηκαν.



Αρκετά άτομα αναγνώρισαν τον Rudolph Schnaubelt ως το άτομο που πέταξε τη βόμβα. Συνελήφθη, αλλά αργότερα αφέθη ελεύθερος χωρίς να του απαγγελθεί κάποια κατηγορία. Αργότερα κάποιοι ισχυρίστηκαν ότι ο Schnaubelt ήταν agent provocateur πληρωμένος από τις αρχές. Μετά την απελευθέρωση του Schnaubelt, οι μπάτσοι συνέλαβαν τον Φήλντεν και άλλους 6 γερμανούς μετανάστες, τους George Engel, August Spies, Adolph Fisher, Louis Lingg, Oscar Neebe, και το Michael Schwab. Οι μπάτσοι έψαξαν επίσης τον Albert Parsons, τον ηγέτη της IWPA στο Σικάγο, αλλά αυτός κρύφτηκε και απέφυγε τη σύλληψη. Πάντως, το πρωινό που ξε-



... να τους διώξουν με «συνωμοσία για διάπραξη δολοφονίας». Η δίωξη υπεδείκνυε ότι αυτοί οι άνδρες είχαν διοργανώσει ομιλίες και έγραψαν άρθρα, που ενθάρρυναν τον άγνωστο άνδρα στη πλατεία Χεϊμάρκετ να πετάξει τη βόμβα στην αστυνομία.

Οι ένορκοι ήταν διορισμένοι αντί να διαλεχτούν στην τύχη. Ένας απ' τους ενόρκους ήταν συγγενής ενός από τα θύματα-μπάτσους. Ο Julius Grinnell, εισαγγελέας, είπε στους ενόρκους: «Καταδικάστε αυτούς τους άνδρες για παραδειγματισμό, κρεμάστε τους, και θα σώσετε τους θεσμούς μας».

Στη δίκη αποκαλύφθηκε ότι ο Andrew Johnson, ένας ντετέκτιβ από το Πρακτορείο Πίνκερτον (Pinkerton Agency), είχε διεισδύσει στην ομάδα και είχε συλλέξει στοιχεία για τα άτομα αυτά. Ο Johnson ισχυρίστηκε ότι στις αναρχικές συναντήσεις αυτοί οι άνδρες είχαν μιλήσει για τη χρήση βίας. Οι δημοσιογράφοι που είχαν επίσης παρακολουθήσει συναντήσεις της IWPA κατέθεσαν ότι οι κατηγορούμενοι είχαν μιλήσει για τη χρήση βίας «για την ανατροπή του συστήματος».

Κατά τη διάρκεια της δίκης ο πρόεδρος επέτρεψε στους ενόρκους να αναγνώσουν ομιλίες και άρθρα των κατηγορούμενων, στα οποία επιχειρηματολογούσαν για τη χρήση ή μη βίας για χάρη της πολιτικής αλλαγής. Ο πρόεδρος είπε τότε στους ενόρκους ότι, αν έκριναν ότι, απ' τα στοιχεία, οι λόγοι και τα άρθρα αυτά συνεισέφεραν στη ρίψη της βόμβας, τότε δικαιολογούνταν να τους κρίνουν ένοχους.

Όλοι οι κατηγορούμενοι κρίθηκαν ένοχοι: οι George Engel, Albert Parsons, August Spies, Adolph Fisher και Louis Lingg καταδικάστηκαν στη θανατική ποινή. Ενώ οι Φήλντεν, Oscar Neebe και Michael Schwab καταδικάστηκαν σε ισόβια. Στις 10 Νοεμβρίου 1887 ο Lingg αυτοκτόνησε με καψούλι δυναμίτη στο στόμα του. Την επόμενη μέρα οι Parsons, Spies, Fisher και Engel οδηγήθηκαν στην αγχόνη. Καθώς έμπαινε η θηλιά στο λαιμό του, ο Spies φώναξε: «Θα έρθει ο καιρός που η σιωπή μας θα είναι ισχυρότερη από τις φωνές που στραγγαλίζετε σήμερα».

Πολλοί άνθρωποι πίστευαν ότι οι κατηγορούμενοι δεν έτυχαν δίκαιης δίκης, και το 1893, ο John Peter Altgeld, ο νέος κυβερνήτης του Ιλινόις, έδωσε χάρη στους Φήλντεν, Oscar Neebe και Michael Schwab.

Μετά την αποφυλάκισή του αγόρασε ένα ράντσο στο Colorado, όπου και πέθανε το 1922. Είναι ο μόνος από τους κατηγορούμενους για την υπόθεση Χέϊμάρκετ που δεν ετάφη στο νεκροταφείο του Waldheim. Ο τάφος του, της συντρόφου του Sarah (1845-1911), του υιού του Samuel Henry «Harry» (1886-1972), και της θυγατέρας του Alice (1884-1975) βρίσκεται στο Κοιμητήριο La Veta (Pioneer) στην επαρχία Huerfano του Colorado. Στον τάφο του από λάθος έχει γραφεί ως ημερομηνία γέννησής του το 1848.

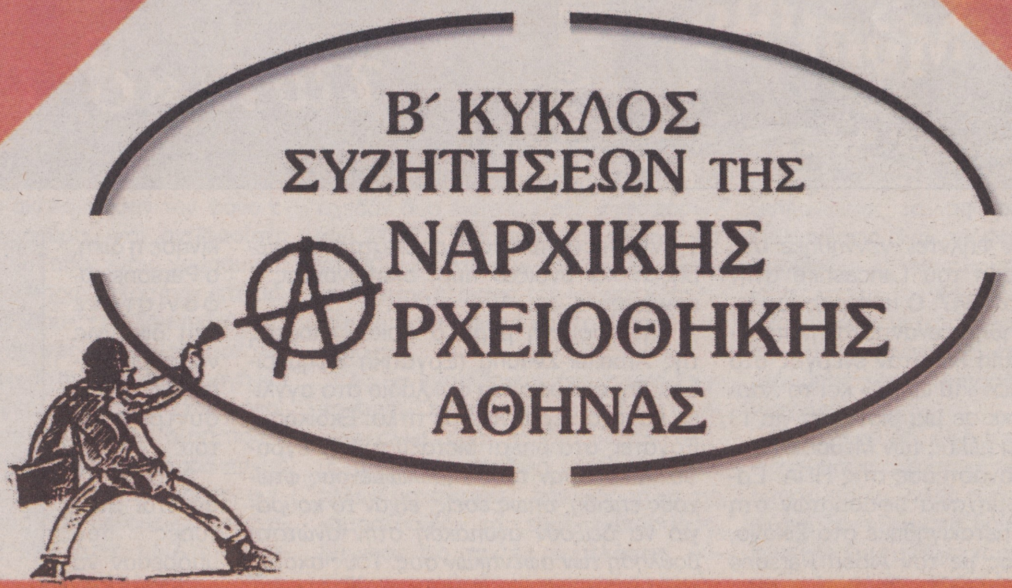
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Ο Β΄ κύκλος συζητήσεων της Αναρχικής Αρχειοθήκης

Συνεχίζοντας την προσπάθεια που ξεκινήσαμε με τον Α΄ κύκλο συζητήσεων, θεωρούμε απαραίτητη μία επισήμανση: υπάρχει μία ποικιλία και πληθώρα θεμάτων που είναι αναγκαίο να συζητηθούν, αλλά ο εκ των προτέρων προγραμματισμός τους δεν μπορεί να μείνει αμετακίνητος. Οι προγραμματισμοί εμποδίζονται, σε πολλές περιπτώσεις, από την «εκρηκτική» διάσταση που αποκτούν με τεχνητό ή μη τρόπο διάφορα γεγονότα.

Έτσι και σ' αυτή την περίπτωση, τα δύο πρώτα θέματα του Β΄ Κύκλου συζήτησης της αναρχικής αρχειοθήκης Αθήνας «προσαρμόστηκαν» στην απαίτηση των καιρών. Μια απαίτηση επιτακτική παρ' όλο που το ζήτημα του φασισμού και του αντιφασισμού ταλανίζει επί δεκαετίες τους ανθρώπους που αγωνίζονται. Κι όμως, οι κύκλοι των λόγων και των πρακτικών επαναλαμβάνονται σε επίπεδη βάση χωρίς κανενός είδους εξέλιξη στη σκέψη, στην κατανόηση και την αντιμετώπιση αυτής της πολυσύνθετης λέξεως φασισμός από την αναρχική σκοπιά και σύμφωνα με την τρέχουσα πραγματικότητα. Παραμένει ένα πρόβλημα η σύγχυση που μπορεί να επιφέρει μια λέξη τόσο βεβαρυμμένη, αλλά και σε αρκετά σημεία ανεξιχνίαστη μολονότι είναι συχνή η χρήση της στην καθημερινή συζήτηση, είτε συμβαίνουν μεγάλα τηλεοπτικά -και όχι μόνον- συμβάντα είτε η πολιτική και κοινωνική ζωή κινείται σε χαμηλούς ή υποτονικούς ρυθμούς.

Παρά το ότι τα χρονίζονται ζητήματα γίνονται τρέχοντα, η καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και στερεοτύπων, αναμασημένων θεωριών και πολιτι-



Ο Β΄ κύκλος αρχίζει

την <u>**Πέμπτη 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ**</u>

(Πολυτεχνείο στις 6:30 - Κτήριο Γκίνη)

με θέμα:

«Φασισμός - Αντιφασισμός

και κρατικές επιδιώξεις στην τρέχουσα περίοδο»

και συνεχίζεται

Συνεχίζοντας την προσπάθεια που ξεκινήσαμε με τον Α΄ κύκλο συζητήσεων, θεωρούμε απαραίτητη μία επισήμανση: υπάρχει μία ποικιλία και πληθώρα θεμάτων που είναι αναγκαίο να συζητηθούν, αλλά ο εκ των προτέρων προγραμματισμός τους δεν μπορεί να μείνει αμετακίνητος. Οι προγραμματισμοί εμποδίζονται, σε πολλές περιπτώσεις, από την «εκρηκτική» διάσταση που αποκτούν με τεχνητό ή μη τρόπο διάφορα γεγονότα.

Έτσι και σ' αυτή την περίπτωση, τα δύο πρώτα θέματα του Β΄ Κύκλου συζήτησης της αναρχικής αρχειοθήκης Αθήνας «προσαρμόστηκαν» στην απαίτηση των καιρών. Μια απαίτηση επιτακτική παρ' όλο που το ζήτημα του φασισμού και του αντιφασισμού ταλανίζει επί δεκαετίες τους ανθρώπους που αγωνίζονται. Κι όμως, οι κύκλοι των λόγων και των πρακτικών επαναλαμβάνονται σε επίπεδη βάση χωρίς κανενός είδους εξέλιξη στη σκέψη, στην κατανόηση και την αντιμετώπιση αυτής της πολυσύνθετης λέξεως φασισμός από την αναρχική σκοπιά και σύμφωνα με την τρέχουσα πραγματικότητα. Παραμένει ένα πρόβλημα η σύγχυση που μπορεί να επιφέρει μια λέξη τόσο βεβαρυμμένη, αλλά και σε αρκετά σημεία ανεξιχνίαστη μολονότι είναι συχνή η χρήση της στην καθημερινή συζήτηση, είτε συμβαίνουν μεγάλα τηλεοπτικά -και όχι μόνον- συμβάντα είτε η πολιτική και κοινωνική ζωή κινείται σε χαμηλούς ή υποτονικούς ρυθμούς.

Παρά το ότι τα χρονίζονται ζητήματα γίνονται τρέχοντα, η καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και στερεοτύπων, αναμασημένων θεωριών και πολιτικοποιημένων ιδεών, πεισματικά και αδιάλειπτα «επιτίθεται» σε κάθε προσπάθεια ελεύθερης σκέψης, διαστρεβλώνοντας έννοιες, ισοπεδώνοντας τις διαφορές και αλλοτριώνοντας τη σκέψη και την δράση όσων επιθυμούν να αγωνιστούν για ένα ουσιαστικά ελεύθερο και ανεξούσιο κόσμο.

Πάντως, αυτή η κατάσταση δεν έχει σχέση μόνο με την εξουσία και τους παραδοσιακούς φορείς των ιδεών της και της πολιτικής της, αλλά και με την γενικότερη στάση και δογματική του α-

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ



Ο Β΄ κύκλος αρχίζει

την **Πέμπτη 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ**

(Πολυτεχνείο στις 6:30 - Κτήριο Γκίνη)

με θέμα:

«Φασισμός - Αντιφασισμός

και κρατικές επιδιώξεις στην τρέχουσα περίοδο»

και συνεχίζεται

την **Τρίτη 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ** (Πολυτεχνείο στις 6:30)

με θέμα:

«ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ:

Τέλος, προχώρημα, ή αρχή μιας περιόδου;»

σα πραγματικότητα. Παραμένει ένα πρόβλημα η σύγχυση που μπορεί να επιφέρει μια λέξη τόσο βεβαρυμμένη, αλλά και σε αρκετά σημεία ανεξιχνίαστη μολονότι είναι συχνή η χρήση της στην καθημερινή συζήτηση, είτε συμβαίνουν μεγάλα τηλεοπτικά -και όχι μόνον- συμβάντα είτε η πολιτική και κοινωνική ζωή κινείται σε χαμηλούς ή υποτονικούς ρυθμούς.

Παρά το ότι τα χρονίζονται ζητήματα γίνονται τρέχοντα, η καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και στερεοτύπων, αναμασημένων θεωριών και πολιτικοποιημένων ιδεών, πεισματικά και αδιάλειπτα «επιτίθεται» σε κάθε προσπάθεια ελεύθερης σκέψης, διαστρεβλώνοντας έννοιες, ισοπεδώνοντας τις διαφορές και αλλοτριώνοντας τη σκέψη και την δράση όσων επιθυμούν να αγωνιστούν για ένα ουσιαστικά ελεύθερο και ανεξούσιο κόσμο.

Πάντως, αυτή η κατάσταση δεν έχει σχέση μόνο με την εξουσία και τους παραδοσιακούς φορείς των ιδεών της και της πολιτικής της, αλλά και με την γενικότερη στάση και δογματική του αναρχισμού. Όλα αυτά και πολλά ακόμη, μας κάνουν να σκεφτούμε ακόμα περισσότερο και να κατανοήσουμε το πόσο απαραίτητη είναι η ανάγκη αποσαφήνισης λέξεων, απόψεων και ιδεών και να μας ωθήσει να επιμείνουμε στο να γίνουν πολλές προσπάθειες ακόμη, ώστε να βγουν στην επιφάνεια αλήθειες, που έχουν χαθεί μέσα στον κυκεώνα του σκοταδισμού που ονομάζεται πολιτική.

Οι αποσαφηνίσεις εννοιών δεν είναι μία φιλολογική ή φιλοσοφική εργασία κάποιων σχολαστικών. Αυτό είναι ένα πρόσχημα με το οποίο ορισμένοι φροντίζουν κατά καιρούς να δαιμονοποιούν κάθε συζήτηση που δεν εξυπηρετεί την πολιτική, στο όνομα της δήθεν άχρηστης ενασχόλησης. Βεβαίως, εδώ ανακύπτουν διάφορα ζητήματα στα οποία καλό θα είναι να μην επεκταθούμε, επί του παρόντος. Απλά να επισημάνουμε, πως η φιλοσοφία δεν προέρχεται από το πουθενά, αλλά από την βαθειά γνώση της ζωής, των ανθρώπων, των κοινωνιών και των κοινοτήτων, της φύσης γενικότερα, αλλά και όσων στοιχείων συνδέονται με ουσιαστικές καταστάσεις που αφορούν όσα προαναφέρθηκαν.

Μετά το θέμα του φασισμού και του αντιφασισμού, η επόμενη συζήτηση αφορά την διερεύνηση της «κατάστασης» των λεγόμενων αντιμνημονιακών αγώνων.

Έτσι, ο Β΄ κύκλος συζητήσεων ξεκινά την **Πέμπτη 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ στο Πολυτεχνείο στις 6:30, στο κτίριο Γκίνη**, με θέμα: **«Φασισμός - Αντιφασισμός και κρατικές επιδιώξεις στην τρέχουσα περίοδο»** και συνεχίζεται

την **Τρίτη 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ**, την ίδια ώρα και στον ίδιο χώρο, με θέμα: **«ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ: Τέλος, προχώρημα, ή αρχή μιας περιόδου;»**

Πριν από κάθε συζήτηση θα προηγηθεί προβολή βίντεο.

(Πολυτεχνείο στις 6:30 - Κτήριο Γκίνη)

με θέμα:

«Φασισμός - Αντιφασισμός
και κρατικές επιδιώξεις στην τρέχουσα περίοδο»

και συνεχίζεται

την **Τρίτη 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ** (Πολυτεχνείο στις 6:30)

με θέμα:

«ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ:
Τέλος, προχώρημα, ή αρχή μιας περιόδου;»

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ